Уорен Мерфі

Народження Дестроєра

Переклад на українську мову — Володимир Ільницький

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Всі прекрасно розуміли, чому Рімо Уільямс повинен вмерти. Близьким друзям начальник ньюаркської поліції зізнавався, що Уільямс — просто кістка, яку кинули борцям за цивільні права.

— Де це бачено, щоб поліцейського відправляли на електричний стілець? Та й ще через кого? Через якогось торгаша наркотиками? Гаразд, відстороніть хлопця від служби. Ну виженіть в крайньому випадку. Але стілець?! Якби цей тип не був чорним, Уільямса не засудили б.

Журналістам начальник поліції заявив:

— Це трагічне непорозуміння. Уільямс завжди був у нас на гарному рахунку.

Газетярів на полові не проведеш. Вони-то знали, чому Уільямс повинен вмерти: він — просто псих. Та хіба ж можна такого знову випускати на вулицю? Та як він узагалі потрапив у поліцію? Побив цього бідолаху до півсмерті і кинув помирати. Тільки от жетончик впустив, і ну волати: все підлаштовано, це провокація! Хоче, щоб його виправдали. Ідіот!

Адвокат Уільямса теж міг цілком точно пояснити кожному, чому його підзахисний програв процес: чортовий жетон. Будь-як не вдавалося

обминути цей доказ. Взагалі Уільямсу не треба було заперечувати, що він побив цього типа. Але в будь-якому випадку суддя не правий: електричний стілець — це, знаєте...

У судді з приводу вироку сумнівів не було з самого початку. Які, справді, можуть бути сумніви — накази не обговорюються. Суддя не знав, чому він одержав такий наказ: у певних колах задавати питання не заведено.

Лише одна людина уявлення не мала, через що вирок був настільки швидкий і суворий. Але роздумувати на цю тему йому залишалося зовсім недовго: до 23.35. У 23.36 вже буде пізно.

Сидячи на ліжку в камері, Рімо Уільямс курив одну сигарету за іншою. Каштанове волосся на скронях виголене: сюди охоронці припасують електроди.

Сірі штани — такі у всіх ув'язнених у тутешній в'язниці — розрізані знизу майже до колін: на щиколотках теж закріплять електроди. Чисті білі шкарпетки. На них подекуди сліди сигаретного попелу. Попільницею Рімо перестав користуватися ще вчора.

Він просто кидав недокурок прямо на пофарбовану сірою фарбою підлогу і дивився як він димиться.

Час від часу охоронці відмикали ґратчасті двері. Хто-небудь з ув'язнених вимітав недокурки, а Рімо виводили з камери в оточенні охоронців.

Коли його повертали на місце, він не міг знайти навіть слідів того, що він, Рімо, тут курив, а на підлозі вмирали недокурки.

Будь-яких слідів не залишить він тут, у цій камері смертників. Залізне ліжко не пофарбоване, навіть ініціалів не надряпаєш. Можна розірвати матрац, але його замінять іншим.

Були би шнурки... Прив'язати що-небудь куди-небудь. Але шнурків нема. Висячу над головою єдину в камері лампочку не розіб'єш, вона схована в плафон зі сталевою сіткою.

Можна розбити попільницю. Але не хочеться. Можна надряпати що-небудь на білій емальованій поверхні умивальника без гарячої води і затички.

Але що надряпати? Корисну пораду? Що-небудь на пам'ять? Кому? Навіщо? Про що розповісти наостанку?

Може, про те, як робиш свою справу, працюєш, тебе навіть підвищують по службі, а потім, у твоє чергування, в погано освітленому провулку знаходять вбитого вуличного баригу з твоїм жетоном у руці? Медалі за таке не дають... Будь-хто не вірить, що усе підлаштовано, і в результаті тебе чекає електричний стілець.

І в камері смертників виявляєшся ти сам, а не всі ці урки, громили, вбивці, бариги — мерзота, що паразитує на тілі суспільства, уся ця сволота, яку ти чесно намагався сюди відправити. А суспільство, ті самі гарні і добрі люди, заради яких ти горбатився і не раз ризикував шкірою, у своїй величі звертають на тебе царствений гнів.

Що тобі залишається, коли раптом з'ясовується, що посилати на електричний стілець все-таки можна, та тільки судді чомусь засуджують до кари не хижаків, а тих, хто намагався хоч якось захистити слабких!

На умивальнику про все це не напишеш. Що ж, закурюєш чергову сигарету. Куриш. Недокурок кидаєш на підлогу і дивишся як він

димиться. Димок струменіє і, піднімаючись від підлоги на метр, тане. Потім недопалок гасне. Але на черзі вже нова сигарета...

Рімо подивився на ментоловий вогник у руці, вийняв ментолову сигарету з рота, підніс її до обличчя так, щоб було видно, як червоний вогник пожирає тютюн, який пахне м'ятою. Кинув сигарету на підлогу.

Дістав нову з однієї з двох пачок, які лежать на коричневій ковдрі з колючої вовни. Крізь ґрати глянув у коридор на спини охоронців, що стоять біля камери. За два дні, проведені в Коридорі смерті, він не перемовився з ними навіть словом.

Їм будь-коли не доводилося виходити раннім ранком на вуличне патрулювання, вдивлятися у вікна будинків і мріяти про підвищення в посаді. Їх будь-коли не підставляли, підкидаючи труп "пхача", на якому чомусь так і не знайшли навіть грама наркотиків.

На ніч вони розходяться по будинках, забуваючи про в'язницю і про закон. Чекають пенсії, мріють про зимовий будиночок, на який можна зібрати грошенят за п'ять років служби. Клерки від правопорядку. Правопорядок?

Уільямс подивився на сигарету, яка диміла в руці . Раптом огидним став її смак: немов жуєш м'ятні подушечки від кашлю. Відірвав фільтр, кинув на підлогу. Підніс до губ нерівний кінець сигарети, глибоко затягся.

Відкинувся на ліжко, випускаючи дим у напрямку до гладко оштукатуреної стелі, такої ж сірої, як і підлога, як і стіни, як і перспективи на життя в охоронців, що чергують у коридорі...

Риси його обличчя були сильними і твердими. Глибоко посаджені карі очі, у кутках — зморщечки. Зморщечки не від сміху — він рідко сміявся.

Сильне тіло з опуклими грудьми. Стегна були широкуваті для чоловіка, але це було непомітно на фоні могутнього розмаху плечей. Він цементував оборону шкільної футбольної команди, у цьому йому не було рівних. Усе це не вартувало навіть тієї води з душу, яка змивала зі шкіри піт після тренувань.

Хтось заробив на ньому очко.

Рімо раптом підвівся, обличчя напружилося. В очі кинулися всі тріщини на підлозі. Він побачив умивальник у кутку і вперше по-справжньому розглянув сірий метал залізних ґрат. Кинув сигарету на підлогу і розчавив її носком черевика. Ні, чорт забери, будь-хто не може сказати, що команда суперника хоч раз заробила очко по його провині... Їм так і не вдалося прорвати оборону там, де стояв він, Рімо. І якщо після нього залишиться хоча б це, отже, щось все-таки залишиться.

Уільямс повільно нахилився і почав підбирати недопалки з підлоги.

Один з охоронців щось сказав. Він був високого зросту, мундир туго обтягав плечі. Рімо звідкись пам'ятав, що його звали Майк.

— Залиште, потім заберуть, — вимовив Майк.

— Ні, я сам.

Слова виговорюються повільно. Скільки часу він будь з ким не розмовляв?

— Поїсти хочете? — почав було охоронець, але зупинився. Помовчав, глянув уздовж коридору. — Пізненько, щоправда, але що-небудь роздобути можна.

Рімо похитав головою.

— Ні, я краще приберу. Скільки ще залишилося?

— З півгодини.

Великими долонями Рімо мовчки згріб в одну купку сигаретний попіл. Шваброю вийшло б краще, але її немає.

— Може, вам що потрібно? — запитав Майк.

— Ні, спасибі, — Рімо вирішив, що охоронець усе-таки непоганий хлопець . — Закурюй.

— Мені тут курити забороняється.

— А-а. Тоді візьми пачку. У мене дві.

— Спасибі, не дозволено.

— Нелегка у вас отут робітка, — збрехав Рімо.

— Робота як робота. Легше зміни в патрулі, звичайно, але теж не цукор.

— Ага, — посміхнувся у відповідь Рімо. — Робота є робота.

— Точно.

Тиша. Ще дзвінкіша після того, як була порушена.

Рімо спробував придумати, що б сказати, але не зміг.

Знову заговорив охоронець:

— Незабаром прийде священик.

Це пролунало майже як питання.

Рімо скривився.

— Тим гірше для нього. Я в церкві не був з тих пір, як хлопчиськом прислужував на вівтарі. Чорт, будь-кого заарештуєш, то говорить, що в дитинстві в церкві прислужував, навіть протестанти і євреї. Може, попи знають щось, чого я не знаю? Може, від цього мені полегшає? Згода, нехай приходить.

Рімо підвівся. Розминаючи ноги, підійшов до ґрат і поклав на них руку.

— Моторошна справа, а?

Охоронець кивнув, але обидва відійшли на крок від ґрат.

— Якщо хочете, я можу покликати священика безпосередньо зараз.

— Гаразд. Ні, зачекай. Перегодь хвилину.

Охоронець опустив очі.

— Часу залишилося небагато.

— Кілька хвилин ще ж є?

— Добре, піду покличу. Хоча він так чи інакше прийде.

— А-а, так заведено, чи що?

Плювок у морду на прощання. Вони подбають про врятування його безсмертної душі тільки тому, що так записано в місцевому карному законодавстві.

— Не знаю, — відповів охоронець. — Я тут тільки два роки. За цей час тут у нас будь-кого не було. Піду подивлюся, чи готовий він.

— Не треба.

— Я незабаром повернуся, це поруч, наприкінці коридору.

— Тоді вперед, — сказав Рімо. Не вартувало сперечатися. — Можеш не квапитися. Вибач, будь ласка.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Тюремна легенда каже, що присуджені до смерті ввечері перед стратою з'їдають вечерю з більшим апетитом, ніж начальник в'язниці Метью Уеслі Джонсон. Так було і сьогодні.

Сидячи в кабінеті, Джонсон намагався відволікти себе читанням вечірньої газети, підперши її підносом з неторкнутою вечерею. Тихо гудів кондиціонер. Знову доведеться бути присутнім при страті. Робота така. Чому ж не дзвонить телефон?

Начальник в'язниці подивився у вікно. Пізні кораблі йшли по темній смузі ріки до незліченних причалів, розкиданих неподалік по березі океану. Спалахували і гаснули вогні, що передають закодовані попередження про небезпеку на випадок, якщо ті, кому вони можуть щось сказати, виявляться поблизу.

Він кидав погляд на годинник. Залишалося тільки двадцять п'ять хвилин. Він знову зайнявся читанням "Ньюаркські вечірні новини". Передовиця попереджала про зростання злочинності. "Ну і що? —

подумав він. — Рівень злочинності підвищується з кожним роком. Навіщо кричати про це на першій сторінці? Тільки людей баламутити. А крім того, ми вже знайшли простий спосіб вирішення проблеми злочинності: стратити всіх до одного поліцейських". Його думки знову повернулися до Рімо Уільямса, який сидить там, у камері.

Уже давно він вирішив для себе, що найнеприємніше — це запах. Не від ростбіфа з готового замороженого обіду, який стояв перед ним на столі неторканим, а від того, що відбудеться сьогодні. Якби повітря було чистіше... Але запах усе одно був, незважаючи на витяжну вентиляцію, — запах горілого м'яса.

Скільки їх було за сімнадцять років? Сім чоловік. Сьогодні стане вісім. Джонсон пам'ятав кожного. Чому не дзвонить телефон? Чому губернатор не повідомляє про помилування? Адже Уільямс не бандит, він же поліцейський, чорт візьми!

У пошуках розділу кримінальної хроніки Джонсон перевернув кілька сторінок. От ще один обвинувачується в убивстві. Він прочитав статтю цілком у пошуках деталей. У барі негр ударив когось ножем під час бійки. Напевно, не виявиться в нього. Бійка в барі... Швидше за все, пройде як ненавмисне вбивство. Смертного вироку тут не буде. Добре.

А цей Уільямс... Джонсон похитав головою. Що діється з судочинством? Невже судді панікують через всіх цих борців за цивільні права? Хіба не зрозуміло, що кожна принесена жертва спричинить за собою наступну, ще більшу, і так доти, поки взагалі будь-чого не лишиться? Невже за десятиліттям прогресу знову настає смуга безглуздо жорстокого, винятково карального закону?

Три роки минуло з останньої страти. Здавалося, що часи змінюються. І от, будь ласка... Миттєво взятий до розгляду обвинувальний акт! Суд Уільямса, рішуче відмовлення в апеляції, і бідолаха в камері смертників.

Щоб воно все пропало! На чорта потрібна така робота? Погляд Джонсона упав на фотографію, що стояла в далекому куті його широченного дубового письмового столу. Мері і дітлахи. Де ще заробиш 24 тисячі в рік? Так тобі і треба: не будеш вдруге підтримувати кандидатів, які перемагають на виборах. Ну що ж цей виродок не телефонує про помилування?

Отут на його "вертушці" — телефоні кольору слонової кістки — замиготіла лампочка. По широкій скандинавській фізіономії начальника в'язниці розлилося полегшення. Він схопив трубку:

— Джонсон слухає!

Знайомий голос вимовив:

— Добре, що ти на місці, Мет.

"Де ж мені ще бути?" — роздратовано подумав Джонсон, але уголос вимовив:

— Радий чути вас, губернатор, навіть не уявляєте, як радий.

— Дуже шкодую, Мет. Помилування не буде. І відстрочки виконання вироку — теж.

— А-а, — сказав Джонсон. Його ліва, не зайнята трубкою, рука зім'яла газету на столі.

— У мене прохання, Мет.

— Звичайно, губернатор, звичайно.

Він зіпхнув зім'яту газету з краю столу в кошик для сміття.

— До вас там повинен приїхати чернець-капуцин і супровідний. Вони, я думаю, вже піднімаються до тебе. Нехай чернець поговорить з цим, як його... з Уільямсом. А тому, другому, дозволь, будь ласка, спостерігати за стратою з пульта керування.

— Але ж відтіля майже всього не видно.

— Нічого, нехай посидить там.

— Але по інструкції не...

— Перестань, Мет. Ми ж не діти. Нехай побуде там.

Губернатор уже не просив; він наказував. Джонсон знову вперся поглядом у фото дружини і дітей.

— І ще. Хлопець, що буде спостерігати за стратою, він з приватної клініки. Департамент медичних установ дозволив їм забрати тіло страченого до себе. Вони там вивчають мозок злочинців, у Франкенштейна грають. Їх буде чекати "швидка". Попередь чергових на виході. Я вже дав письмовий дозвіл.

На Джонсона налягла втома.

— Добре, губернатор, я простежу.

— От і відмінно. Як Мері, як дітлахи?

— В порядку.

— Передавай привіт. Як-небудь обов'язково загляну до вас.

— Будемо раді.

Губернатор повісив трубку. Подивившись на слухавку в руці, Джонсон прогарчав: "Йди ти до диявола!" і жбурнув її на важіль.

Лайка змусила здригнутися його секретарку, яка беззвучно ввійшла в кабінет тією особливою ходою, яку вона виробила спеціально для ув'язнених, що захоплюються видивлянням.

— До вас священик і ще одна людина. Запросити?

— Ні. Нехай священик йде до засудженого. Супровідного проведіть до місця страти. Мені з ними зустрічатися ні до чого.

— А як же ваш тюремний капелан? Вам не здається дивним, що ...

— Бути катом — узагалі дивне заняття, міс Скенлон, — перервав її Джонсон. — Робіть те, що я сказав.

Він повернувся разом із кріслом до кондиціонера, з якого в кабінет струменіло чисте прохолодне повітря.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Лежачи на спині з закритими очима, Рімо Уільямс беззвучно постукував себе пальцями по животі. А на що, власне кажучи, схожа смерть? На сон? Спати він любив. Майже всі люблять поспати. Так чого боятися?

Якщо очі відкрити, видна стеля. Але з закритими очима, у створеній ним для себе темряві, він ставав на мить вільним, вільним від в'язниці і від людей, що хочуть відняти в нього життя, від сірих ґрат, від різкого світла лампи під стелею. Темрява умиротворяла.

У коридорі почувся м'який ритм кроків, що наближався. Звук голосніше, голосніше. Кроки стихли. Бурмотання голосів, шелест одягу. Дзенькіт ключів і брязкання ґрат, що відчиняються. Рімо моргнув від яскравого світла. На порозі камери стояв чернець у коричневій рясі, стискаючи в руці чорне розп'яття зі срібною фігуркою Христа. Темний каптур затінював обличчя. Очей не було видно. Він тримав розп'яття в правій руці, а ліва була захована під складками ряси.

— От і священик, — відходячи від дверей, сказав наглядач.

Рімо сів, спустивши ноги з ліжка й обпершись спиною об стіну. Чернець стояв нерухомо.

— Святий панотче, у вас є п'ять хвилин, — проговорив охоронець. Знову клацнув ключ у замку.

Священик кивнув. Рімо жестом вказав йому на вільне місце на ліжку.

— Дякую.

Чернець присів поруч, тримаючи хрест перед собою, як наповнену до країв лабораторну пробірку. У нього було суворе, у зморшках, обличчя. Враження було таке, немов оцінюючий погляд його блакитних очей приміряє, як би вдарити, а не врятувати душу. У світлі лампи на його верхній губі поблискували крапельки поту.

— Чи хочеш ти врятувати душу свою, син мій? — запитав чернець, надто голосно для такого питання.

— Звичайно, — відповів Рімо, — хто ж не хоче?

— Добре. Чи зумієш ти, обізвавшись до власної совісті, здійснити акт самоочищення?

— Я погано знаюся на цьому, отче...

— Зрозуміло, син мій. Господь та нехай допоможе тобі.

— Ага, — мляво вимовив Рімо. Може, якщо закінчити швидше, залишиться трохи часу на останню сигарету?

— Чи грішний ти?

— Не знаю.

— Чи порушував ти заповідь Господню, що говорить: "Не убий"?

— Я не вбивав.

— Скільки чоловік?

— У В'єтнамі?

— В'єтнам не рахується.

— Тобто це не було вбивством?

— Убивство на війні не є смертний гріх.

— А в мирний час? Якщо мені говорять, що я убив, а я насправді не вбивав?

— Ти маєш на увазі свій вирок?

— Так.

Рімо уп'явся собі в коліна. Так це може продовжуватися всю ніч!

— Ну, в цьому випадку...

— Гаразд, панотче. Каюся. Я убив цю людину, — збрехав Рімо.

У виданих йому сірих штанів зі свіжого твіду навіть не буде шансу зноситися.

Рімо помітив, що каптур у священика теж новісінький. Але що це? Невже чернець посміхається?

— Жадібність?

— Ні.

— Злодійство?

— Ні.

— Перелюбство?

— Секс, чи що?

— Так.

— Було. Помислом і дією.

— Скільки разів?

Рімо майже почав насправді підраховувати, але вчасно похопився.

— Не знаю. Мені вистачало.

Чернець кивнув.

— Богохульство, несправедливий гнів, гординя, заздрість, обжерливість?

— Ні, — упевнено відповів Рімо.

Отут чернець нахилився вперед, так близько, що Рімо помітив тютюновий наліт на його зубах. Ніздрі відчули легкий запах дорогого лосьйону після гоління.

— Чортовий базіка! — прошептав чернець.

Рімо відсахнувся, руки мимоволі смикнулися нагору, немов би захищаючись від удару. Схилившись вперед, чернець не ворушився. По його обличчю розповзалась осмішка. Священик оскалювався: охоронцям не було видно, заважав каптур, а в Рімо не було будь-яких сумнівів. Останнє знущання влади над ним, над Рімо, — священик, який курить, скалиться і богохульствує!

— Ш-ш-ш, — прошептала людина в коричневій рясі.

— То ви не священик... — вимовив Рімо.

— А ти зовсім і не Дік Трейсі. Не репетуй так. Ти взагалі-то що хочеш врятувати, душу чи дупу?

Рімо уп'явся на розп'яття: срібний Ісус на чорному хресті, а біля його ніг чорна кнопка.

Чорна кнопка?!

— Слухай, у нас мало часу, — сказала людина в одязі священика. — Жити хочеш?

Від душі в Рімо вирвалося:

— Ще б!

— Устань на коліна.

Рімо плавним рухом опустився на підлогу. Ліжко виявилося на рівні його грудей, а перед підбороддям — складки ряси, під якими вгадувалися коліна.

Розп'яття наблизилося до обличчя. Рімо підняв очі до срібних ніг, простромлених срібними цвяхами. Пальці людини, що тримає перед ним хрест, зімкнулися навколо живота Ісуса.

— Зроби вигляд, що цілуєш хрест. От так. Ближче, Там є таблетка чорного кольору. Акуратно відірви її зубами, тільки дивися, не розгризи.

Розкривши рот, Рімо затис зубами чорну таблетку під срібними ногами. Заколихалася перед очима ряса, ховаючи Рімо від охоронця. Таблетка відокремилася від хреста. Тверда, напевно пластмасова.

— Не прокуси оболонку. Не прокуси оболонку! — прошипів зверху голос. — Тримай таблетку за щокою. Коли тебе прив'яжуть до стільця і надягнуть шолом, розгризи її і проковтни. Не раніше, зрозумів?

Рімо тримав таблетку на язику. Людина в рясі більше не підсміхалася.

Рімо з неприхильністю подивився на нього. Ну чому завжди доводиться приймати найважливіші в житті рішення, коли подумати ніколи? Він обмацав таблетку язиком.

Отрута? Нема причини.

Виплюнути її? І що тоді?

Втрачати нічого. Втрачати? Щоб втратити, потрібно щось мати. Рімо спробував визначити смак таблетки, не доторкаючись до неї зубами. Без смаку. Чернець схилився над ним. Рімо приладнав таблетку під язик і вимовив про себе дуже коротку і дуже щиру молитву.

— Я готовий.

— Пора! — прогуркотів голос охоронця.

— Зберігай тебе Господь, син мій, — голосно сказав чернець і створив розп'яттям у повітрі хрест. І пошепки: — Незабаром побачимось.

Священик вийшов з камери, схиливши голову на груди і тримаючи розп'яття перед собою. Ліва рука поблискує металом. Сталь? Це був гак протеза.

Обпершись правою рукою на ліжко, Рімо піднявся на ноги. У рот звідкись заюшили цілі потоки слини. Страшно хочеться ковтнути. Де таблетка? Під язиком. Притримати її там. Так, а тепер ковтнути... дуже акуратно.

— Ну, Рімо, настав час йти, — сказав охоронець.

Двері розкрилися, і охоронці розступилися. Високий блондин і місцевий капелан чекали їх на півдорозі. Ченця вже не було. Рімо ще раз акуратно проковтнув слину і, притримуючи таблетку язиком, пішов до них назустріч.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Харольд Хейнс був незадоволений. Чотири страти за сім років, і раптом на тобі: начальству здумалося перевіряти апаратуру!

— Звичайна перевірка, — пояснили йому, — ваше устаткування простоювало три роки.

По звуку відчувалося: щось не так. Бліде обличчя Хейнса наблизилося до сірої панелі керування, розташованої на рівні очей. Він повернув ручку реостата, намагаючись у той же час бічним зором охопити і Ту Кімнату, відділену від апаратної скляною перегородкою.

Набираючи повну міць, завили генератори. Безжалісне жовте світло над головою злегка пригасло — струм пішов на електричний стілець.

Хейнс невдоволено похитав головою і скинув напругу. Присмирнівши, генератори тепер гуділи куди тихіше, але в гудінні почувалася погроза. Але все одно звук не подобався Хейнсу. З цією стратою взагалі усе було не так... Може бути, справа в трирічній перерві?

Хейнс обсмикнув накрохмалену до хрускоту сіру уніформу. Сьогодні — поліцейський. Так, цей Уільямс був поліцейським. Ну і що?

При Хейнсі четверо сідали на це крісло. Уільямс стане п'ятим. Він скам'яніє від жаху, не зможе сказати навіть слова, не зможе навіть обгидитися. Потім почне озиратися. Так робили ті, що були сміливіше, ті, що не боялися відкрити очі.

Ну, а Харольд Хейнс змусить його почекати... Він не врубить напругу на повну котушку доти, поки начальник в'язниці кине сердитий погляд вбік апаратної. От тільки тоді Харольд Хейнс допоможе Уільямсу. Тільки тоді він уб'є його.

— Щось не в порядку? — почувся голос.

Здригнувшись, Хейнс обернувся, як хлопчик, якого вчитель застав у шкільній вбиральні за рукоблудством.

Біля панелі керування стояла невисока темноволоса людина в чорному костюмі, з невеликою сіро-металевою валізкою в руці.

— Щось трапилося? — неголосно повторив незнайомець. — Ви начебто схвильовані? У вас навіть обличчя почервоніло.

— Ні, — огризнувся Хейнс. — Хто ви такий і що вам тут треба?

Людина злегка посміхнулася, не звертаючи уваги на різкість.

— Начальник в'язниці попередив вас про мій прихід.

Хейнс швидко кивнув:

— Так, мені телефонували.

Він відвернувся до пульта керування, щоб перевірити все востаннє.

— Незабаром приведуть, — додав він, глянувши на вольтметр. — Звідси не дуже добре видно, ви краще підійдіть ближче до перегородки.

Незнайомець подякував і залишився там, де стояв. Почекавши, поки Хейнс знову зайнявся своїми смертоносними іграшками, чорноволосий став уважно вивчати сталеві заклепки на основі кожуха генератора, відраховуючи про себе: "Перша, друга, третя, четверта... От вона."

Гість Хейнса акуратно поставив свою валізку на підлогу так, щоб вона торкалась кутом п'ятої заклепки. Остання виглядала світліше інших: заклепка була зроблена з магнію.

Нудьгуючим поглядом незнайомець сковзнув по Хейнсу, по стелі, по скляній перегородці. Нарешті, уже з інтересом, його погляд уперся в електричний стілець. У цей момент його нога непомітно присунула валізку до п'ятої заклепки, утопивши її на пару міліметрів. Пролунав ледве чутний щиглик. Незнайомець відійшов від панелі до скляної перегородки.

Хейнс не чув щиглика. Він відірвався від приладів і запитав:

— Вас начальство сюди направило?

— Так, — відповів незнайомець, роблячи вигляд, що вся його увага зайнята електричним стільцем у сусідньому приміщенні.

А в цей час, у третій кімнаті, далі по коридорі, тюремний лікар Марлоу Філіпс, хлюпнувши в склянку неабияку дозу віскі, сховав пляшку назад у настінну шафку з червоним хрестом на дверцятах. Йому тільки що зателефонував начальник в'язниці. Лікар майже застрибав з радості, коли почув, що йому не доведеться робити сьогодні розкриття.

— Очевидно, у цьому Уільямсі є щось незвичайне для вчених, — повідомив шеф. — Його тіло хочуть досліджувати. Не знаю, що вони в ньому знайшли. Але я, чорт мене роздери, подумав, що ви навряд чи станете заперечувати.

Заперечувати?! Філіпс з насолодою понюхав склянку: дивовижний запах алкоголю миттю заспокоїв нерви.

Тридцять років він працював тюремним лікарем і за цей час тринадцять разів робив розкриття страчених на електричному стільці. І незалежно від того що було написано в підручниках, що говорила влада, він знав: не електричне крісло вбиває присудженого, а ніж лікаря, який розкриває тіло після страти.

Електричний розряд паралізує, випалює нервову систему, ставить на поріг смерті. Людині після цього вже не жити. І все-таки саме скальпель ставить остаточну крапку. Лікар Філіпс подивився на склянку в руці. Все почалося тридцять років тому. "Небіжчик" смикнувся, як тільки Філіпс почав робити надріз. Це було його перше розкриття. Чогось подібного більше не повторювалося. Але Філіпсу і того разу вистачило. От так лікар і почав пити. Усього лише ковток, щоб усе забути. Сьогодні-то інша справа. Сьогодні ковток на радостях. Нехай хтось інший прикінчить напівмертвого; нехай він сам помре, поки його не почнуть різати на шматочки. Лікар одним махом перекинув склянку в рот і знову відкрив дверцята медичної шафки.

У голові вертілася настирлива думка: "Що в цьому Уільямсі такого незвичайного, що до нього виявляють інтерес дослідники? Останній огляд і серія встановлених за законом тестів не показали чогось особливого, хіба що високий больовий поріг і виняткову реакцію. У всьому іншому — цілком звичайна людина..."

Не бажаючи далі забивати собі голову подібними дрібницями, Філіпс відкрив шафку і потягнувся за кращими у світі ліками.

Милею * там і не пахло. Яка, до чорта, миля? Коридор був надто коротким. Рімо крокував слідом за начальником в'язниці. Він спиною почував близькість охоронців, що йдуть позаду, але не озирався. Думки були зайняті таблеткою в роті. Доводилося постійно заковтувати і заковтувати слину, утримуючи таблетку під язиком. Відкіля в людини береться стільки слини?

* За традицією, відстань від камери смертників до місця страти в американських в'язницях називають "останньою милею". (Прим. ред.)

Язик онімів, так що таблетка майже не відчувалася. Чи там вона? Рукою, принаймні, не перевіриш. Та й навіщо турбуватися? Може, взагалі її виплюнути? Може, вийняти з рота і розглянути краще? А потім

що? Що з нею робити? Попросити начальника в'язниці, щоб зробили хімічний аналіз? Збігати в Ньюарк, в аптеку, або в Париж злітати — нехай нею там займуться? Це було б відмінно. Раптом начальник в'язниці не стане заперечувати? І охоронці теж. Можна всіх їх прихопити з собою. Скільки їх там: троє, четверо, п'ятеро? Сто? Всі проти нього. Попереду замаячіли останні двері.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

На електричний стілець Рімо сів сам. Він будь-коли не думав, що зробить це самостійно. Схрестив руки на колінах. Може, вони не стануть його страчувати, якщо зрозуміють, що він будь-що не зніме рук з колін по своїй волі? Йому хотілося помочитися. Над головою із шумом обертався здоровенний витяжний вентилятор.

З двох сторін підійшли охоронці, поклали руки Рімо на підлокітники і пристебнули ременями. Зненацька для себе Рімо виявив, що не пручається і навіть немовби допомагає ім. Йому хотілося кричати. Кричати він не став, а тут і ноги виявилися пристебнутими до ніжок крісла.

Міцно закривши очі, Рімо язиком прилаштував таблетку на лівий різець, щоб зручніше було її розкушувати.

На голову надягли металевий напівшолом із застібками, схожими на внутрішнє облицювання шолома для гри в американський футбол. Ременем притягли голову до дерев'яної спинки. Шия відчула її холод — холод смерті.

І тоді Рімо Уільямс щосили стиснув зубами чорну таблетку. Здавалося, що зуби не витримають. Але зуби витримали, і рот наповнила солодкувата рідина, змішуючись зі слиною. Він проковтнув її разом з оболонкою таблетки.

По тілу розлилося тепло. Захотілося спати і навіть стало ніби байдуже: будуть вони його убивати чи ні. Тоді Рімо відкрив очі і знову побачив охоронців, які стоять перед ним, начальника в'язниці і там, поруч, це пастор чи католицький священик? Але не той чернець, це точно. А може, і чернець. Може, вони перед кожною стратою грають цей трюк, щоб дати присудженому надію і виключити опір?

— Чи є у вас останнє слово?

Хто це запитав, начальник в'язниці? Рімо хотів похитати головою, але вона була намертво притягнута до спинки крісла. Він не міг поворухнутися. Цікаво, це таблетка так діє чи ремені? Ця проблема зненацька здалась йому надзвичайно важливою. Треба буде як-небудь розібратися з цим по-серйозному. А зараз, вирішив Рімо, краще поспати до завтра.

Зовсім забувши про візитера, що знаходиться поруч, Харольд Хейнс дивився на начальника в'язниці крізь скляну перегородку, очікуючи, коли той розлютиться. Репортерам у цей раз бути присутнім на страті не дозволили, і декілька призначених для преси стільців були порожні. У завтрашніх газетах страта буде описана мигцем, без згадування імені Хейнса. А якби репортери були тут, то розписали б про все, у тому числі і про людину, що натискає кнопку, про Харольда Хейнса.

Начальник в'язниці стояв нерухомо. Не ворушився й Уільямс. Він виглядав зовсім розслабленим. Знепритомнів, чи що? Очі закриті, руки розслаблені. Ну точно, цей недоумок вирубався!

Добре ж, зараз Хейнс постарається привести його до тями. Будемо збільшувати напругу поступово, а потім уже дамо повну міць.

Подих Хейнса став переривчастим. Тік спочатку буде пробуджуючим, потім стрибком, що нагадує оргазм, зросте, і тільки тоді душа присудженого відлетить у світ інший. Відчуваючи жар власного

подиху, Хейнс побачив, що начальник в'язниці відійшов на крок від крісла і кивнув. Хейнс повільно повернув ручку реостата. Завили генератори. Тіло Уільямса підскочило в кріслі. Хейнс послабив напругу. Він майже фізично відчував солодкуватий дух горілої плоті, на зразок запаху смаженої свинини, що лоскотав зараз ніздрі тих, за скляною перегородкою.

Начальник в'язниці кивнув ще раз. І Хейнс знову кинув у тіло могутній удар струму під виття генераторів.

Тіло Уільямса смикнулося й обм'якло. Задихаючись від збудження, Хейнс вимкнув напругу. Все скінчено.

Отут Хейнс помітив, що його візитер зник. Незадоволений відсутністю преси, дурними манерами відвідувача, дивним звучанням генераторів, Хейнс один за іншим відключав електричні ланцюги на пульті. Щось тут явно не так. Завтра, пообіцяв він собі, треба розібрати панель до останнього гвинтика і з'ясувати в чому справа.

Обм'якле тіло Рімо Уільямса мирно лежало в кріслі. Голова, що схилилася до плеча, упала на груди, коли охоронці почали відстібати ремені. Доктор Філіпс, який увійшов у кімнату вже після страти, для проформи приставив до грудей страченого фонендоскоп і негайно вийшов.

Квапливо переговоривши з начальником в'язниці, санітари з дослідницького центра обережно вклали тіло на каталку і прикрили простирадлом. "Навіщо квапитися? — подумав один з охоронців, спостерігаючи за людьми в білих халатах. — Уільямсу тепер поспішати нікуди."

Санітари церемонно склали руки страченого на груди, але в коридорі руки мляво упали з носилок. Лежаче тіло тепер нагадувало нирця в момент останнього поштовху з краю вишки. Краї простирадла,

що прикривало каталку, волочилися по підлозі. Санітари зупинилися перед дверми, що виходять на навантажувальний майданчик тюремного двору.

Новенький "б'юік" медслужби стояв з відкритими дверима. Санітари ввезли каталку в автомобіль і закрили двостулкові задні двері з затемненим склом. Затемнені були і шибки з боків. Як тільки двері зачинились, чоловік, що сидів всередині і у якому Хейнс впізнав би свого незворушного відвідувача, скинув з колін ковдру, яка прикривала його праву руку.

У руці виявився шприц. Швидко ввімкнувши освітлення салону лівою рукою, він нахилився над тілом і одним рухом розірвав спереду сіру тюремну сорочку. Намацавши п'яте ребро, встромив довгу голку прямо в серце Рімо. Акуратно і поступово натискаючи на поршень, спорожнив шприц і настільки ж ретельно витяг голку, утримуючи її під тим же кутом, під яким вона ввійшла в тіло.

Жбурнувши шприц в кут, він потягнувся до стелі і схопив закріплену там кисневу маску. Як тільки маска звільнилася зі спеціальних затисків, почулось шипіння кисню.

Притиснувши маску до все ще смертельно блідого обличчя Рімо, темноволосий став чекати, поглядаючи на годинник. Через хвилину він притис вухо до грудей. На його обличчі з'явилась посмішка. Він випрямився, зняв з Рімо маску, закріпив її на стелі, переконався, що кисень перекритий, і постукав по перегородці, що відокремлює салон від водія.

Пчихнувши мотором, "б'юік" рушив.

Від'їхавши миль п'ятнадцять від в'язниці, "швидка" зупинилася. Один із санітарів, уже переодягнений у звичайний одяг, рушив до

автомобіля, що стоїть неподалік. Там, присівши на крило, чекала людина з гаком замість кисті лівої руки, неквапливо попихкуючи сигаретою.

Людина з гаком кинула санітарові ключі, викинула сигарету і, підбігши до "б'юіка", постукала в задні двері:

— Це я, Маклірі.

Двері розчинилися, і він ввійшов в автомобіль плавним рухом великої кішки, що ховається в печері.

Темноволосий закрив двері. Маклірі влаштувався на сидінні ближче до лежачого на чорній шкірі носилок все ще нерухомого тіла і глянув на темноволосого:

— Ну?

— Конн, нам, здається, трапився хлопець, що уміє вигравати, — сказав темноволосий.

— Не говори дурості, — відповіла людина з гаком. — У нашій справі будь-хто не виграє.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

"Б'юік" мчався вперед. Маклірі принюхався до дивного запаху в салоні. Так пахне проносне в шоколадній оболонці. "Певно, через підвищений вміст кисню," — подумав Маклірі.

Конн Маклірі зупинив погляд на людині, яка лежить на каталці. Щораз, коли простирадло, що покривало груди, піднімалось й опускалось, він зазнавав насолоди. Він вижив! Можливо, тепер багато чого нарешті вирішиться.

— Запали-но світло, — сказав Маклірі своєму супутникові.

— Конн, не можна. Мені сказали, що вмикати світло заборонено, — відповів темноволосий.

— Та запалюй, — повторив Маклірі, — на півхвилини.

Темноволосий простягнув руку, і яскраво-жовте світло залило тісний простір кабіни. Маклірі моргнув і зосередився на обличчі з високими вилицями, гладкою білою шкірою, глибоко посадженими темно-карими очима, що зараз були прикриті повіками, з ледь помітним шрамом на підборідді.

Маклірі моргнув, але погляду не відвів. Він не міг відірватися від найбільшої авантюри в його житті. Він свідомо пішов проти всього, чому його учили, поставивши все на одну карту. Рішення, він знав, було невірним. У той же час воно було єдиним.

Якщо лежачий перед ним на каталці напівтруп спрацює так, як було задумано, то спрацює і багато чого іншого. Більше людей дістануть шанс жити в улюбленій країні. Приписи предків сповняться, і великий народ збережеться як нація. Почім знати — дуже може бути, що все тепер залежить від лежачої перед ним ледь дихаючої людини, чиї прикриті повіки сутеніли в яскравому світлі, на тлі світлішої шкіри обличчя. Так, ці повіки. Маклірі вже бачив їх раніше, і теж під яскравим світлом. Тільки тоді світло було від жаркого сонця В'єтнаму, що освітлював морського піхотинця, який спить під сірим кістяком засохлого дерева.

Маклірі тоді ще працював на ЦРУ, але для конспірації носив військову форму, і його супроводжували два хлопці з морської піхоти. Війна вступила в патову ситуацію, через пару місяців все повинно було скінчитися. Це завдання було, схоже, останнім.

У невеликому селищі в американському тилу в'єтконгівці влаштували свою штаб-квартиру. З ЦРУ надійшов наказ: захопити цей пункт, де повинні були зберігатися секретні списки таємних агентів В'єтконгу в Сайгоні.

Якщо атакувати це лігвище В'єтконгу, яке розташовувалося в якійсь повітці, звичайним способом — з перебіжками і вогневим прикриттям, — то моментально захопити його не вдасться, і тоді комуністи встигнуть знищити списки. А вони були ЦРУ вкрай необхідні.

Маклірі вирішив, що єдиний вихід — кинути роту морських піхотинців у чоло супротивникові, на манер камікадзе. Тоді, думав Маклірі, в обложених не буде часу ані на знищення списків, ані на що-небудь ще.

Йому дали роту морської піхоти. Але коли Маклірі знайшов її командира і став викладати план атаки, капітан кивнув убік двох морських піхотинців із гвинтівками, що сиділи на купці чогось, вкритого брезентом.

— Це ще що? — запитав Маклірі.

— Ваші списки, — спокійно відповів капітан, плюгавий чоловічок, форма на ньому була відпрасована так, немов лінія фронту була далеко.

— Але як же так? Адже був наказ не штурмувати до мого прибуття.

— Без тебе обійшлися, вже вибач. Забирай папірці і відчалюй. Ми свою справу зробили.

Маклірі хотів було заперечити, але передумав і попрямував до покритої брезентом купки. Хвилин двадцять він перегортав щільні аркуші пергаменту, поцятковані ієрогліфами. Нарешті, посміхнувшись, шанобливо кивнув капітанові.

— Обов'язково з вдячністю згадаю про вас у рапорті.

— Та вже ж бо будь ласка, — пішла байдужа відповідь.

Коли Маклірі побачив ту саму повітку, в якій в'єтконгівці зберігали свої архіви, то помітив, що на глинобитних стінах немає слідів куль.

— Як вам це вдалося? Ви що, багнетами працювали?

Капітан зрушив каску на потилицю і почухав скроню:

— І так, і ні.

— Як це?

— Є отут у нас хлопець. Він це вміє.

— Що "це"?

— Ну, от як з цією повіткою. Це його робота.

— Що?

— Пробрався туди й всіх перебив. Ми його використовуємо саме для таких завдань, для нічної роботи. Все ж краще, ніж втрати рахувати.

— А як він це робить?

Капітан знизав плечима.

— Не знаю. Я його не запитував. Робить, і усе.

— Я рекомендуватиму його для

надання "Медалі честі"*! — викликнув Маклірі.

* "Медаль честі" — вища військова нагорода США. (Прим. ред.)

— За що? — здивовано запитав капітан.

— Так за те, що він поодинці добув ці документи, за те, що він один знищив... Скільки їх там було?

— П'ятеро, здається...

Подив все ще не сходив з обличчя капітана.

— От саме за це.

— За це?

— Саме за це!

Капітан знову знизав раменами:

— Уільямсу це не вперше. Не знаю, що такого особливого він зробив в цей раз. Якщо підніметься шум з нагородженням, його від нас можуть перевести. А, крім того, йому на медалі наплювати.

Маклірі вдивився в обличчя капітана: чи не бреше? Нібито несхоже.

— Де він зараз? — запитав Маклірі.

— Он там, під деревом.

З місця, де стояв Маклірі, були видні чиїсь широкі груди, та й ще насунута на обличчя каска.

— Залишіть охорону біля цих паперів, — сказав він капітанові, неквапливо підійшов до сплячого і схилився над ним.

Ударом ноги, досить точним, щоб не нанести каліцтва, Маклірі збив каску з голови сплячого. Солдат мигнув і ліниво підняв от ці самі повіки.

— Ім'я! — уривчасто сказав Маклірі.

— Ви хто?

— Я — майор.

Щоб не створювати зайвих проблем із субординацією, Маклірі носив майорські погони. Морський піхотинець подивився на його плечі.

— Рімо Уільямс, сер, — сказав солдат, починаючи вставати.

— Сиди. Списки ти добув?

— Так точно. Що-небудь не так?

— Ні, все в порядку. Залишишся в морській піхоті?

— Ні, сер. Мені залишилося служити два місяці.

— А потім?

— Повернуся в поліцейське управління, у Ньюарк, і буду товстіти за столом.

— І занапастиш себе на цю дурницю?

— Так, сер.

— ПРО ЦРУ коли-небудь думав?

— Ні.

— Хочеш працювати в нас?

— Ні.

— Може, подумаєш?

— Ні, сер.

Маклірі явно давали зрозуміти, що пересипана "серами" похмура ввічливість — не більше, ніж данина субординації. Цій людині хотілося, щоб їй дали спокій.

— Ньюарк — це той, що в Нью-Джерсі, а не в Огайо?

— Так точно, сер.

— Що ж, поздоровляю з успішним виконанням завдання.

— Дякую, сер.

Піхотинець знову закрив очі, не потрудившись навіть потягнутися за каскою, що валялась поряд, і якою він міг би прикритися від сонця. Це був передостанній раз, коли Маклірі бачив ці повіки опущеними. Це було давно, майже так само давно, як Маклірі вже не працював у ЦРУ.

Під дією снодійного Уільямс мирно спав, як спав і тоді в джунглях. Маклірі кивнув темноволосому:

— Добре, вимикай.

Раптова пітьма сліпила так само, як і яскраве світло.

— Дорогувато нам обійшовся цей сучий син, а? — запитав Маклірі. — Ну а ти — молодець.

— Спасибі.

— Сигарета є?

— У тебе свої коли-небудь бувають?

— Навіщо, коли є твої?

Обоє розсміялися. Рімо Уільямс тихо застогнав.

— Хлопець уміє вигравати, — знову сказав темноволосий.

— Перегодь, — сказав Маклірі, — його неприємності тільки починаються.

Вони знову засміялися. Потім Маклірі мовчки курив, поглядаючи на жовтогарячий вогник сигарети, що спалахує при кожному затягуванні.

Пройшло кілька хвилин. "Б'юік" звернув на швидкісну магістраль Нью-Джерсі, шедевр автодорожнього будівництва, що наводить смертельну нудьгу на водія. Ще кілька років тому ця магістраль була найбезпечнішою в Сполучених Штатах, але, у міру того як політикани все частіше стали сунути свій ніс у справи шляховиків і дорожньої поліції, траса ставала все небезпечніше, перетворившись, зрештою, в найнебезпечніше швидкісне шосе у світі.

Розпорюючи темряву, "б'юік" мчався в ночі. Маклірі устиг викурити ще п'ять сигарет, поки водій нарешті скинув газ і постукав по скляній перегородці.

— Що? — запитав Маклірі.

— Під'їжджаємо до Фолкрофта.

— Давай, тисни, — зрадів Маклірі. Начальство чекає не дочекається прибуття посилочки, що він їм везе!

Нарешті після ста хвилин їзди "швидка" звернула з асфальту на бічну дорогу; з-під коліс посипався гравій. Машина зупинилася. Чоловік, з гаком замість руки, вистрибнув через задні двері і швидко зогледівся навколо — нікого. Він подивився вперед, туди, де над зупиненим "б'юіком" нависли величезні залізні ворота у високій кам'яній стіні. У світлі осіннього місяця над воротями поблискували букви — "ФОЛКРОФТ".

З автомобіля знову почувся стогін.

У цей час у в'язниці Харольда Хейнса осінило: у той момент, коли Уільямса вбивали, лампи над головою не потьмяніли, от що було не так! А "труп" Рімо Уільямса вкочували у ворота Фолкрофта, і Конрад Маклірі подумав: "Над воротями непогано б повісити табличку: "Залиш надію, кожен, що сюди входить.РОЗДІЛ СЬОМИЙ

— Він у приймальному відділенні? — запитала кислолиця людина, яка сиділа за письмовим столом, вкритим склом. На столі панував бездоганний порядок. Перед ним стояла клавіатура комп'ютера, позаду, за вікном, мовчазно сутеніла затока Лонг-Айленд.

— Ні, я його кинув на газоні біля входу. Нехай помре від холоду, і тоді правосуддя нарешті восторжествує, — пробурчав Маклірі,

спустошений, вичавлений до краплі такою перенапругою нервів, яка вже отупляє.

Наче йому останніх чотирьох місяців було мало, від убивства в темному провулку Ньюарка до зіграної сьогодні ролі ченця-капуцина, щоб вислухувати від шефа, доктора Харольда Сміта, єдиної крім нього людини у Фолкрофті, яка б знала, на кого насправді всі тут працюють, цього сучого сина, вічно зайнятого своїми звітами і комп'ютерами, побоювання, що він, мовляв, погано подбав про Рімо Уільямса.

— Не потрібно нервувати, Маклірі, не ви один стомилися, — сказав Сміт. — Не забувайте також, що не все вже закінчено. Ми не можемо навіть із впевненістю сказати, чи спрацює наш новий гість. А він адже становить для нас, так би мовити, принципово нову тактику, і ви це знаєте.

Сміт відрізнявся чудовою здатністю докладно роз'яснювати очевидні речі, причому робив це з такою безневинною щирістю, що Маклірі захотілося своїм гаком розтрощити комп'ютер, що стоїть перед Смітом, і прикрасити його костюм уламками. Але замість цього він тільки кивнув і запитав у Сміта:

— Йому теж будемо розповідати казку про контракт на п'ять років?

— Та-а-к, у вас, я бачу, сьогодні дійсно поганий настрій, — вимовив Сміт своїм звичайним менторським тоном.

Але Маклірі відчув, що зачепив його.

П'ять років.

Такою була домовленість спочатку. Контора закриється через п'ять років. Через п'ять років ти вільний — так принаймні, обіцяв Сміт, коли

вони звільнялися з Центрального розвідувального управління п'ять років тому.

У той день Сміт був одягнений у точно такий же сірий костюм-трійку, що було, м'яко кажучи, дивним, якщо врахувати, що вони знаходилися на борту катера, в десяти милях від берега до сходу від Аннаполіса.

— Через п'ять років ця проблема буде вирішена, — сказав тоді Сміт. — Країна в небезпеці. Якщо все пройде як заплановано, то будь-хто не довідається про те, що ми коли-небудь, існували, а конституційний уряд буде поза небезпекою. У мене є один контакт, про який вам знати не годиться. Не впевнений навіть, чи від президента виходить ця ініціатива. Контакт будете підтримувати тільки зі мною й ані з ким більше. Всі інші сліпі, глухі і німі.

— Ближче до справи, Смітті, — сказав Маклірі. Він завжди ще не бачив Сміта таким схвильованим.

— Вас, Маклірі, я залучив до цієї справи тому, що вас все не зв'язує із суспільством. Ви ж розлучені. Родини нема і не буде. До того ж ви, незважаючи на жахаючі дивини характеру... ну, скажемо, досить компетентний агент.

— Досить. Чим ми будемо займатися?

Сміт глянув на пінливі баранчики хвиль:

— Наша країна в небезпеці.

— Ми завжди в небезпеці, — відповів Маклірі.

Не звертаючи уваги, Сміт продовжував:

— Ми не в змозі подолати злочинність. Не в змозі. Якщо діяти в рамках конституції, боротися з нею на рівних неможливо. Принаймні — з організованою злочинністю. Закони вже не спрацьовують. Бандити виграють.

— А нам-то що?

— Наша задача — зупинити їх. У протилежному випадку країна перетвориться в поліцейську державу або взагалі розвалиться. Ми з вами — третій шлях. Діяти будемо під кодовою назвою КЮРЕ в рамках проекту психологічних досліджень. Наш легальний спонсор — фонд Фолкрофт. Щоб упоратись з організованою злочинністю і корупцією, діяти доведеться поза рамками закону. Для вирішального перелому ми підемо на будь-які заходи, крім фізичного усунення. Потім саморозпускаємося.

— Вбивати не можна? — с сумнівом запитав Маклірі.

— Не можна. Вони і так бояться, що дають нам занадто багато. Ще раз повторюю, країна в розпачливому становищі.

Маклірі помітив, що на очі Сміта навернулися сльози. От воно що. Його завжди цікавило, що рухає Смітом? Тепер Маклірі зрозумів: Сміт просто любив свою Вітчизну.

— Дуже шкодую, Смітті, — повідомив Маклірі, — але я в такі ігри не граю.

— Чому?

— Та тому, що я дуже чітко уявляю собі, як одного разу всіх нас скрутять і переправлять на який-небудь смердючий острівець у Тихому океані. Всіх, хто хоч краєм вуха чув про цю нісенітницю з КЮРЕ,

переб'ють. Ви що думаєте, вони нададуть нам шанс опублікувати мемуари? Всього не вийде! Ні, це не для мене, Смітті.

— Відмовлятися пізно, Маклірі. Ви вже інформовані.

— Повторюю, будь-чого не вийде.

— Ви повинні розуміти, що я не зможу відпустити вас живим.

— А я ж можу викинути вас за борт.

Маклірі помовчав і додав:

— Невже ви не розумієте, що виходить? Я вбиваю вас, ви — мене, але ж тільки що мова йшла про те, що будь-яких убивств не буде, чи не так?

Рука Сміта намацувала щось у кишені піджака.

— На внутрішній штат це не поширюється. Ми повинні зберігати таємницю.

— П'ять років? — запитав Маклірі.

— П'ять.

— Я все одно впевнений, що коли-небудь на тихоокеанському пісочку будуть біліти наші з вами кістки.

— Можливо. Тому давайте обмежимо втрати: тільки ви і я. Інші працюють і не знають всього. Влаштовує?

— А я-то, дурень, завжди глузував з камікадзе, — сказав Маклірі.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Знадобилося більше п'яти років. Вашингтонські аналітики помилилися в оцінках: злочинність виявилася могутніше й організованіше, ніж передбачалося.

Під її контролем виявилися цілі галузі промисловості, профспілки, управління поліції і навіть парламент одного зі штатів: виборчі кампанії коштують дорого, а в злочинних синдикатів грошей було багато. Тоді і надійшов наказ: КЮРЕ діяти і далі до особливого розпорядження.

У Фолкрофті навчалися сотні агентів, кожен з яких добре знав свою справу, не маючи навіть найменшого уявлення про кінцеву мету. Деяких з них впроваджували в урядові заклади, розкидані по всій країні. Під виглядом агентів ФБР, податкових або сільськогосподарських інспекторів вони збирали розрізнені крупинки інформації.

Спеціальний підрозділ контролював мережу інформаторів, які збирали необережно зронені слова в барах, ігорних кублах і борделях. Інші агенти оплачували роботу інформаторів п'ятьма, а іноді і більшою сумою "швидких" доларів. "Феї" з барів, сутенери, повії, клерки, самі того не знаючи, працювали на проект Фолкрофта. Кілька слів за кілька доларів, отриманих або від "того хлопця з кута", або від "того чиновника в конторі", або навіть від "тієї дами, що пише книгу".

"Жучок" тоталізатора з Канзас-сіті за тридцять тисяч розкрив секрети своїх босів, перебуваючи у впевненості, що одержав ці гроші від конкуруючого синдикату.

Барига з Сан-Дієго, незважаючи на численні неприємності з поліцією, якимось чином завжди виявлявся на волі; цьому багато в чому сприяла його кишеня, повна дріб'язку для тривалих розмов по телефону-автомату з невідомим співрозмовником.

Молодий, що подає надії адвокат, який працював на корумповану профспілку в Нью-Орлеані, вигравав один процес за іншим доти, коли ФБР одержало таємничий рапорт на трьохстах сторінках. На підставі цього документу Міністерство юстиції притягло до суду керівництво профспілки. На судовому процесі молодий адвокат провів захист украй невдало, однак засуджені профспілкові рекетири не змогли йому помститися: молода людина залишила країну і зникла. Високопоставлений поліцейський чиновник у Бостоні з головою заліз у борги, граючи на перегонах. На його щастя якийсь багатий провінційний графоман позичив йому сорок тисяч. Усе, що було потрібно молодому авторові, це — знати, хто з поліцейських від кого дістає "гонорари". Природно, він не збирався вказувати справжні імена. Його тільки цікавив місцевий колорит.

За всім цим стояв КЮРЕ. Мільйони слів інформації, корисної і марної, надходили у Фолкрофт, призначаючись для неіснуючих людей, для діючих тільки на папері корпорацій, для урядових закладів, що чомусь будь-коли не займалися державними проблемами.

Ціла армія службовців Фолкрофту, велика частина яких вважала своїм дійсним хазяїном Податкову службу, фіксувала повідомлення про біржові угоди, сплату податків, сільське господарство, азартні ігри, наркотики і про інші речі, пов'язані або не пов'язані зі злочинністю.

Потім інформація вводилася в пам'ять гігантських комп'ютерів однієї з численних філій, розташованих на горбкуватій території "санаторію".

Жодна людина не змогла б зробити те, що вдавалося комп'ютерам: вони виявляли закономірності на основі зовні не зв'язаних між собою фактів. Пройшовши через їхнє електронне нутро, перед очима керівника Фолкрофту виростала панорама життя американського злочинного світу. З багатьох дрібних деталей поступово формувалася картина організованого беззаконня.

ФБР, Міністерство фінансів і навіть ЦРУ діяли, в основному виходячи з щасливих, але випадкових знахідок своїх агентів і аналітиків. Там, де законоохоронні інститути були неспроможні або неефективні, вступав у дію КЮРЕ. Наприклад, до боса великої кримінальної організації в Тускалузі зненацька дійшла документально підтверджена інформація про недобрі наміри його "колеги", що поділяє з ним сферу впливу в злочинному світі Арізони. Колега цей теж одержав таємниче наведення про те, що його збирається "прибрати" конкурент. У результаті вибухнула війна, у якій обидва програли...

У впливовій і не дуже чесно працюючій профспілці Нью-Джерсі після великої грошової ін'єкції і виборів змінилося керівництво: зненацька з'ясувалося, що переміг чесний молодий представник нової хвилі в профспілковому русі. А людина, що відповідала за підрахунок голосів на виборах, тихо пішла на пенсію й оселилася в сонячній Ямайці.

Але в цілому робота КЮРЕ просувалася вбивчо повільно. Незважаючи на чуттєві, але не смертельні удари Фолкрофта, гігантські злочинні синдикати продовжували рости і процвітати, охоплюючи щупальцями все нові і нові сфери життя Америки.

Агенти, впроваджені в злочинний бізнес, особливо в регіоні Нью-Йорка, де мафія діяла найбільш ефективно і безкарно, виявилися в становищі голубів, випущених у зграю яструбів. Інформатори зникали. Був убитий начальник одного з відділів по збору інформації. Тіло так і не знайшли.

Маклірі помалу звик до того, що він називав "місячними": через кожні тридцять днів Сміт влаштовував йому чергове нервування під видом наради.

— Грошей у вас досить, — говорив Сміт, — досить і устаткування, і персоналу. Тільки на одні магнітофони ви витрачаєте більше, ніж армія

США на стрілецьку зброю. Але ваші нові рекрути будь-чого не можуть зробити.

Маклірі звичайно відповідав:

— У нас зв'язані руки. Ми ж не маємо права використовувати силу.

Сміт єхидно посміхався у відповідь.

— Якщо ви пригадуєте, під час другої світової війни ми досить успішно діяли проти німців у Європі. ЦРУ в роботі проти росіян і зараз практично не застосовує силу і почуває себе прекрасно. А вам що, проти звичайних хуліганів артилерію подавай?

— Ви прекрасно розумієте, сер, що ми маємо справу не зі звичайними хуліганами, — закипав Маклірі. — Під час війни в Європі за спиною спецслужб стояли армії союзників, а за ЦРУ в його протиборстві з росіянами стоїть величезна військова міць, у той час як у нас, крім цих чортових комп'ютерів, ані дулі!

Сміт при цьому випрямлявся в кріслі і з царственим виглядом вимовляв:

— Якщо ви забезпечите нас компетентним персоналом, то комп'ютери ще послужать добру службу. Ваша справа — надати нам вірних і надійних людей.

Після таких бесід Сміт надсилав нагору черговий рапорт, основним змістом якого була думка про те, що для успіху справи одних комп'ютерів недостатньо.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Так продовжувалося п'ять років. Рутина була порушена один раз о другій годині ночі. Маклірі саме намагався заснути. У ролі снодійного виступала чергова склянка віскі. Зненацька в двері його номера постукали.

— Хто б там був, провалюйте!

У двері, що частково відкрились, просунулася рука і намацала вимикач. Маклірі перейшов в сидячий стан, затвердившись на великій яскраво-червоній подушці в шортах і з пляшкою в руках.

— А, це ви...

Сміт був у смугастій краватці, білосніжній сорочці і, звичайно, у сірому костюмі. Дивлячись на нього, можна було припустити, що зараз полудень.

— Смітті, а скільки у вас сірих костюмів?

— Сім. Протверезуйтеся. Є важлива справа.

— У вас всі справи важливі... Скріпки, копірка, недоїдки від сніданку.

Сміт сковзнув поглядом по кімнаті. Колекція добірної порнографії: полотнини, начерки, фотографії, плакати. У куті — солідних розмірів буфет, заставлений пляшками. На підлозі — розкидані безладно подушки, на одній з яких сидів хазяїн у рожевих шортах.

— Як ви знаєте, Маклірі, у нас виникли деякі проблеми в Нью-Йорку. Ми втратили вже сімох. Хоча б одного тіла так і не знайдено. За цим, зважаючи на все, стоїть людина на прізвище Максвелл, про яку нам будь-чого не відомо.

— Та-а-к? Цікаво, що ж таке скоїлося з цими людьми? А я ж все думаю, чого це їх давно не видно?

— Доведеться звертати всі операції в Нью-Йорку. Почекаємо, поки буде готовий спец підрозділ.

— І він піде на обід цьому Максвеллу!

— Цього разу — ні. — Сміт щільно прикрив за собою двері. — Ми одержали дозвіл в особливих ситуаціях застосовувати силу. Ліцензію на вбивство.

Маклірі випрямився і зі стукотом поставив пляшку на підлогу.

— Давно пора! П'ять чоловік — це все, що мені потрібно. Ми швиденько прикінчимо вашого Максвелла, а потім і в країні порядок наведемо.

— Тільки одна людина. Вам треба буде за тиждень підшукати придатного кандидата. На його підготовку даю вам місяць.

— Ви звар'ювали, чорт би вас забрав! — Маклірі підхопився з подушок і забігав по кімнаті. — Одна людина?!

— Одна.

— Хто вас умовив влізти в таке лайно?

— Ви розумієте, чому нам колись не дозволяли мати такого роду персонал? Нагорі просто боялися. Вони і зараз бояться, але вважають, що одна людина великої шкоди заподіяти не зможе. Та й "прибрати" одного у випадку чогось негарного простіше.

— Це ви, чорти б вас взяли, правильно відзначили щодо шкоди. Тільки от і пуття від нього буде майже ніякого, це точно. А що, якщо його уб'ють?

— Знайдете іншого.

— Ви хочете сказати, що в нас навіть не буде запасного? Ми виходимо з того, що він невразливий?

— Зі всього ми не виходимо.

— Тоді вам потрібна не людина. Вам, чорт вас забери, потрібний Капітан Марвел з дитячих коміксів! Чорт візьми!

Маклірі зі злістю жбурнув пляшку в стіну, але вона потрапила в щось м'яке і не розбилася. Маклірі озлився ще більше.

— Чорт візьми, а що ви, Сміт, взагалі знаєте про вбивства?

— Мені доводилося брати участь у справах такого роду.

— А ви знаєте, що для такої роботи з п'ятдесяти кандидатів насилу можна відібрати одного більш-менш компетентного? Ви ж пропонуєте мені вибирати одного з одного!

— Отже, потрібно знайти одного, але розумного, — спокійно відповів Сміт.

— Розумного? Та це повинен бути геній!

— У вас будуть унікальні можливості для його підготовки: бюджет не обмежений, дамо вам п'ять... шість інструкторів.

Маклірі сів на диван прямо на піджак Сміта.

— Треба двадцять — щонайменше.

— Вісім.

— Одинадцять.

— Десять.

— Одинадцять, — наполягав Маклірі. — Рукопашний бій, пересування, замки і запори, зброя, фізична підготовка, шифри, мови, психологія. Менше одинадцяти не вийде. І півроку часу.

— Одинадцять інструкторів і три місяці.

— П'ять місяців.

— Добре, одинадцять і п'ять. У вас є хто-небудь на прикметі? Може, пошукати в ЦРУ?

— Відкіля там такі супермени?

— Скільки буде потрібно часу на пошуки?

— Такого можемо взагалі будь-коли не знайти, — сказав Маклірі, риючись в буфеті зі спиртним. — Убивцями не стають, ними народжуються.

— Дурниця. Я особисто спостерігав, як на війні прості клерки, крамарі, та хто завгодно ставали кваліфікованими убивцями.

— Ні, вони ними не ставали, вони відкривали в собі вбивць, Смітті, вони народилися такими! Причому, в звичайному житті такі типи — природжені убивці — часто цураються жорстокості, намагаються уникати критичних ситуацій. Це як алкоголік, який випив уперше в житті і зрозумів у глибині душі, що він таке. Так і з убивцями.

Маклірі влаштувався на дивані зручніше і відкрив нову пляшку.

— Не знаю, спробую кого-небудь знайти.

І він помахав убік Сміта кінчиками пальців, даючи зрозуміти, що його присутність далі небажана.

На наступний ранок, сидячи у своєму офісі, доктор Сміт запивав третю таблетку аспірину четвертою склянкою "Алка-зельцеру". У кабінет увірвався Маклірі і, зупинившись біля вікна, уп'явся на затоку.

— Ну, що ще? — простогнав Сміт.

— Я, здається, знаю, хто нам потрібен.

— Хто він, чим займається?

— Не знаю. Я бачив його тільки раз у В'єтнамі.

— Розшукайте його, а зараз — забирайтеся звідси! — Сміт поклав у рот чергову таблетку і, дивлячись в спину Маклірі, що збирався йти, буденно додав: — Ще одна маленька деталь. Там, нагорі, зажадали, щоб цей наш виконавець не існував.

У Маклірі від здивування відвисла щелепа.

— Він не повинен існувати, — повторив Сміт. — У нього не повинно бути минулого. Неіснуючий виконавець неіснуючої справи в організації, що не існує. — Сміт нарешті підняв голову. — Питання є?

Маклірі хотів щось сказати, але передумав і, обернувшись, мовчки вийшов геть.

Пройшло чотири місяці. Тепер у КЮРЕ був неіснуючий агент, що офіційно помер на електричному стільці минулої ночі.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Перше, що побачив Рімо Уільямс, — обличчя ченця-капуцина, який схилився над ним і знову скалився. З-під стелі в очі Рімо било яскраве світло. Рімо моргнув. Обличчя не зникло, як не зникла й усмішка.

— Наша крихта, здається, прокинулася, — сказав чернець.

Рімо застогнав. Руки і ноги здавалися налитими холодним свинцем, як після тисячолітнього сну. Боліли опіки від електродів на зап'ястях і щиколотках. В роті сухо, язик як напилок. Нудота піднімалася зі шлунка безпосередньо в мозок. Часом йому здавалося, що його рве, але блювоти не було.

У повітрі пахло ефіром. Він лежав на чомусь на зразок столу. Намагаючись визначити, де він знаходиться, Рімо повернув голову і ледь стримав лемент: здавалося, що голова прибита цвяхами до столу, на якому він лежав, і, повертаючи її, він відламував шматок черепа. У голові щось гуркотало. Волали від болю обпалені скроні.

Бу-бум! Бу-бум! — вибухав череп. Рімо закрив очі і застогнав. Вдарила думка: "Дихаю! Слава тобі, Господи, дихаю! Живий!"

— Треба зробити йому серію болезаспокійливих і заспокійливих ін'єкцій, — почув Рімо, — і тоді через п'ять-шість днів він буде як новенький.

— А якщо без болезаспокійливого — як довго? — почувся голос ченця.

— П'ять, шість годин, але він буде страшно мучитися, а якщо ми...

— Обійдемося без уколів, — уклав чернець.

Голову, як здавалося Рімо, масажували щіткою з дрібних цвяхів і в той же час по скронях били чимось важким і гуркітливим: бу-бум! бу-бум!

Пройшли роки, хоча медсестра сказала, що він отямився тільки шість годин тому. Подих став легким, руки і ноги набули чутливість, потеплішали. Трохи стих біль у скронях і на зап'ястях. Він лежав на м'якому ліжку у світлій кімнаті. Через велике вікно м'яко лилося світло після полуденного сонця. За вікном легкий бриз хвилював осінню строкатість дерев. Через посипану гравієм доріжку поспішав бурундук. Рімо захотілося їсти. Слава Богу, живий; і їсти хочеться!

Він потер зап'ястя і повернувся з кам'яним обличчям до медсестри, що сиділа поруч з ліжком.

— Мене збираються годувати чи ні?

— Через сорок п'ять хвилин.

Сестрі на вигляд було біля сорока п'яти, обличчя тверде, зі зморшками. Великі, майже чоловічі руки без обручки. Але білий халат досить непогано наповнений високими грудьми. Сидить, поклавши ногу

на ногу. Такі кінцівки цілком могли належати шістнадцятирічній. Пружний зад на відстані протягненої руки від Рімо.

Сестра читала журнал мод, що закривав її обличчя. Схрестила ніжки. Пововтузилась на стільці. Відклала журнал убік і уп'ялася у вікно.

Рімо обсмикнув на собі білу нічну сорочку, сів в ліжку, пограв плечима. Він знаходився в звичайній лікарняній палаті: стіни — білі, ліжко — одне, стілець — один, медсестра — одна, тумбочка — одна, вікно — одне. Однак на сестрі не було білої шапчини, а скло у віконному плетінні було армоване дротом.

Закинувши руку за голову, Рімо підтяг до плеча комір лікарняної сорочки. Ярлика нема. Він витягнувся на ліжку і став чекати їжу. Закрив очі. Яке м'яке ліжко! Добре знову бути живим, дихати, чути, відчувати дотиком, нюхати. Єдина мета життя — жити!

Його розбудили голоси, що сперечаються. Чернець з гаком замість лівої руки лаявся з медсестрою і двома типами, схожими на лікарів.

— А я знімаю з себе усяку відповідальність, якщо в найближчі два дні він не буде діставати винятково дієтичну їжу! — верещав один з лікарів, і його колега схвально кивав у підтвердження сказаних слів.

Чернець уже змінив сутану на коричневі штани і светр. Крики лікаря відскакували від нього, як м'ячики. Він поклав гак на край ліжка:

— Від вас будь-якої відповідальності не потрібно. За все відповідаю я. І повторюю: він буде харчуватися як нормальна людська істота!

— І здохне як собака! — втрутилась в розмову медсестра.

Чернець посміхнувся і гаком підняв її підборіддя:

— До чого ж ти мені подобаєшся, Рокі!

Сестра різко відсмикнула голову.

— Повторюю, якщо пацієнтові дадуть що-небудь крім лікарняної їжі, я змушений буду поскаржитися директорові, докторові Сміту, — заявив перший лікар.

— Я теж піду з ним, — оголосив другий лікар.

Медсестра схвально кивнула.

— Відмінно, — вимовив, підштовхуючи трійцю до дверей, чернець, — йдіть, скаржтесь безпосередньо зараз. Так, і ще передайте Смітті від мене поцілунок.

Замкнувши за ними двері, чернець викотив з кухні столик для сервірування з підносом. Підсунув до себе стілець медсестри, сів і зняв кришку на одному з судків, які стоять на підносі. Там лежали чотири вогненно-червоних омари, що виливали розтоплену олію з розпоротих животиків.

— Мене звуть Конн Маклірі.

Він поклав на тарілку двох лобстерів і простягнув Рімо.

Спеціальними щипчиками Рімо розкусив клішні, маленькою вилкою вигріб ніжне біле м'ясо і, поклавши в рот, проковтнув, навіть не розжовуючи. Запив зненацька виявленим перед носом золотавим пивом і взявся за середню частину лобстера.

— Тобі, напевно, цікаво, чому ти виявився тут, — сказав Маклірі.

Рімо зайнявся другим лобстером, розламав клішню безпосередньо руками і висмоктав м'ясо. Перед ним з'явився високий келих, до половини наповнений віскі. Вогненний смак бурштинового напою Рімо зм'якшив пінистим пивом.

— Тобі, напевно, цікаво, чому ти виявився тут, — повторив Маклірі.

Рімо вмочив білосніжний шматок м'яса лобстера в олію, кивнув убік Маклірі, а потім, задерши голову, підняв м'ясо над собою і, ловлячи язиком краплі стікаючої олії, опустив у рот .

Маклірі почав розповідь. Він говорив, а обід йшов своєю чергою: лобстер, пиво, віскі. Наповнилися попільниці, пішло за обрій сонце, довелося запалити світло, а Маклірі все говорив про В'єтнам, про молодого морського піхотинця, що поодинці знищив п'ятьох в'єтконгівців, про смерть і про життя. Потім заговорив про проект КЮРЕ.

— Про те, хто стоїть на чолі, я розповідати, на жаль, не можу... — продовжував монолог Маклірі.

Посмакувавши бренді, Рімо вирішив, що все-таки віддає перевагу менш солодким напоям.

— Підкорятися будеш мені. Щодо справжньої любові — навряд чи, але жінок обіцяю стільки, скільки буде завгодно. Гроші? Без питань. Небезпека тільки в одному: не дай Боже потрапити в ситуацію, де тебе можуть змусити говорити. Тоді ми змушені будемо вивести тебе з гри. Сам розумієш, яким способом. Так що тримайся напоготові і доживеш собі до гарної пенсії.

Маклірі відкинувся на спинку стільця.

— У цьому немає чогось неможливого, — сказав він, спостерігаючи, як Рімо шукає щось на підносі.

— А кава? — запитав Рімо.

Маклірі відкрив великий термос.

— І ще врахуй: твоя робота страшно брудна, — сказав, розливаючи каву по чашечках, Маклірі. — Мені особисто здається, що головна небезпека в тому, що така робота вбиває зсередини. І коли видається вільний вечір, надираєшся до свинячого стану, щоб забути про все. Так що я тобі вішаю локшину на вуха: не варто, мабуть, і мріяти про пенсію, тому що будь-хто з нас до неї не доживе. І всі розмови про це — нісенітниця собача; балаканина.

Маклірі пильно подивився в холодні сірі очі Рімо і додав:

— Можу тобі гарантувати страх на сніданок, замість ленчу — стрес, жах на обід, і постійну тривогу замість сну. Відпустка для тебе — це ті дві хвилини, коли не доведеться озиратися через плече, і чекати, що от зараз хто-небудь у потилицю пальне. Премія для тебе — це ті п'ять-шість хвилин, коли не думаєш, як краще вбити когось або вціліти самому. Одне можу сказати тобі точно. — Маклірі встав і потер гак. — Одне можу сказати тобі точно: настане той день, коли Америці буде не потрібний КЮРЕ, і настане він завдяки нам. І діти, не наші з тобою, звичайно, зможуть без страху ходити вечорами по темних провулках, палата в наркології перестане бути для них єдиною перспективою. Лексингтон-авеню, нарешті, очиститься від нещасливих шмаркачів, що мріють у свої чотирнадцять років тільки про одне — про чергову дозу, а дівчисьок не будуть більше переганяти з одного борделя в інший, як худобу.

І повиводяться продажні судді, а законодавці перестануть користуватися грішми, заробленими на азартних іграх. І всі члени всіх профспілок будуть, нарешті, чесно представлені в профспілковому керівництві. Ми йдемо, щоб прийняти бій, у який американський народ не вплутується через лінь, а може, через те, що не хоче його виграти.

Маклірі, повернувшись до Рімо спиною, підійшов до вікна.

— Якщо ти проживеш шість місяців, чудово, якщо рік — просте чудо. От таку ми пропонуємо тобі робітку.

Рімо налив у каву вершків, стільки, що кава стала дуже світлою.

— Ну, так що скажеш?

Рімо підняв голову і побачив відображення Маклірі, що стояв біля вікна. Обличчя Маклірі скам'яніло, очі почервоніли.

— Що скажеш? — повторив Маклірі.

— Так-так, звичайно, — відповів Рімо, відсьорбуючи каву. — Можете на мене розраховувати.

Схоже, відповідь задовольнила тупого поліцейського.

— То це ви мене підставили? — запитав Рімо.

— Ми, — спокійно відповів Маклірі.

— А цього типа вбив ти?

— Ага.

— Ну що ж. Непогано пророблено, — сказав Рімо. Поки він запитував, чи є сигари, йому раптом ні з того ні із сього подумалося: от тебе б самого відправити на електричний стілець, всіх твоїх друзів як вітром би здуло — як, цікаво, ти тоді б заспівав?

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

— Це неможливо, сер, — Сміт тримав трубку телефонного апарата спеціальної лінії підвищеної таємності між вухом і плечем, що було вкрите сірою тканиною піджака від "Брукс Брати". Звільненими в такий спосіб руками він виправляв щось у графіку відпусток співробітників Фолкрофта.

За вікном тверді струмені дощу спінювали воду затоки Лонг-Айленд, і від цього здавалося, що ніч настала раніше звичайного.

— Я розумію ваші труднощі, сер, — проговорив Сміт, підраховуючи, скільки днів відпустки просив до Різдва оператор ЕОМ, — але хочу нагадати про рішення не проводити в Нью-Йорку широкомасштабних операцій.

— Так, я в курсі. Починає працювати сенатська комісія зі злочинності. Так. Спочатку вивчить ситуацію на місцях, починаючи від Сан-Франциско. Так, я знаю, що вони будуть переїжджати з міста в місто. Ми надамо матеріали вам, а ви — Сенатові. Так, авторитет Сенату підвищиться. Зрозуміло. Сенат потрібний для безлічі інших речей? Так. Правильно. Добре. Ні, я б із задоволенням вам допоміг, але оскільки це стосується Нью-Йорка... Нам заборонили вивчати ситуацію перед виборами. Може бути, пізніше. Ні. Скажіть там, нагорі: тільки не в Нью-Йорку. — Сміт повісив трубку і пробурчав, дивлячись у лежачий перед ним список: — Різдво... Всі хочуть погуляти на Різдво. Не в березні, коли і їм краще, і мені зручніше, а на Різдво. Треба ж!

У Сміта був гарний настрій. Тільки що вдалося відв'язатися від одного з начальників з числа тих, які подрібніше. Він знову з задоволенням думкою програв у голові цю сцену. "На жаль, сер, це неможливо". Який він був увічливий. Який твердий. Який артистичний. Який гарний! Добре було бути Доктором Харольдом Смітом!

Фальшиво насвистуючи різдвяну мелодію про червоний ніс північного оленя Рудольфа, доктор Сміт одне за іншим викреслював зі списку прізвища підлеглих, що збиралися відпочити на Різдво...

Знову задзеленчав телефон підвищеного захисту.

— Сміт, 7-4-4, — майже проспівав Сміт.

Почувши голос у трубці, Сміт мимоволі підхопився на ноги, рефлекторно поправив краватку і промекав:

— Слухаю, сер!

Неможливо було не впізнати цей південний акцент у голосі, що у той момент повідомляв йому особистий код, що будь-кому не був потрібний для того, щоб впізнати, що за людина його називає.

— Але, сер, у нас з цим регіоном особливі проблеми... Так, я знаю, що ви схвалили нові функції нашого е-е-е... спеціального агента... Вірно, сер, але він поки не готовий... Кілька місяців, сер. Досліджувати, як налаштовані голосувати виборці? Це божевілля. Розумію, сер. Буде виконано, сер.

Сміт акуратно поклав широку (з білою плямою пристрою, який відповідає за кодування, на навушнику) трубку на важелі апарата і прошипів крізь зуби:

— Чортовий виродок!

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

— Що тепер? — запитав Рімо, притулившись до паралельних брусів у просторому, залитому сонячними променями, спортзалі. Білий костюм із

поясом з білого шовку було звелено надягти, тому що без цього він нібито не зрозумів би цієї самої штуки, що йому сьогодні повинні були показати. Виговорити її назвисько Рімо так і не зміг.

Граючи поясом, він глянув на Маклірі, що очікував когось біля далекої стіни залу, поруч з відкритими дверми. На гаку, що стирчить з рукава, бовтався поліцейський кольт 38-го калібру.

— Ще хвилину, — крикнув Маклірі.

— Ах, зараз вмру від цікавості, — пробурмотів Рімо, водячи носком плетеної сандалії по натертій до блиску підлозі. Сандалія з шурхотом залишила на підлозі ледь помітний слід, від якого, мабуть, можна буде позбутися поліруванням. Рімо принюхався: у повітрі виник ледве помітний запах в'янучих хризантем. У спортзалах так не пахне. Так пахне в китайських борделях.

Рімо це не дуже займало. Він уже встиг зрозуміти, що тут купа речей, про які скільки хоч думай, все одно будь-чого не зрозумієш.

Тихенько насвистуючи, Рімо розглядав залізні балки під високими прольотами стелі. Що на черзі? Знову навчальна стрілянина? За останні два тижні інструктори навчили його володіти різноманітною зброєю; від гвинтівки Маузера до пневматичного пістолета. Складання, розбирання, слабкі місця різних систем, далекобійність, точність.

Потім почалася навчальна стрілянина з різних положень.

Наприклад, лежачи на спині. Рука — поруч з пістолетом, якого треба схопити і вистрілити. Очі напівзакриті, тому не зрозуміло, спить людина чи ні. Жоден мускул не повинен смикнутися до того, як пістолет виявиться в руці. Було боляче. Кожен раз, коли м'язи живота мимоволі скорочувалися, як вони скорочуються в будь-якої людини, яка рухає рукою, лежачи на спині, його били по животу товстим ціпком.

— Так швидше виробиш рефлекс, — життєрадісно пояснював інструктор.

— Керувати м'язами — справа складна, краще ми їх тобі натренуємо. Ціпком ми зовсім не тебе караємо, а твої м'язи. Вони швиденько засвоять урок, навіть якщо тобі це не під силу.

М'язи засвоїли урок.

Потім — вправа під назвою "Здоров". Скільки годин пішло на те, щоб навчитися говорити інструкторові найзвичайнішим тоном "Здоров!" і відразу стріляти йому в обличчя. Знову і знову все те ж і те ж.

— Ближче підходь. Ближче, ідіот! Ти що, телеграму відправляєш? Протягай руку для рукостискання. Ні, не так, пістолет видно за кілометр. Потрібно встигнути вистрілити три рази, перш ніж всі навколо зміркують, що відбувається. Не так! Посміхайся, щоб тобі дивилися в очі, а не на руку. Ще раз. Тепер краще. А зараз підійди пружинистіше, щоб відвернути увагу від руки. Ще раз.

Нарешті почав вироблятися автоматизм. Тоді Рімо вирішив спробувати сили на Маклірі, що займався з ним стратегічним забезпеченням операцій. Не встиг Рімо, сказавши "Привіт!", натиснути на курок незарядженого пістолета, як щось спалахнуло в голові. Він так і не зрозумів, що відбулося, навіть коли Маклірі, сміючись, допоміг йому піднятися і сказав:

— Що ж, вже непогано!

— Непогано, то непогано, але як ти помітив пістолет?

— Це не я, це мої м'язи. Зрозумій, нарешті, що умовний рефлекс швидше свідомого руху.

— Ага, — сказав Рімо. — А чим це ти мене?

— Нігтями.

— Чим?!

— Нігтями. — Маклірі витягнув руку. — Розумієш, я...

— Та чорт з тобою, — сказав Рімо, і вони продовжили заняття по різних системах замків і способам злому дверей. Коли вони закінчили, Маклірі запитав:

— Нудьгуєш?

— З вами скучиш! — відповів Рімо. — Суцільні розваги! Сиджу, як ідіот, ніс до носа з інструктором на заняттях. Ранком будить охорона. Офіціантка приносить пожерти. Будь-хто зі мною не заговорює: бояться. Їм один, сплю один, живу один. Інколи здається, що на електричному стільці веселіше!

— Тобі видніше, Рімо, адже ти в нас фахівець з електричних меблів. Що, сподобався стільчик?

— Не дуже. Як, до речі, ви мене витягли відтіля?

— Легко і просто. У таблетці був спец склад паралізуючої дії, щоб ти виглядав першокласним трупом. Довелося до того ж злегка удосконалити деякі електричні схеми в приладах. У загальному: напруга могла тебе тільки сильно обпекти, але не вбити. Коли ми відбули відтіля, трапилась несподівана для тюремного персоналу, але передбачена нами невелика пожежа. Апаратура згоріла — все приховано. Ніяких складностей.

— Це для вас, а мені...

— Досить. Ти тут і будь задоволений.

З обличчя Маклірі на мить зійшла його споконвічна посмішка.

— Хоча, з іншого боку, може бути, ти і маєш рацію. Може, стілець дійсно краще. Самотня в нас робота.

— Спасибі, що просвітив! До речі, послухай, адже раніше або пізніше ви все одно пошлете мене на завдання. Може, я сходжу сьогодні в місто провітритися?

— Ні.

— Чому?

— Тому що ти не повернешся.

— Це не пояснення.

— Не можна, щоб тебе бачили в окрузі. Ти ж повинен розуміти, що відбудеться, якщо ми вирішимо, що ти нам не підходиш.

Рімо пошкодував, що прив'язаний до його кисті пістолет не заряджений. Хоча навряд чи Маклірі дозволив би йому пристрілити себе. Ні, добре б провести хоч один вечір у місті. Один вечір, випити склянку-іншу. А що? Замки міцні, але й у них, як його вчили, є свої слабкі місця... Що йому буде за це? Не вб'ють же, занадто дорого він їм вже обійшовся. Хоча від цих недоумків можна чекати чого завгодно, чорт би їх забрав.

— Бабу хочеш? — запитав Маклірі.

— Одна з цих фригідних льодинок, що прибирають в мене в кімнаті і приносять їжу?

— Яка тобі різниця? — заперечив Маклірі. — Всі вони однакові, як не крути.

Довелося погодитися, хоча згодом Рімо вирішив для себе, що більше не буде довіряти КЮРЕ в тому, що стосується його особистого життя.

… Рімо мив руки перед ленчем. У двері постукали.

— Увійдіть! — крикнув Рімо, тримаючи руки під струменем прохолодної води, щоб змити мило, яке пахне нічим, і яким користувалися всі мешканці Фолкрофта. Витираючи руки білим рушником, він вийшов з ванної кімнати. Те, що він побачив, на перший погляд виглядало непогано.

Їй було під тридцять. Атлетичні груди розпирали синю уніформу. Темне волосся було зібране в "кінський хвіст". Спідниця охоплювала досить плоский зад. Ноги, на смак Рімо, були злегка товстуваті.

— Там, на дошці, я побачила твій номер і час, — повідомила вона з легким акцентом, що Рімо визначив як південно-каліфорнійський. Принаймні, так би він відповів, почувши її вимову на заняттях по мовних характеристиках.

— Мій номер? — перепитав Рімо, заглядаючи їй в очі. Чогось у них не вистачало. Хоч і були вони блакитними, але нагадували лінзи японських портативних фотоапаратів.

— Так, на дошці, — відповіла вона, все ще стоячи на порозі. — Може, я помилилася?

— Ні, ні, — сказав Рімо і кинув рушник на ліжко.

Вона посміхнулася і сказала, уп'явшись на його широкі мускулисті груди:

— Не люблю в одязі.

Рімо мимоволі втяг живіт.

Вона закрила за собою двері і, на ходу розстібаючи блузку, попростувала до ліжка. Кинула блузку на дерев'яну спинку і завела руки за спину, щоб розстебнути бюстгальтер. У неї був плоский білий живіт. Звільнившись від бюстгальтера, її груди не повисли: було видно, що вони пружні і молоді. Соски були рожеві і тверді.

Акуратно склавши бюстгальтер на блузці і повернувшись до Рімо, вона сказала:

— Давай швидше, а? Мені потрібно бути в шифрувальній через сорок хвилин. У мене обід зараз.

Рімо відірвав погляд, скинув рушник з ліжка і, знявши штани, відкинув їх убік разом із сумнівами.

Коли в кут полетіли черевики, вона вже чекала під ковдрою. Рімо тихенько ліг поруч. Узявши його руку, вона прилаштувала її собі за спину, а іншу — між ніг.

— Поцілуй мене в груди, — прошептала вона.

Через п'ять хвилин все було кінчено. Вона відповідала на його пещення з тваринною люттю, у якій не було ні грама щирої пристрасті. Перш ніж Рімо переконався, що мав-таки жінку, вона вже підхопилася з ліжка.

— А ти непоганий, — похвалила вона, влазячи в білі трусики.

Рімо лежав на спині і дивився в білизну стелі. Його права рука була закладена за голову.

— Як ти визначила? Ти втекла занадто швидко.

Вона засміялася;

— Що поробиш! Може, сьогодні ввечері буде більше часу...

— Може бути, — відповів Рімо, — хоча в мене по вечорах заняття.

— Які заняття?

— Звичайні.

Рімо глянув на дівчину. Вона надягала бюстгальтер "по-голівудськи": тримаючи його перед собою, нахилилася й акуратно занурила груди в чашки.

— Чим ти займаєшся? — не змовкала вона. — Я завжди не бачила на дошці таких, як у тебе, номерів...

— Про яку, чорт візьми, дошку ти увесь час говориш? — обірвав її Рімо. Він продовжував дивитися в стелю. Від неї сильно пахло дезодорантом.

— Ну там, у кімнаті відпочинку. Якщо тобі потрібно спілкування, вивішуєш номер своєї кімнати і код. Клерк підбирає пари з номерів чоловіків і жінок. Взагалі ж не заведено знати, з ким будеш цього разу. Кажуть, що якщо знаєш, то з'явиться серйозне почуття, і взагалі... Але через якийсь час всі починають прекрасно розумітися в номерах. Треба

тільки вставити свій номер в потрібний момент. У жінок, наприклад, перша цифра номера — нуль, у чоловіків коди найчастіше — непарні цифри. У тебе — дев'ятка, я такий номер бачу вперше.

— Який мій номер?!

— Дев'яносто перший. Ти що? Не знав, чи що? От тобі і на!

— Забув.

Вона продовжувала тріскотіти:

— Прекрасна система. Подобається керівникам груп. Всі у всіх не закохуються, і всі задоволені.

Рімо глянув на неї. Вона вже була одягнена і прямувала до дверей широкими кроками.

— Перегодь, перегодь, — Рімо скорчив скривджену гримасу. — А поцілуватися на прощання?

— Поцілуватися? З якого приводу? Я ж тебе не знаю!

Двері зачинилися.

Рімо не зміг вирішити: розсміятися йому чи просто заснути. Помізкувавши, не став робити ані того ані іншого, а заприсягся будь-коли не займатися любов'ю у Фолкрофті.

З тих пір пройшов тиждень. Рімо з нетерпінням чекав першого завдання. Не те щоб його приваблювала робота, просто нестерпно набридло тут, у цій затишній і комфортабельній в'язниці.

Рімо знову тикнув носком сандалії в підлогу. Напевно сандалії було звелено надягти не просто так. Тут будь-чого просто так не робилося. Але йому було на це наплювати.

— Ну, довго ще? — крикнув він.

— Зараз, — відповів Маклірі. — А от і він!

Піднявши голову, Рімо насилу стримав сміх. Те, що ввійшло в зал, було занадто жалюгідним видовищем для сміху. Чоловічок був трохи вище ста п'ятдесяти сантиметрів. Він був одягнений у білу форму — щось на зразок кімоно — з червоним поясом, який звисав з кволих тілес. Кілька пучків сивого волосся розвивалися навколо зморщеного монголоїдного обличчя. Зморшкувата шкіра нагадувала старий пожовтілий пергамент.

На ногах у старого теж були сандалії, у руці — дві короткі товсті дошки, що гулко ляскали одна об іншу в такт човгаючій ході.

Маклірі з шанобливим виглядом прилаштувався на крок за дідком.

— Чіун, це Рімо Уільямс, ваш новий вихованець.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Чіун мовчки поклонився. Рімо продовжував свердлити його очима.

— І чому він буде мене вчити?

— Він буде вчити тебе вбивати. Він навчить тебе, як стати незламною, майже невидимою машиною для знищення людей, — відповів Маклірі.

Рімо підняв обличчя до стелі і глибоко зітхнув.

— Та ну тебе, Конн. Кинь. Хто, цей? Теж мені, знайшов вчителя!

— Він учить убивати і якби захотів, то ти вже був би мертвий, навіть моргнути не встиг би.

Сильніше запахло хризантемами. То от відкіля запах, від китайця. Вчить вбивати? Цей ветеран будинку літніх?

— Не віриш? Спробуй, застрель його, — запропонував Маклірі.

— Навіщо? Йому і так вже недовго лишилося.

Обличчя Чіуна будь-чого не виражало; здавалося, він не розумів суті бесіди. На великих худих руках, які тримають дерев'яні планки, чітко проглядалися старечі вени, які здулися. І на обличчі, і у вузьких темно-карих очах не було чогось, крім виразу вічного спокою.

— Дай-но мені пістолет, Конн.

Рімо зняв з гака Маклірі револьвер. Звична вага в долоні. У свідомості Рімо промайнули вбиті в пам'ять інструкторами характеристики: далекобійність, розсіювання куль, статистика точності, відсоток осічок, забійна сила. Бідолашний старий!

— А що, Чан буде десь ховатися чи як? — запитав Рімо, прокрутивши барабан кольта. Темні гільзи. Напевно, з посиленим зарядом.

— Його звуть Чіун. Ховатися він не буде, він буде ганяти тебе по спортзалу.

Маклірі стояв, вперши гак у стегно. З досвіду спілкування з ним Рімо знав, що Маклірі звичайно набуває такої пози, коли збирається пожартувати. Рімо вже бачив це "підведення" кілька разів. Йому уже встигли пояснити, що потрібно знати "підведення" кожної людини. "Підведення", тобто визначені рухи перед дією в конкретній ситуації, є у всіх. Потрібно просто навчитися їх помічати. У Маклірі це був гак на стегні.

— Якщо я його прикінчу, ти відпустиш мене хоча б на тиждень?

— На один вечір, — відповідав Маклірі.

— Отже, ти думаєш, що в мене все-таки вийде?

— Ні, я просто жаднюга, Рімо. Не хочу, щоб ти перехвилювався.

— Один вечір?

— Один вечір.

— Відмінно, — сказав Рімо, — я вб'ю його.

Револьвер, як учили, він тримав ближче до тулуба, трохи нижче рівня грудей. Так його сутужніше вибити з рук, та й точність стрілянини вище.

Рімо спрямував дуло в тендітні груди Чіуна. Старенький не рухався, тільки на губах з'явилася ледве помітна посмішка.

— Можна?

— Почекай, — відповів Маклірі, — так у тебе взагалі нема шансів. Нехай він відійде в інший кінець залу, бо інакше ти помреш і навіть на курок натиснути не встигнеш.

— На курок натиснути недовго. Потім, ініціатива ж бо за мною.

— Це як сказати. Чіун устигне перш, ніж сигнал дійде від твого мозку до пальця.

Відступивши на крок, Рімо поклав палець на спуск. У всіх кольтів цього типу надзвичайно легкий спуск — "волосинка". Не варто дивитися китайцю в очі: один з інструкторів розповідав, що на Сході вміють за допомогою гіпнозу сповільнювати реакцію.

— Гіпнозу не буде, Рімо, — сказав Маклірі, — можеш сміливо дивитися йому в очі. Чіун, покладіть, будь ласка, дошки. Займемося ними після.

Чіун поклав дошки на підлогу. Він зробив це повільно; ноги його залишалися абсолютно нерухомими, поки тулуб опускався майже до підлоги. Дошки беззвучно опустилися на підлогу. Випрямившись, Чіун відійшов у далекий кут залу, де на стіні висіли білі мати, набиті бавовною. Тепер вже не потрібно було притискати револьвер до себе, і Рімо витягнув руку для точнішої стрілянини.

Біла уніформа старого була світліша, аніж мати за його спиною, але це не становило проблеми: у променях сонця, що б'є в вікна, яскраво полум'яніла пляма червоного поясу. Рімо націлив кольт трохи вище цієї плями. Стріляти краще в груди, а коли Чіун заб'ється на підлозі в калюжі крові, можна буде підійти на п'ять кроків ближче і всадити пару куль у сивину волосся.

— Готовий? — запитав Маклірі, відступаючи подалі від лінії вогню.

— Готовий, — відгукнувся Рімо, відзначивши про себе, що Маклірі навіть не потрудився задати це питання Чіуну.

То, може, це черговий тест? Раптом цього старенького, на якого плюнь — розсиплеться і який на-англійській ані бельмеса, просто хочуть підставити, щоб перевірити, чи готовий він, Рімо, вбивати? Ну і сволоти!

Рімо цілився прямо по дулу. Будь-коли не слід звірятися на мушку чужого пістолета. Дистанція — менше сорока метрів.

— Вогонь! — скомандував Маклірі, і Рімо двічі натиснув на курок. Жмути полетіли з матів у тому місці, де тільки що стояв Чіун. Старий був непошкоджений і швидко наближався, рухаючись якось по-краб'ячи, боком, нагадуючи рухи якогось дивного, ураженого коростою танцюриста. Смішний дідок відправився в смішну подорож. Вона скінчиться... тут. Прогримів ще один постріл. Смішний дідок продовжував просуватися вперед, то майже поповзом, то — підстрибуючи свічкою, човгаючи по підлозі, навіть на секунду не зупиняючись. Візьмемо упередження... Постріл!

Ага, він все наближається, залишилося метрів п'ятнадцять. Почекаємо трохи. Дев'ять метрів. Пора. Луна пострілів ще котилося по залу, а старий вже перейшов на свою звичайну човгаючу ходу. Патронів більше не було.

Рімо в люті жбурнув йому в голову кольт. Старий піймав його, як ловлять повільно пурхаючого осіннього метелика, хоча Рімо навіть не помітив руху його руки. Кислий запах порохового диму перебив аромат в'янучих хризантем. Чіун подав пістолет Рімо.

Рімо було простягнув його Маклірі, але коли гак наблизився до зброї, розтиснув руку, і кольт з різким стукотом упав на підлогу.

— Підніми, — сказав Маклірі.

— Засунь його собі в...

Маклірі кивнув старому. Не встигнувши зміркувати, що відбувається, Рімо раптом опинився на підлозі, вивчаючи малюнок деревини. Все відбулося настільки швидко, що навіть не було боляче.

— Що скажете, Чіун? — почув Рімо голос Маклірі.

Чіун відповів на англійській, вимовляючи слова акуратно, але впевнено:

— Він мені подобається.

У нього був високий м'який голос. У манері говорити почувався Схід; утім, у ній були присутні і рубані, типово британські інтонації.

— Він не стане вбивати без ґрунтовних причин, з дурних спонукань. Ані патріотизму, ані ідеалів, тільки здатність тверезо міркувати. Для того щоб весело провести один вечір, він був готовий мене вбити. Це цілком резонно. Він розумніший від вас, містер Маклірі. Він мені подобається. Підібравши пістолет, Рімо встав з підлоги. Він так і не встиг зрозуміти, куди його вдарили, поки не спробував відважити Чіуну жартівливий уклін.

— А-а-арх-х, — тільки і зміг простогнати Рімо.

— Затримай подих. Тепер нагнися, — скомандував Чіун.

Рімо видихнув. Біль відійшов.

— М'язи постачаються кров'ю і залежать від кисню, — пояснив Чіун. — Для початку будемо вчитися правильно дихати.

— Ага, — відповів Рімо, протягаючи Маклірі револьвер. — Слухай, Коні, а навіщо я-то потрібний, якщо у вас є він? Їй-богу, його цілком вистачить!

— Вся справа в кольорі шкіри. Чіун, щоправда, може стати практично непомітним, коли захоче, але все-таки він не людина-невидимка. Всі свідки будуть повторювати про худого азіата після кожної операції. Газетярі завиють про Жовту Примару. До того ж, — Маклірі знизив голосність, — ми адже ж не існуємо. Ані ти, ані я, ані Чіун, ані Фолкрофт. Ми працюємо в організації, яка завжди не існувала, і це важливіше наших життів або будь-якого завдання. Боюся, що більшість доручень, які ти будеш виконувати, саме і будуть зв'язані з ліквідацією тих, хто виносить сміття з хати. Не дай тобі Бог з ким-небудь тут подружитися.

Рімо глянув на Чіуна. Незважаючи на посмішку, темні прорізи очей залишалися байдужими. Маклірі дивився в підлогу, немовби його надзвичайно цікавили лежачі біля ніг старого дошки.

— А ці деревинки навіщо? — запитав Рімо.

Маклірі буркнув щось, повернувся і попрямував до виходу. Його сині мокасини, помітив Рімо, човгали по підлозі так само, як і в Чіуна. Він так і пішов, не простягнувши руки, не зронивши навіть слова. Рімо не судилося його побачити до того самого дня, коли він одержав наказ: вбити Кона Маклірі.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Доктор Сміт обідав у себе в кабінеті, коли зазвучав дзвоник телефону підвищеної таємності. Від інших апаратів, що стоять на великому письмовому столі з червоного дерева, його відрізняла лише біла мітка на трубці.

Сміт поклав ложечку сливового йогурту, яку він збирався відправити в рот, назад в стоячу перед ним на срібному підносі фаянсову мисочку. Ніби в чеканні важливого візитера, він витер губи льняною носовою хустинкою, зняв трубку і сказав:

— Сміт, 7-4-4.

— Ну? — вимовив "той" голос.

— Що "ну", сер?

— Як наші справи в Нью-Йорку?

— Не можу чимось вас порадувати, сер. Будь-як не вдається обійти цього Максвелла.

Сміт поклав хустку на піднос і неуважно взявся мішати ложечкою йогурт, влаштувавши невеликий шторм на його поверхні. Якщо його життя можна було назвати долиною сліз, то начальство будь-коли не гидувало нагнати туди парочку грозових злив, а потім дивувалося тому, що він увесь вимок...

— Що з вашим новим агентом?

— Він проходить підготовку, сер.

— Проходить підготовку?! — Голос зазвучав голосніше. — Комісія Сенату днями буде в Нью-Йорку! Як їм працювати, якщо ми не вирішимо проблему Максвелла? Свідки зникали і зникають. Виборча кампанія на носі. Якщо Максвелл заважає, "заберіть" Максвелла!

— З усього нашого персоналу один тільки інструктор-вербувальник може оперувати на такому рівні... — заперечив Сміт.

— Ну, знаєте... Якого чорта ви взагалі там робите?

— Якщо ми пошлемо інструктора, у нас залишиться лише стажист.

— Так пошліть стажиста.

— Він і дня не протримається.

— Тоді посилайте вербувальника! Мені плювати, як ви це зробите!

— Дайте нам ще три місяці. Через три місяці стажист буде готовий.

— Отже, так: протягом місяця усунути Максвелла. Це наказ!

— Слухаюсь, сер, — пішла відповідь.

Сміт поклав трубку і, розгладивши сліди шторму, втопив ложечку в сіруватій масі йогурту. Маклірі або Уільямс? Один — сирий, інший — єдиний чоловік, здатний підшукувати стажистів. Може бути, в Уільямса все-таки вийде? А якщо ні, то з ким вони лишаться? Сміт подивився на телефон з білою міткою, потім — на апарат внутрішнього зв'язку Фолкрофта і підняв його трубку.

— З'єднаєте зі спецвідділом! — сказав він. Пішла пауза.

Полуденне сонце блискало на хвилях затоки за вікном.

— Спецвідділ, — почувся голос у трубці.

— Покличте... — почав було Сміт, — ні, будь-кого не потрібно.

Доктор повісив трубку і, глибоко задумавшись, спрямував погляд за вікно.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Чіун мешкав у набагато просторішому приміщенні, ніж Рімо, але там було стільки усяких витребеньок, що воно більше було схоже на перевантажений товаром магазин дешевих сувенірів.

Старий змусив Рімо сидіти на тонкій циновці. Стільців узагалі не було, а стіл, за яким вони їли, доходив Рімо до щиколотки. Чіун стверджував, що м'язовий тонус підвищується тільки тоді, коли ноги схрещені на стегнах, а не тоді коли звисають зі стільця.

Цілий тиждень Чіун тільки говорив. Але про щось конкретне мови поки не було. Чіун зондував, а Рімо ухилявся. Чіун задавав питання — Рімо питаннями ж і відповідав.

Затримала процес навчання і пластична операція. Хірурги злегка випрямили Рімо перенісся і чіткіше позначили вилиці. Електроліз, злегка відсунувши назад лінію волосся, зробив чоло вище.

Одного разу, коли обличчя Рімо все ще було вкрито пов'язками, він запитав Чіуна:

— Ви кошерний хотдог пробували?

— Ніколи, — відповідав Чіун. — Тому я і прожив так довго. Сподіваюся, що і ти будь-коли більше не станеш їсти кошерні хотдоги і подібну мерзенність, якою ви, західники, руйнуєте свої шлунки.

Рімо знизав плечима і відсунув убік чорну лаковану миску з напівпрозорими скибочками риби. Увечері, він знав, можна буде замовити нормальної риби.

— Я бачу, що ти і надалі збираєшся прислухатися тільки до голосу шлунка.

— Але Маклірі ж п'є! — Він підніс до рота білясту скибочку риби.

Обличчя Чіуна посвітліло.

— А, Маклірі! Це дуже особлива людина.

— Він ваш учень?

— Ні. Можу тільки сказати, що вчила його гідна людина. Йому, мабуть, дуже було важко працювати з таким учнем, як Маклірі, зараженим ідеалізмом. Дуже важко. З тобою, на щастя, такої проблеми не буде.

Рімо розжував кілька зерняток рису, що лежали подалі від риби. Крізь жовтогарячі фіранки на вікнах проходило незвичне світло.

— Напевно, непристойно запитувати, як ти впорався з тягарем ідеалізму?

— Ви праві, це непристойно, — відповів Рімо. Може, сьогодні вдасться розжитися шматочком грудинки...

— Зрозуміло, — сказав Чіун. — Вибач, що я задаю такі питання, але я повинен знати свого учня.

Рімо раптом відчув, що одне з зерняток рису все-таки доторкалося до риби. Він вже було зібрався виплюнути його, але зміркував, що тоді Чіун напевно пуститься в міркування про цінності їжі. Вчорашня лекція на цю тему продовжувалась півгодини. Доведеться ковтати.

— Я повинен знати свого учня, — повторив Чіун.

— Послухайте, ми розмовляємо вже шість днів. Може бути, займемося справою? Я, безперечно, чув про східне довготерпіння, але в мене його немає.

— Всьому свій час. То як же ти позбувся ідеалізму?

Чіун взявся пережовувати шматочок риби. Рімо вже знав, що на це буде потрібно не менше трьох хвилин.

— Ви припускаєте, що в мене колись були ідеали?

Не перестаючи жувати, Чіун ствердно кивнув.

— Ну що ж. Я був командним гравцем усе життя. Що я за це одержав? Електричний стілець. Вони збиралися мене присмажити. Тоді я пішов на їхні умови, а прочухавшись, відчув себе як у пеклі. Я — тут, риба — от вона, а значить і пекло тут. От так. Зрозуміло?

Завершивши процес жування, Чіун вимовив:

— Ясно, ясно. Але одиничний дослід не вбиває думки. Думка залишається. Вона тільки ховається. Ти цілком здатен усвідомити це зараз. Але коли повернуться відчуття дитинства — бережися.

— Добре, я запам'ятаю, — сказав Рімо. Ні, гарний стейк буде краще грудинки.

Злегка поклонившись, Чіун вимовив:

— Прибери зі столу.

Рімо поніс миски в раковину, розмальовану фіолетовими і зеленими кольорами. Чіун, закривши очі і задерши голову нагору, наче розглядаючи нічні небеса, тихо заговорив:

— Я повинен навчити тебе вбивати. Це нескладно, якщо для цього досить підійти до жертви і завдати удару. Однак у нашій справі так буває вкрай рідко. Насправді все набагато складніше і сутужніше, тому і навчання буде важким і складним.

— Щоб стати справжнім майстром, буде потрібно багато років, яких у нас, на жаль, нема. Один раз до мене звернулися з проханням підготувати людину з вашого Центрального розвідувального управління. На підготовку відвели тільки два тижні. Його посилали на завдання в Європу. Я наполягав, що це недостатній термін, що він не готовий, але мене не послухали. У результаті ця людина і прожила тільки п'ятнадцять днів...

— Схоже, ваша розвідка не відає, що діє! На твоє навчання вони, щоправда, дали більше часу. Скільки — будь-хто не знає. Тому я спробую в перші ж тижні передати тобі якнайбільше з того, що знаю. Потім, якщо трапиться можливість, почнемо спочатку і поглибимося.

— Для того, щоб вчитися, потрібно знати, що вивчаєш. Всі бойові мистецтва Сходу засновані на філософських принципах дзен-буддизму.

Рімо посміхнувся.

— Ти знайомий із дзен? — запитав Чіун.

— Бородаті ледарі і чорна кава!

— Це не дзен, це нісенітниця, — насупився Чіун. — Всі бойові мистецтва — дзюдо, карате, кунг-фу, айки-до — базуються на принципі моментальної дії, коли ця дія необхідна. Але ця дія має бути

рефлекторна, інстинктивна, а не завчена. Вона повинна бути природним продовженням особистості. Це не пальто, яке можна зняти, це шкіра, яку зняти не можна. Це може здаватися складним, але пізніше ти, Рімо, зрозумієш, що це зовсім просто.

— Насамперед потрібно навчитися правильно дихати.

— Звичайно, — сухо відгукнувся Рімо.

Чіун жарт не сприйняв.

— Якщо не навчишся правильно дихати, то також не навчишся будь-чому. Повторюю

— це вкрай важливо. Доведеться тренуватися доти, коли правильне дихання стане інстинктивним. У нормальній ситуації ми пішли б далі тільки тоді, коли поставлено подих, але ми не можемо собі цього дозволити зараз.

Піднявшись з підлоги, Чіун підійшов до чорної полірованої шафки, дістав метроном і поставив його на столик перед Рімо.

Той вечір став найнуднішим у його житті. Чіун розповідав про техніку дихання і нарешті рекомендував для Рімо такий ритм: вдих на два рахунки, два рахунки — затримка дихання, два рахунки — видих.

Рімо тренувався весь вечір під стукіт метронома і бурмотіння Чіуна. З усього сказаного старим Рімо зрозумів тільки одне: Ки-ай, дихання твого духу, з'єднує тебе з диханням Всесвіту і передає тобі його могутність.

— Заганяй повітря глибше, — віщав Чіун. — Заганяй його до самого паху. Повітря повинне опуститися нижче нервового вузла, який керує емоціями. Глибше, глибше, глибше... Спокійні нерви — спокійна людина, а спокійна людина не знає страху... Дихай і медитуй. Очисти мозок від

думок і почуттів, відгородися від навколишніх. Зосередься на внутрішньому, на тому, що тобі належить зробити.

Так продовжувався весь вечір. Нарешті Чіун сказав:

— Для початку непогано. Ти вже добре рухаєшся. Баланс і дихання! От головне. Завтра починаємо спеціальну підготовку.

Ранком Чіун почав заняття з пояснення розходжень між школами бойових мистецтв, розходжень між ширшим "до" — напрямком і вужчим "джитсу" — технікою бою.

— Ти вивчав дзюдо в армії, — напівзапитально вимовив Чіун.

Рімо кивнув. Чіун засмучено похитав головою.

— Доведеться переучуватися. Там учили правильно падати?

Рімо знову ствердно кивнув, згадуючи техніку падіння в дзюдо: впасти з перекатом і ляснути витягнутими руками по поверхні, на яку падаєш, щоб розсіяти силу удару при падінні.

— Все це треба забути, — сказав Чіун. — Замість того щоб падати як лялька, будемо вчитися падати як поролонова губка для миття посуду.

Вони підійшли до матів.

— От, наприклад, айки-до. Це просте і чисте оборонне мистецтво, мистецтво, яке дозволяє уникнути каліцтва і повернутися в бій. Дзюдо є системою прямих ліній; айки-до тяжіє до кола. Кинь мене через плече.

Вставши перед Чіуном, Рімо взяв його за руку і легко перекинув через плече. За законами дзюдо Чіун повинен був впасти,

перевернутися і вдарити рукою по матам, щоб нейтралізувати енергію падіння. Замість цього Чіун згорнувся в повітрі клубком, упав, прокотився по матах і виявився на ногах обличчям до Рімо — все це одним рухом.

— От чому ти будеш вчитися. Хапай мене позаду.

Рімо підійшов до Чіуна зі спини й обхопив його на рівні грудей, притиснувши руки до тулуба.

В дзюдо є кілька способів піти від такого захвату.

Всі вони силові. Можна потилицею розбити обличчя нападаючого; можна повернутися на півоберту і ліктем вдарити його по горлу; каблуком вдарити по щиколотці; різко нагнувшись вперед, схопити нападаючого за щиколотки, ривком випрямитися — супротивник повалений.

Чогось з вище перерахованого Чіун робити не став.

Рімо вирішив притиснути старигана сильніше і спробувати зробити йому боляче. Він відчув, як Чіун здригнувся, як напружилися його м'язи. Старий узяв Рімо за зап'ястя і рівним, неквапливим рухом спокійно розвів його зчеплені руки: ...на дюйм, ...на два і — в боки! Чіун повернувся, пірнув Рімо під пахву і блискавичним кидком жбурнув його на мати.

Приголомшений, Рімо сидів, мотляючи головою.

— А перекотитися після падіння? — запитав Чіун.

Рімо з зусиллям піднявся на ноги.

— Як, чорт візьми, вам це удалося? Я ж сильніше!

— Це правда, але твоя сила дуже рідко буває спрямована по прямій з однієї точки в іншу. Вона звичайно розпорошується по різних напрямках. Я просто сконцентрував свої незначні сили в "саіка танден" нервовому центрі в області діафрагми, а потім спрямував їх через передпліччя назовні. Я можу подужати десятьох, а тобі і двадцять чоловік не будуть перешкодою — якщо, звичайно, опануєш цією технікою. А ти нею опануєш.

Тренування продовжувалося.

Через три дні Чіун сказав:

— Досить айки-до. Це оборонне мистецтво і не твій профіль. Перейдемо до атаки. Мені сказали, що часу в нас залишається мало. Треба квапитися.

Вони рушили до стовпів, які стоять у кутку залу, для відпрацьовування ударів. Поки вони йшли, Чіун пояснював:

— На Сході існує безліч видів рукопашного бою, орієнтованих на атаку. Всі вони гарні на певному рівні виконання. На жаль, у нас нема часу на всі. Тому зупинимося на найуніверсальнішому — карате.

Вони стояли всередині квадрату, створеного чотирма стовпами для відпрацьовування ударів, які мають форму букви "Y".

Чіун продовжував:

— Легенда говорить, що карате народилося багато років тому, коли жорстокий правитель однієї з провінцій Китаю відібрав у селян, які перебували під його владою, всю зброю. Дхарма, основоположник

вчення дзен, жив саме в ті часи. Він розумів, що його народ повинен мати щось, щоб захистити себе. І він скликав людей до себе.

Не перестаючи говорити, Чіун закріпив на трьох стовпчиках по дюймовій сосновій дошці.

— Дхарма звернувся до народу і сказав, що всім потрібно вчитися захищати себе. "У нас відібрали ножі, — сказав він, — тож перетворимо кожен палець у ніж..."

Блискавичним рухом Чіун випрямив руку і завдав по першій дошці прямий удар кінчиками пальців. Зі стукотом впали на підлогу дві її половинки.

— І Дхарма сказав: "У нас відібрали кийки — тож перетворимо в кийки наші кулаки..."

При цих словах Чіун ударом кулака розщепив наступну дошку.

Чіун зупинився перед третім стовпом:

— У нас відняли списи — тож нехай же кожна рука стане списом! — вимовив Чіун і напружена розкрита долоня, яка дійсно нагадує спис, розбила надвоє останню дошку. Чіун на хвилину затримався перед порожнім стовпом, зробленим з суцільного бруса десяти сантиметрової товщини. Він зробив глибокий вдих.

— І сказав Дхарма: "Перетворимо руки в мечі!"

Останні слова Чіун майже викрикнув на різкому видиху. Зі звуком гвинтівкового пострілу ребро долоні Чіуна стикнулося з брусом. Стовп захитався й упав, перерубаний на висоті метра від підлоги. Чіун повернувся до Рімо.

— Таке мистецтво відкритої долоні, що ми називаємо "карате". Ти його освоїш.

Рімо підняв перерубаний брус і подивився на покритий друзками торець. Що ж, Чіун вражає, з цим не можна не погодитися. Що може зупинити цього чоловічка, якщо йому спаде на думку почати вбивати всіх підряд? Хто зможе протистояти його жахаючим рукам?!

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ.

Займаючись з Чіуном айки-до, Рімо довідався про існування і розташування больових точок на людському тілі. З багатьох сотень тільки шістдесят, за словами Чіуна, можуть бути реально використані. Ураження лише восьми з цих шістдесяти спричиняє негайну смерть.

— На цих восьми ми і зосередимося, — оголосив Чіун.

Повернувшись в спортивний зал після обіду, Рімо виявив двох ляльок у людський ріст, закріплених на пружинах. На них була надягнута біла борцівська форма і нанесені червоні точки: на скронях, на адамовому яблуці, в області сонячного сплетення, у районі нирок, біля основи черепа і на спині, де, як він дізнався згодом, розташований сьомий хребець.

— Як каратист тримає руку, наносячи удар? — запитав Чіун, усідаючись на мати перед ляльками, і сам відповів: — Для всіх ударів існує один початковий стан долоні...

Він повернув руку долонею нагору і випрямив пальці.

— Великий палець треба "звести" як бойок пістолета. При цьому в передпліччі повинна відчуватися напруга, що немов би відтягає кисть назад. Вона, у свою чергу, викликає напругу в мізинці. Він висувається

вперед. Вказівний, середній і безіменний пальці повинні бути злегка зігнуті в останній фаланзі, а долоня в цілому — трохи увігнута.

Надавши кисті відповідного стану, Чіун велів Рімо торкнутись до його передпліччя: на дотик воно виявилося схожим на туго натягнутий канат.

— Твердість досягається не зусиллям, а натягом м'язів, — пояснював Чіун.

— Саме натяг, а не сила перетворює руку в страшну зброю.

Підійшовши до ляльок, вони почали розучувати удари долонею: праворуч, ліворуч, нижче, вище... І знову, і знову.

Рімо з подивом знайшов, що його долоня практично не відчуває болю від зіткнення з набитими обрізками канатів опудалами.

Чіун зупинив Рімо:

— Не потрібно намагатися, щоб удар проходив всередину. В карате нема проникаючих ударів. Є тільки ляпанець, контакт.

З кишені роби Чіун дістав коробку сірників.

— Запали, будь ласка, — попросив він.

Рімо витягнув уперед руку з запаленим сірником. Чіун повернувся до вогника обличчям, підняв руку до плеча й одночасно з різким видихом відкритою долонею завдав удару зверху. У той момент, коли, здавалося, що долоня от-от торкнеться вогню, Чіун повернув її і відсмикнув. Вогник сірника метнувся за вакуумом, створеним долонею Чіуна. Сірник згас.

— Таким і повинен бути рух руки каратиста при ударі — різким і не інерційним, — пояснив Чіун.

— Я взагалі-то не мав наміру гасити сірники, — помітив Рімо. — От ламати дошки — інша справа. Скільки треба для цього провчитися?

— Анітрошки. Ти легко впораєшся з будь-якою дошкою. Але всьому свій час. Продовжимо тренування.

На настійну вимогу Чіуна, Рімо провів ще кілька годин, тренуючи удари на ляльках. Ближче до вечора вони перейшли до інших станів долоні при ударі. Основний стан, дізнався Рімо, називався "шуто" — долоня-меч. Рука в такому стані може знаходитися, не втомлюючись, хоч цілий день.

Якщо злегка прогнути руку з витягнутими пальцями в зап'ясті, вийде рука-поршень — "шотей". Шотей застосовується для ударів у підборіддя або в горло. "Хіракен" — майже те ж саме, але середні три пальці зігнуті сильніше. У такому стані рука подібна до лопати весла.

— Прекрасно для ударів по вухах. Майже завжди призводить до розриву барабанної перетинки, — пояснював Чіун.

Якщо руку-меч стиснути в кулак, то вийде "тетсуї" — рука-кийок.

— Є й інші стани, — сказав Чіун, — але поки досить і цих. Коли ти навчишся при ударі спрямовувати свою силу в руку або ногу, то зрозумієш, що її можна передавати і через предмети. Будь-яка річ у твоїх руках стане смертоносною зброєю.

Чіун показав Рімо, як аркуш паперу перетворити в кинджал, а прості канцелярські скріпки — у дротики.

Важко сказати, чому ще він встиг би навчити Рімо, якби один раз, о третій годині ночі, у кімнату, де жили Чіун і Рімо, не постукали. Ввійшов охоронець і почав щось шепотіти на вухо старому.

Чіун схилив голову на знак згоди, а потім кивнув Рімо, що, хоч і прокинувся, але лежав нерухомо.

— Йди за цією людиною, — сказав Чіун.

Піднявшись з циновки товщиною в соломину, Рімо надяг сандалії. Охоронець почував себе не у своїй тарілці, знаходячись в одній з кімнат спец підрозділу. Побачивши, що Рімо прямує до нього, хлопець позадкував. Рімо кивком запропонував йому вказувати дорогу.

Крокуючи по брукованій доріжці слідом за охоронцем, Рімо пощулився — холодний вітер із затоки наскрізь продував тонку тканину сорочки. Листопадовий місяць заливав моторошнуватим світлом темні корпуси санаторію. Рімо намагався затримувати подих, щоб впоратися з холодом, але, поки вони дійшли до адміністративного будинку, він уже поплескував себе руками, намагаючись зігрітися.

Охоронець був одягнений у товсту вовняну куртку, застебнуту на всі ґудзики, яку він не розстебнув, навіть коли вони ввійшли в приміщення і піднялися на ліфті на третій поверх. По дорозі їх двічі зупиняла охорона: супровідний пред'являв пропуск. Дивно, подумав Рімо, як це я раніш не помічав, що в позах вартових відсутня рівновага? Хлопці стояли зовсім неправильно, тримали руки так, що, здавалося, напрошувалися на захват і кидок через себе. Рімо відзначив також, що для підготовленої людини проникнути сюди не склало б особливої праці. Вони виявилися перед дубовими дверима з масивною мідною ручкою. На дверях висіла табличка: "Стороннім не входити". Охоронець зупинився:

— Далі мені не можна, сер.

Рімо розуміюче буркнув і повернув круглу ручку. Двері відчинялися назовні, а не в кімнату. Рімо машинально відзначив товщину фільонки і вирішив, що ці двері пістолет не візьме. Хіба що "магнум-357".

За столом з червоного дерева, обпершись на нього, стояла сухорлява людина в синьому купальному халаті і відсьорбувала щось з паруючої чашки. Його погляд був спрямований у темряву за вікном, де поблискував залитий місячним світлом залив.

Рімо закрив за собою двері. Ні, їх навіть "магнум" не візьме.

— Мене звуть Сміт, — сказала, не обертаючись, людина за столом. — Я ваш начальник. Чаю хочете?

— Ні, — буркнув Рімо.

Не змінюючи положення, Сміт продовжував:

— Ви вже знаєте майже все, що вам може придатися. Допуск на зброю вам оформлений. У триста сьомій кімнаті вас проінструктують щодо каналів зв'язку і явок. Все, що потрапить до вас у руки з Фолкрофта в письмовому виді, підлягає негайному знищенню. У сто другій одержите одяг. Ярлики — каліфорнійські. Грішми вас забезпечать. Документи будуть на ім'я Рімо Кебелла.

Все це Сміт вимовив таким тоном, наче зачитував список прізвищ у відомості.

— Ви тепер незалежний репортер з Лос-Анджелеса, так буде зручніше. Утім, вам вирішувати. Дійте по обставинах. Тренування поки закінчені. Ми дали б вам більше часу, але...

Рімо мовчки слухав. Не думав він, що от так доведеться вирушати на перше завдання. А, з іншого боку, чому б і ні?

Людина продовжувала бубонити:

— Ваша задача — ліквідувати людину, що знаходиться в даний момент у Джерсі, у лікарні "Іст-Гудзон". Він сьогодні випав з вікна. Швидше за все, його відтіля викинули. Допитайте і знищіть. Будь-яких спеціальних препаратів для допиту не буде потрібно. Якщо він ще живий, то вам усе розповість сам.

— Сер, — перебив Рімо, — а як мені зустрітися з Маклірі? На перше завдання ми повинні були йти разом.

Сміт опустив очі.

— Зустрінетеся в лікарні. Саме його вам і треба буде ліквідувати.

У Рімо перехопило подих, він відхитнувся.

— Виходу нема. Його треба прибрати. Маклірі при смерті і сильно мучиться. Невідомо, що він може наговорити під дією лік, у маренні...

— Може, викрадемо його? — видавив із себе Рімо.

— І куди ми його дінемо?

— Туди ж, куди і мене.

— Занадто ризиковано. По документах він був пацієнтом Фолкрофта. Нам уже телефонували з поліції. Це пряма ниточка до нас. Один з наших людей, лікар, намагався вселити поліцейським, що Маклірі не зовсім психічно здоровий, і зараз, наскільки відомо, поліція схиляється до того, щоб припинити слідство, списуючи все на спробу самогубства.

Сміт покрутив чашкою. Напевно, щось потрапило в чай, подумав Рімо.

— Якщо він ще живий, ваша задача — довідатися, яку інформацію вдалося Маклірі зібрати про Максвелла. Цей Максвелл — ваше завдання номер два.

— Хто це?

— Ми не знаємо. Наскільки відомо, він надає платні послуги гангстерським синдикатам Нью-Йорка. Сфера його діяльності — вбивства. Але як, де і коли він діє — невідомо. Потрібно з ним покінчити, і якомога швидше. Якщо протягом тижня вам це не удасться, не намагайтеся зв'язатися з нами. У цьому випадку нам, імовірніше усього, доведеться прикрити крамничку тут і перебратися в інше місце.

— А я?

— Є два шляхи. Перший — продовжити пошуки Максвелла, але це на ваш розсуд. Другий — на якийсь час осісти на дно де-небудь у Нью-Йорку. Читайте розділ приватних оголошень у "Нью-Йорк Таймс". Якщо нам знадобиться вийти з вами на зв'язок, ми опублікуємо оголошення. Замість підпису

— хрест, символ КЮРЕ.

— А якщо мені все-таки вдасться виконати завдання?

Не обертаючись, Сміт поставив чашку на стіл.

— Якщо приберете Максвелла за тиждень — будемо працювати далі. У цьому випадку — відпочивайте і стежите за оголошеннями в "Таймс"... З вами зв'яжуться.

— Відкіля брати гроші на життя?

— Візьміть із собою стільки, скільки вважаєте за необхідне. При наступному контакті одержите ще. — Сміт скоромовкою назвав телефонний номер. — Користуйтеся ним тільки у випадку крайньої, повторюю, крайньої необхідності. За цим номером ви зможете зв'язатися зі мною щодня з 14.55 до 15.05. Тільки в цей час.

— Не розумію, чому я повинен піти на дно, якщо не вигорить справа з Максвеллом? — не втримався Рімо. Він не міг не задати цього питання: події розвивалися для нього занадто стрімко.

— Ми найменше зацікавлені в тому, щоб в один прекрасний день ви з'явилися у Фолкрофт. Ну, не вийде з Максвеллом. Одне завдання, один підпільний штаб, це, зрештою, не так важливо. Головне — зберегти таємницю КЮРЕ. Тому так важливо ваше завдання по Маклірі. Він, повторюю, сполучна ланка ланцюжка, яку необхідно перервати. У випадку невдачі, — отут його голос здригнувся, — доведеться позбуватися і від вас... Іншого виходу в нас, врахуйте, не буде. Якщо проговоритеся — теж. Я сам це зроблю. Маклірі знаходиться в госпіталі під ім'ям Франка Джексона. У мене все. До побачення.

Людина повернулася, начебто збиралася простягнути на прощання руку, але передумала і схрестила руки на груди.

— У нашій справі не варто заводити друзів. До речі, намагайтеся прикінчити Маклірі швидше, добре?

Очі в Сміта були почервонілі, відзначив Рімо і попростував в кімнату триста сім.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Два слідчі з управління поліції Іст-Гудзона піднімалися в безшумному ліфті будинку-вежі "Ламоніка" на приватний дванадцятий поверх.

Тиша в кабіні діяла гнітюче, і обоє мовчали. Сержант Грувер, пузата людина з погаслою сигарою в зубах, спостерігав за номерами поверхів, що запалюються по черзі. Його напарник Рід, відомий серед колег у Управлінні по розслідуванню убивств під прізвиськом "Худий Рід", сковзав олівцем по сторінках у чорній записній книжці.

— Він звалився щонайменше з дев'ятого поверху, — вимовив Рід.

Грувер щось пробурчав у відповідь.

— Говорити він не може.

— А ти б зміг, якби звалився з дев'ятого поверху? — запитав Грувер і поторкав пухким волохатим пальцем відполіровану до блиску панель ліфта. — Ні чорта він скаже, його і до лікарні-то не довезуть.

— Але він спочатку ще міг говорити, я сам чув, як він щось сказав одному з тих, хто тяг носилки.

— Чув, чув... Відв'яжися ти від мене! — Кров кинулася Груверу в обличчя. — Чув він. Ну і що? Мені узагалі все це не подобається. Чув він!

— Чого ти на мене репетуєш? — заволав Рід. — Я, чи що, винний, що ми зобов'язані тепер допитувати власника "Ламоніки"?!

Грувер змахнув порошину з полірованої панелі. Разом з Рідом вони працювали вже майже вісім років, і обидва прекрасно знали про дурну, якщо не сказати небезпечну, репутацію цього будинку.

Цьому будинку з розкішними апартаментами найдоречніше місце було в одному з кращих районів Нью-Йорка, але його чомусь вибудували в Іст-Гудзоні. Дванадцяти поверховий будинок приносив місту податки з чотирьох з половиною мільйонів доларів, у які оцінювалася дванадцятиповерхівка. Своїм існуванням вежа "Ламоніка" підтримувала баланс муніципального бюджету, знижуючи податки городян. Це була одна з багатьох причин, з яких влада в місті вже майже десять років належала тій політичній партії, яка користувалася підтримкою власника чудового білого будинку, що піднімався над триповерховою злиденністю, яка обліпила його основу.

Мер міста видав обов'язкову до виконання всіма поліцейськими інструкцію, згідно якої патрульний поліцейський автомобіль повинен був цілодобово курсувати навколо вежі. Будь-кому з поліцейських не дозволялося входити в будинок без дозволу мера. Поліцейських, крім того, зобов'язували відповідати на виклики, які виходили з будинку, на пріоритетній основі.

Якщо пан Норман Фелтон, власник будинку, що займає всі двадцять три кімнати на дванадцятому поверсі, звернеться в поліцію, управління поліції Іст-Гудзона зобов'язане було негайно надати йому сприяння, сповістивши попередньо мера, що відразу дізнавався, чи може він особисто зробити що-небудь для пана Фелтона, відомого своєю щедрістю в справах політичних.

Грувер потер панель ліфта рукавом пальто, відступив на крок і помилувався роботою. Блиск!

— Ти повинен був спершу зателефонувати мерові, — сказав Рід. Ліфт зупинився.

— Повинен, повинен... Його вдома не було! Що ти до мене прив'язався?!

Круглі щоки Грувера знову почервоніли. Востаннє переконавшись в тому, що панелі ліфта повернуто її колишній бездоганний вигляд, він ступив на пухнастий темно-зелений килим фойє. Двері ліфта закрилися. Обернувшись, Грувер помітив, що кнопки виклику ліфта не було.

Він підштовхнув Ріда ліктем. Єдиним виходом з фойє тепер були білі двері з вічком у центрі, без ручки, з петлями, забраними всередину.

Добре освітлене фойє нагадувало тюремну газову камеру з тією різницею, що тут не було навіть отвору, через який в посудину з кислотою кидають таблетку, що викликає смертоносну реакцію.

Але це турбувало Ріда найменше.

— Ми навіть шефові не зателефонували.

— Замовчиш ти чи ні? — огризнувся Грувер. — Заткнися, а?

— Нам може здорово влетіти, це вже точно...

Грувер згріб в кулак широкі сині лацкани Ріда і проговорив пошепки:

— У нас немає іншого виходу! Там, внизу, лежало тіло. Не бійся, я знаю, як обходитися з цими багатіями, все буде нормально. І шеф нам будь-чого не зробить. Закон на нашому боці. Все буде гаразд.

У відповідь Рід тільки із сумнівом похитав головою.

Грувер постукав у двері — звук вийшов глухий, як і має бути, якщо кісточками пальців стукати по металу. Знявши капелюх, він підштовхнув ліктем Ріда: знімай, мовляв, свій, чого чекаєш? Рід сховав блокнот і послухався німої поради старшого за званням напарника, який нервово жував згаслу сигару.

Двері безшумно від'їхали вліво, відкривши поглядові поліцейських, одягненого в чорне, високого і імпозантного дворецького.

Грувер перепрошуючим тоном повідомив, що їм не хотілося турбувати пана Фелтона, але обставини... На тротуарі перед вежею "Ламоніка" була виявлена людина, яка найімовірніше випала з вікна однієї з квартир.

Пильно подивившись на Грувера і Ріда, які зненацька відчули себе незатишно, дворецький вимовив:

— Прошу вас.

Приміщення, у якому вони виявилися, розмірами нагадувало банкетний зал. Поліцейські навіть не помітили, як за їхніми спинами безшумно зсунулися двері. Розкривши роти, поліцейські розглядали п'ятнадцятиметрове панорамне вікно, напівприкрите білизною розкішних портьєр. На всю довжину причілка (бічна стіна) розкинувся шикарний диван, оббитий дорогою шкірою. Кімната була освітлена м'яким розсіяним світлом схованих ламп, як у художньому салоні. Стіни були обвішані картинами в стилі модерн. Їх помітні, що радують погляд, рами подібно вартовим, зімкнули навколо поліцейських суцільне кільце кольору, нагадуючи, що тепер вони були зовсім в іншому, несхожому на Іст-Гудзон світі.

Далекий кут займав концертний "Стейнвей". Мармурова простота ліній розкішних крісел — не меблів, а творів мистецтва — гармоніювала з рештою оздоблення кімнати. Через величезне вікно було видно червонуваті відблиски сонця, що заходить, на боках пасажирських лайнерів, що стоять у нью-йоркському порту.

Грувер тихенько присвиснув. Він раптом пошкодував, що не дотелефонувався таки до шефа. Сигара в роті раптом перетворилася в

німий докір його плебейському походженню. Довелося засунути її — зжованим кінцем уперед — у кишеню плаща.

Рід тим часом машинально запихав блокнот усе глибше і глибше в капелюх.

Нарешті повернувся дворецький.

— Джентльмени, пан Фелтон прийме вас. Прошу вас іти за мною й утриматися від паління.

Ледь дворецький відчинив двері кабінету, як Грувер зрозумів, що зробив велику помилку. З людьми такого калібру йому не доводилося зіштовхуватися в Іст-Гудзоні, хоча він знав і мера, якого пам'ятав ще звичайним адвокатиком, і наймоднішого в місті лікаря, який погубив якось сп'яну дитину.

Одягнений в кашеміровий халат чоловік, який сидів у кріслі вишневого дерева з тоненькою книгою на колінах, належав до іншої породи людей. Бездоганно підстрижене сивувате волосся, здавалося, підсвічувало шляхетні і сильні риси його обличчя. Погляд блакитних очей був нерухомо спокійний.

Від нього виходила аура елегантності і величі. Здавалося, що однією своєю присутністю він облагороджував суцільно заставлені книгами стіни. Він був таким, яким повинен бути, але, на жаль, будь-коли не буває справжній чоловік.

— Пан Фелтон, — оголосив дворецький, — ці джентльмени з поліції.

Пан Фелтон кивнув, дозволяючи дворецькому впустити поліцейських у кабінет. Слуга поставив два крісла неподалік від колін Фелтона. Праворуч від нього стояв полірований дубовий стіл, за ним — запнуті портьєри.

Пан Фелтон знову кивнув, відпускаючи дворецького. Завагавшись, Грувер і Рід присіли на краєчки крісел.

— Дуже шкодуємо, сер, що довелося вас потурбувати, — видавив Грувер.

Пан Фелтон зробив схвальний жест рукою.

Грувер пововтузився на кріслі. Його штани раптом здалися йому м'ятими і тісними.

— Навіть не знаю, з чого почати, пан Фелтон.

Злегка нахилившись вперед, сивоволосий джентльмен прихильно посміхнувся і тихо вимовив:

— Говоріть, не соромтеся.

Грувер кивнув на чорний блокнот у руках Ріда.

— Годину назад перед цим будинком була знайдена людина. За характером ушкоджень ми припустили, що він випав з вікна однієї з квартир.

— Ви хочете сказати, що хтось бачив, як він летів, — запитав Фелтон тоном, що більше відповідає ствердженню, аніж питанню.

Грувер смикнув головою, як людина, яка раптово знайшла лазівку там, де її не повинно було бути.

— Ні, ні. Будь-хто не бачив, як він упав. Але нам уже доводилося бачити таких, як він, жертв падіння з висоти, і я, прошу пробачення, майже впевнений, що він випав з вікна саме цієї будівлі.

— Не можу з вами погодитися, — вимовив шляхетний домовласник.

Рід остаточно зім'яв свій блокнот. Горло Грувера уподібнилося тротуарові в літню жару. Він зібрався було заперечити, але Фелтон жестом зупинив його.

— Не можу погодитися, оскільки я твердо впевнений в цьому. У цьому будинку є кілька родин, що запрошують у гості кого потрапило. Перед тим, як здати квартиру в цьому будинку, ми досить ретельно вивчаємо особу майбутнього клієнта, але ви як професіонали повинні розуміти, що в будь-кому не можна бути впевненим до кінця. Швидше за все, ця людина стрибнула саме з однієї такої квартири... — отут Фелтон схилив голову, як би збираючи сили, і пильно подивився в очі Грувера, який безупинно моргав — ...або, пробач мене Господи, його викинули з вікна.

Фелтон подивився на томик віршів у себе на колінах:

— Розумію, яким жахливим вам це може здатися. Подумати тільки, відняти людське життя! Але, чи знаєте, це іноді трапляється.

Якби від цього не залежала їхня подальша кар'єра, то і Грувер, і Рід, звичайно ж, розреготалися б. Розкрити двом поліцейським таку таємницю! Повідомити, що в грішному світі існують вбивці і жертви! Але що можна чекати від витонченого, народженого в сорочці мільйонера, який відгородився від реальності навколишнього життя томами віршів?

Фелтон продовжував.

— Годину назад я саме вийшов на балкон подихати. Я бачив, як він летів з балкону восьмого поверху. Я покликав дворецького, і ми негайно рушили туди. Але квартира вже давно пустує. Ми будь-кого в ній не застали. Якщо цього нещасного викинули з вікна, то злочинець встиг сховатися. Я, звичайно, збирався негайно сповістити про це, але був так

схвильований... Довелося повернутися сюди, щоб трохи заспокоїтися. Який жах!

— Так. Ми розуміємо, як це для вас важко, сер! — сказав Грувер.

— Так і є... — погодився Рід.

— Жахлива і страшна подія, — продовжував Фелтон. — Подумайте тільки, що злочинець, який викинув цього нещасного з вікна... якщо, звичайно, його дійсно викинули... живе в цьому будинку.

Фелтон подивився поліцейським в очі.

— Я змушений просити вас про величезну послугу. Я вже сказав про це Біллу, і він погодився зі мною.

— Біллу? — запитав Грувер.

— Так, Біллу Далтону. Мерові Далтону.

— Ах, так, звичайно, — сказав Грувер.

— Отож, ця людина на вулиці. Загиблий.

— Він ще живий... — повідомив Грувер.

— Правда?

— Поки що живий, але мучитися йому залишилося недовго. Він у важкому стані.

— Жахливо, жахливо. Утім, це може допомогти справі. Дуже прошу вас, з'ясуйте якомога швидше, хто він і відкіля. Якщо можливо, сьогодні

до півночі. Ми добре інформовані про минуле життя наших квартиронаймачів і, може, зможемо виявити якийсь зв'язок.

Грувер кивнув:

— Ми вже почали звичайну процедуру розслідування.

— Нехай вона стане більшим, аніж звичайна процедура, і ваша праця буде винагороджена.

Грувер виставив уперед пухкі руки з товстими пальцями, начебто відмовляючись від другої порції суничного торта.

— Ні, що ви! Нам будь-чого не потрібно, ми дуже раді...

Груверу не вдалося закінчити. Фелтон вийняв з томика віршів два конверти.

— Усередині ви знайдете мою візитну картку. Прошу вас зателефонувати, як тільки щось з'ясується.

Випровадивши поліцейських, дворецький повернувся і сказав:

— Можна було просто навішати їм локшини на вуха. Дуже тобі треба ще і хабарі їм давати.

— Які хабарі, лопух! — Фелтон піднявся з крісла, жбурнув книгу на стіл і потер руки.

Дворецький знизав плечима:

— Що я такого сказав, бос?

— Гаразд, Джиммі. Я щось нервую трохи.

— Чого це раптом?

Фелтон кинув на Джиммі холодний погляд, повернувся і підійшов до портьєр, що закривали ведучі на балкон двері.

— Відкіля він узявся?

— Що?

— Нічого, Джиммі. Налий-но мені чого-небудь!

— Правильно, бос. І мені теж.

— І тобі.

Розсунувши портьєри, Фелтон вийшов у сутінки, що опускалися на балкон дванадцятого поверху вежі, яка піднімалася над Іст-Гудзоном завдяки його, Фелтона, намаганням.

Носком білої оксамитної туфлі згріб землю, що висипалася з переверненої діжки з пальмою, підійшов до краю і, обпершись на алюмінієву огорожу, вдихнув чисте повітря, принесене вітром з Гудзону.

Тут, нагорі, повітря було чисте. За кожну з цеглин цього будинку, який підняв його сюди, де віяв прохолодний свіжий бриз, заплатив він, Фелтон. Тут не було кіптяви, не те, що на Східній окраїні, там, за рікою. Юрби народу, вуличні торговці, заводи, матері, що кричать на своїх дітлахів, якщо, звичайно, матері були вдома. Коли Фелтон був хлопчиськом, його мати рідко бувала вдома.

Іноді вона все-таки приходила. Вночі. Прокинувшись від ляпанцю по спині, він бачив матір і відчував алкогольний перегар. Майже завжди за її спиною маячив силует чоловіка, який стояв у дверях, що вимальовувався в світлі лампи з коридору. Більше чоловіку стояти, власне, було ніде: квартирка крихітна. Одна кімната. Одне ліжко, яке треба було звільнити.

Мати підштовхувала його до дверей, кричачи: "Та ж подушку то залиш!" Доводилося залишати і влаштовуватися на підлозі біля дверей. Узимку він брав із собою пальто.

Тоді вони теж жили на останньому поверсі. Але на Делансі-стріт верхній поверх був найнижчим щаблем соціальних сходів, навіть якщо твоя мати не була повією. На Східній окраїні ліфти були не в пошані.

Іноді вона ще і замикала двері зсередини, і ранком не можна було прошмигнути в квартиру, щоб надягти куртку, почистити зуби й вмитися. У школу він приходив брудний після ночівлі на підлозі, з незачесаним волоссям. Але будь-хто з однокласників над цим не сміявся.

Один якось раз спробував... Норман розібрався з ним за допомогою відбитого горлечка пляшки — "трояндочки" у провулку біля школи. Його супротивник був майже на голову вище, але Фелтона це будь-коли не хвилювало: слабкі місця були у всіх, і у великих вони були більші, от і все. Легше попасти ціпком або каменем. Або "трояндочкою".

До чотирнадцяти років Фелтон уже двічі побував у дитячій виправній колонії. Не минути б і третього разу, та один з мамкових клієнтів улігся, залишивши в штанях гаманець. Зайшовши в кімнату, щоб умитися, Норман прихопив гаманець і вшився. Йому це було не вперше, але настільки багатий улов трапився йому вперше. Двісті доларів.

Це було занадто багато, щоб ділити з мамою, і Норман Фелтон востаннє спустився по брудних сходах і вийшов на вулицю хазяїном своєї долі.

Удача прийшла не відразу. Двохсот доларів вистачило тільки на два тижні. На роботу чотирнадцятилітнього хлопчика, хоча він і стверджував, що йому сімнадцять, будь-хто брати не хотів. Він спробував було втертися в довіру до букмекерів *, але навіть вони не хотіли брати кур'єром неповнолітнього.

* Букмекери — маклери спортивного тоталізатора (лотереї), чия діяльність у США заборонена законом, (Прим. ред.)

Останній п'ятачок пішов на "хотдог". Об'їдаючи булку навколо сосиски, відкушуючи лише по маленькому шматочку, щоб продовжити задоволення, Норман брів по П'ятій авеню. Вперше в житті йому було страшно.

І отут він зіштовхнувся зі здоровенним мужиком, що, задкуючи, виходив з під'їзду. Залишок жаданого бутерброда полетів на тротуар.

Не пам'ятаючи себе від злості, Норман кинувся на мимовільного кривдника, але перш, аніж він наніс другий удар, на нього кинулися два молодчики-бугаї...

Він отямився у великій кухні, повній прислуги. Симпатична жінка середніх років, суцільно обвішана коштовностями, витирала йому кров з чола.

— Ну, ти, хлопче, знайшов, з ким зв'язуватися, — мовила вона.

Норман моргнув.

— Відмінне видовище ти улаштував перед моїм будинком.

Норман озирнувся навколо і побачив стільки красивих жінок, скільки йому не доводилося зустрічати за все життя.

— Що, дівчатка, — запитала жінка середніх років, — не на того хлопець напав, а?

Дівчатка засміялися у відповідь.

— Тільки не розповідай будь-кому, з ким схопився на вулиці, — сказала жінка.

— А мені і нікому розповідати, — відповів Норман.

Недовірливо посміхнувшись, жінка похитала головою.

— Та невже і нікому?

— Нікому, — повторив Норман.

— А де ти живеш?

— Та тут, недалеко.

— А точніше?

— Точніше — там, де можна влаштуватися поспати.

— Не вірю я тобі, парубче, — сказала жінка і знову витерла йому чоло.

От так Норман Фелтон почав свою кар'єру, почав у наймоднішому і найдорожчому публічному будинку Нью-Йорка. Він став улюбленцем

дівчинок. Сама мадам довіряла йому делікатні доручення. Він умів тримати язик за зубами. І головне — він швидко міркував.

Пізніше Норман дізнався, що людина, яка позбавила його залишків сосиски з булочкою, була ніким іншим, як самим Альфонсо Дегенерато, ватажком рекетирів Бронксу.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

— Всі вони тільки про вас і мріють, містер Морокко! — говорив завжди Норман, знаючи, що це "залізна" п'ятірка.

— Все-то ти, хлопче, знаєш, — сміявся у відповідь Морокко.

Потім містера Морокко потрібно було провести нагору, до Норми або до Керол. Спускаючись вниз, Фелтон уявляв собі все, що буде далі.

Найбільші труднощі становив перший етап. Містера Морокко треба було збудити. На це йшло від двадцяти до тридцяти хвилин. Ключ до потенції Морокко був, зважаючи на все, захований десь в його голові. Після цього дівчинка з величезною працею доводила почате до кінця. У її стогонах не було навіть грама фальші, щоправда, це були стогони натуги, а не екстазу.

Потім потрібно було захоплено розхвалювати чоловічі здібності Морокко. Мадам пояснювала, що саме за це він і платить. Якщо точно дотримувати описаної послідовності, то за ніч від Віто Морокко можна було дістати п'ятдесят доларів.

Дівчинки говорили, що він рекетир, але не простий "бик". На цьому багато не заробиш. Все, що повинен був робити Морокко, це перевозити гроші з одного місця в інше і не розкривати рот. Він був мішком для перевезення грошей. Він жодного разу втратив навіть цент, жодного разу сказав навіть слово про свій бізнес.

Морокко працював на Альфонсо Дегенерато, "татка" рекетирів Бронксу. Часом, перешіптувалися дівчинки, він возив по сто тисяч доларів.

Норман час від часу виконував різні доручення мадам. Він спостерігав, запам'ятовуючи все побачене. Він знав таємниці багатьох клієнтів, не тільки адмірала з Вашингтона, що платив великі гроші за те, щоб одна з дівчинок танцювала перед ним гола, посипаючи адмірала пудрою.

Один священик вимагав, щоб його неодмінно били батогами. Комусь не вистачало і двох жінок відразу, а когось не збуджували навіть дванадцять. Бували клієнти, що страждали від самітності, бували перелякані.

Траплялося виконувати і доручення клієнтів. Зустріти жінку і провести туди-то; одержати згорточок і відвезти. Плюс доручення і вказівки мадам. Забезпечити Дейзі пудрою. Будь-коли не називати містера Джонсона по імені. Містер Фельдштейн дуже цінує тих, хто кланяється, вітаючи його.

Він був мазунчиком мадам. "Чоловіком керують яйця, шлунок і страх. Спершу він почуває страх, потім голод. І те, і інше проходить, і він відразу кидається на те, що пропоную я" — стверджувала вона.

Норман робив вигляд, що уважно слухає, хоча давно вже зрозумів, що мадам не права.

Чоловіком керує його "я". Гординя сильніше смерті, сильніше голоду, сильніше сексуального потягу. Гординю можна вибити з чоловіка тільки силою. Залиш чоловіка в спокої, і він завжди віддасть перевагу гордині над плотським захопленням. Спочатку — вона, потім — все інше.

Норман бачив це в Джонсоні, у Фельдштейні, у Морокко. Він бачив це і в сяючих ґудзиках адмірала. Чоловіки слабкі, марнолюбні і схильні до самообману. В цьому ж була і слабкість мадам, що він і не затримався довести.

Коли Норман проробив у мадам вже три роки, і йому виповнилося сімнадцять років, вона поцікавилася:

— Ти спав коли-небудь з жінкою?

— Ага.

— Якій же це з наших дівчинок пощастило?

— Ніякій. Свою я знайшов не тут.

— Чому так?

— Ваші дівчинки — бруд. Спати з ними — усе одно, що зануритися у вигрібну яму.

Вона закинула голову назад і випустила клекочучий, пробираючий душу напівсміх-напівлемент, який позбавив її сил і змусив у знемозі притулитися до лампи, поруч з якою вона сиділа.

Але, побачивши, що Норман навіть трошки не почуває провини і зовсім не збентежений, вона перестала реготати і закричала:

— Мотай звідси до чортової матері! Забирайся, щуряче сім'я! Я тебе витягла з лайна, забирайся геть!

Куховарка позадкувала вбік, подалі від розгніваної господарки. Одна з дівчинок, яка ввійшла навіщось на кухню, в здивуванні завмерла на місці: мадам вперше на будь-чиїй пам'яті плакала...

А поруч тихо посміхався Норман, хлопчик на посилках.

Так, він переміг, але залишився без роботи. Освіти в нього практично не було, так само як і грошей. То ж що він виграв?

У той вогкий непогожий вечір Норман Фелтон вийшов на вулицю із сорока п'ятьма доларами в кишені і з планом у голові. Потрібно було вижити будь-що-будь. Якщо він не виживе, тоді смерть. Одним життям стане менше. Але його життя не дешевше інших. Та що там "не дешевше" — набагато дорожче, адже життя-то це — його, Нормана, життя.

І от, виходячи якось з публічного будинку, Віто Морокко, який жодного разу в житті втратив "посилку", Віто Морокко, мускулистий чоловік, що стріляв тільки в "десятку", зустрівся з відставним посильним.

Справа була у вузькому провулку, що веде від чорного ходу на вулицю. Прохід існував спеціально для того, щоб клієнти могли приходити і йти непомітно.

У цьому проході і стояв Норман Фелтон.

— Містер Морокко! А я вже втратив надію вас знайти!

— Я чув, що тебе поперли, хлопче, — сказав у відповідь Морокко, що негайно насторожився, почувши фразу "втратив надію". І тільки тут Норман зрозумів, до чого ж величезний був Віто. Рука Морокко навіть на секунду не залишала кишеню. Один холодний погляд карих очей — і від

рішучості Нормана залишилася приблизно половина. Знівечені шрамом губи скривилися в посмішку.

— Що тобі треба, хлопче? П'ятірку?

Вогке повітря в холодному проході зненацька здалося задушливо важким. Норман намацав у кишені смужку металу. Така маленька! Погляд Віто перемістився на кишеню Фелтона. Зараз або ніколи.

— Ні, містер Морокко, мені потрібно набагато більше.

— А, — сказав Морокко, чия кишеня відстовбурчувалася чимось.

— Ага. У мене є план, як ми з вами можемо заробити ціле багатство.

— "Ми"? До чого тут ти, хлопче?

— От до чого: я в цьому будинку багатьох бачив. Але таких, як ви, більше немає. Я знаю ну вже сто дівчисьок точно, що з розуму сходять без цієї справи. А підходящого мужика — спробуй знайди. Їм потрібен такий, котрий вмів би обслужити по першому класу. А я, між іншим, не раз чув, як дівчиська говорили, що вони б стали вам платити, а не навпаки, аби тільки роздобути вас у ліжко.

Віто посміхнувся. Погляд холодних карих очей потеплішав. Рука розслабилася і почала вибиратися з кишені.

— Отож, містер Морокко! Мадам вас віддає тільки тим, що краще всіх працюють, ну, у нагороду, розумієте? Тому я вас завжди відводив до нової, до тієї, що цього більше заслужила.

— Та невже? — засумнівався Віто.

— Клянуся вам! Тому я і придумав: буду зводити вас з жінками, вони будуть вам здорово платити, а я — діставати свої двадцять відсотків.

Віто зареготав. Затанцювали шрами на губі, у тьмяному світлі провулка заблищали золоті коронки на зубах. Вийнявши руку з кишені, Морокко підніс її до чола і зрушив капелюх на потилицю.

— Ну, ти, хлопче, даєш! — сказав Віто. — Молодець, здорово придумано, але в мене є... — Віто Морокко, тридцяти семи років, головний кур'єр "синдикату", не закінчив фрази... Він не міг її закінчити, тому що в його горлі стирчало лезо небезпечної бритви.

Заюшила кров. Захлинаючись, Віто покотився по землі, розмазуючи червоні ляпки по сірій бетонці. Норман гарячково порпався, намагаючись добратися до гаманця. Потрібно було з'ясувати, що в кишенях, і чи є пояс з грішми. Перекочуючись з боку вбік, Віто відбивався ногами. Навіть вмираючи, він був надто сильний для юного Нормана Фелтона.

Підстрибнувши, Норман обома ногами опустився на груди Морокко, що у цей момент перекочувався на спину. З рота, з перерізаного горла вирвалися фонтани крові і повітря, а з ними й останні сили.

Перше вбивство принесло Норману три тисячі доларів.

Це був останній випадок, коли він "знімав" гроші з тіла жертви. Потім він і лік втратив, скільки разів йому платили інші.

Гроші дали йому одяг, будинок і манери респектабельної людини. Він одружився на дівчині з аристократок, респектабельній у всіх відносинах, але після п'яти років шлюбу, який приніс йому дочку, зрозумів, що респектабельність ані чорта дає, хіба що можливість купувати дорогий одяг. Без неї місіс Фелтон була такою ж, як і будь-яка інша брудна шльондра, що стрибає в ліжко з першим зустрічним.

І Фелтон вчинив убивство, вперше в житті не отримавши навіть цента.

Фелтон відійшов від поруччя балкону і знову глибоко вдихнув чисте повітря з Гудзону. Сьогодні знову довелося піти на вбивство без матеріальної вигоди, цього разу, щоб врятувати своє життя.

Звідки беруться ці люди, чорт би їх забрав? За останній рік одного, який сунув ніс не в свої справи, його попросили "прибрати" звичайним шляхом, за контрактом, але сьогоднішній... Він підібрався близько, занадто близько, і тільки щасливий випадок допоміг Фелтону за допомогою двох підручних перекинути його через огорожу балкону. Тепер розслідування не уникнути.

Подих Фелтона почастішав, він вже не помічав чистоти повітря. На скронях виступила блакить вен, пальці мимоволі стислися в кулаки.

За ним полювали, це було зрозуміло. І не аматори, а справжні професіонали. Фелтон уже втратив одного зі своїх кращих людей.

— Професіонали, — пробурмотів Фелтон, але хід його думок перервав Джиммі, дворецький-охоронець, який вийшов на величезний балкон з келихом віскі з содовою.

— Тоні Бонеллі прийшов.

— Один, Джиммі?

— Так, бос. І трясеться від страху.

Фелтон вдивився в бурштин келиха.

— Хто його надіслав, Віазеллі?

— Так, сам Дядько. Бос, ти зараз подумав про те ж, що і я?

— Не знаю, не знаю.

Фелтон ввійшов у приміщення, тримаючи в руці півсклянки напою, що залишився.

Біля письмового столу, примостившись на краєчку крісла, сидів сухорлявий чоловічок із засмальцьованим волоссям і впалими щоками. Він був вдягнений у синій смугастий костюм з жовтуватою краваткою. Незважаючи на кондиціоноване повітря, він був облитий потом і м'яв у руках носову хустинку.

Фелтон підійшов ближче і зупинився над Тоні, який місця собі не знаходив.

— Що трапилось, що трапилось?! — затараторив Тоні. — Мене надіслав Дядько. Він сказав, що ви хочете про щось поговорити.

— Але не з тобою, Тоні, а з ним, — сказав Фелтон і неквапливо вилив на блискуче чорне волосся молодика вміст своєї склянки.

Тоні почав було втиратися носовою хусткою, коли Фелтон не стримуючись вдарив його долонею по обличчю.

— А тепер поговоримо... — вимовив Фелтон і зробив Джиммі знак рукою, щоб той присунув крісло.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Панянка в приймальні лікарні "Іст-Гудзон" мимоволі випрямилась і випнула груди, побачивши, як до її стійки підходить та-кий чоловік!

Вона будь-коли-раніше не бачила такої ходи, у якій була і грація танцюриста, і вивірена сила атлета. У кожному русі вбачалась мужність, спокій і впевненість. Не могло бути будь-яких сумнівів — перед нею була людина, здатна чинити в ліжку справжні чудеса.

На ньому був прекрасно зшитий сірий костюм, біла сорочка з коричневою краваткою в тон хвилюючій глибині його очей. Вона зрозуміла раптом, що вже не може перебороти свою посмішку.

— Привіт, я Дональд Маккенн.

— Чи можу я вам чим-небудь допомогти?

У нього був чудовий кравець.

— Сподіваюся. Я займаюсь справами, пов'язаними зі страхуванням, і, скажу вам відверто, дуже поспішаю.

Він, очевидно, розумів, що вона готова задля нього на все: це читалося в його прекрасних очах.

— О! — тільки і змогла вимовити вона, думаючи про те, що до половини сьомого ранку будь-кого з начальства поблизу не буде. У неї було півгодини. Що з нею відбувається, що такого особливого в цьому чоловіку?!

— Так, — повторив він. — Я відповідаю за страховку будівель. Отож, з вікна одного з них, як нам повідомили, випала людина і знаходиться у вас.

Вона кивнула.

— Так, це Джексон. Він у палаті 411.

— Я можу до нього пройти?

— Боюся, що ні. Вам доведеться почекати, поки почнуться години відвідувань, і одержати дозвіл охорони. Він хотів покінчити життя самогубством. Вони приставлені до нього спеціально, щоб він не наклав на себе руки.

Відвідувач засмутився.

— Що ж, доведеться чекати до початку відвідувань...

Він зробив паузу, наче очікуючи чогось. Так він, може, і піде геть, а їй цього так не хотілося.

— Це важливо?

Їх розділяла тільки відстань поцілунку.

— Дуже.

— Я можу спробувати викликати охорону сюди, а ви тоді зможете на хвилинку зайти до Джексона. — Чорт із ним, з начальством! Як чудово він посміхається!

— Вас так влаштує?

— Відмінно.

— Тоді я телефоную нагору, а ви заходьте в другий ліфт і притримайте двері, щоб охоронець спустився вниз на іншому. У нічної чергової зараз перезмінка. Я затримаю охоронця тут до кінця свого чергування... тобто хвилин на двадцять. Потім я зателефоную на поверх і ви потримайте двері ліфта там, нагорі. Коли ліфт з охоронцем піде

наверх — спускайтеся. Я на той час уже звільнюся. Тільки будь-кому не розповідайте, добре?

— Обіцяю.

Все-таки в нього зовсім чудові очі. Тільки коли він сховався в ліфті, вона зміркувала, що чоловік ще буде в ліжку, коли вона повернеться додому. Нічого, що-небудь придумаємо.

Рімо натиснув кнопку четвертого поверху, і двері ліфта закрилися. Так, Чіун був правий: деякі жінки вгадують уміння цілком володіти своїм тілом у чоловіку. Їх вабить те, що називається "хіа чу" — привабливість чоловіка, яка пояснюється координацією і ритмом його рухів, ходою, загостреною реакцією. Жінки розуміють, вірніше, відчувають, що такий чоловік — прекрасний сексуальний партнер.

— Чоловік може любити. Жінка просто живе заради свого тіла. Її головна турбота — безпека, ситість і щастя. Жінка безпомилково знаходить ту струну в душі чоловіка, яка змушує його сприйняти її прихильність за любов, в той час як це не більше ніж потреба в захисті. Цей захист жінка дістає, симулюючи любов. Вона, а не чоловік, відповідальна за продовження роду людського. Дуже правильний вибір!

Відкіля в Чіуна була така впевненість? Знаходячись у стінах Фолкрофту, він адже жодного разу не замовляв жінок. І все-таки він був правий, коли попереджав Рімо:

— В душі ти відчуєш їх реакцію на тебе.

Рімо зовсім не збирався використовувати метод Чіуна. Однак після зустрічі зі Смітом, цією шафою для збереження інформації, все пішло не так, як він припускав.

Хвалений персонал Фолкрофта ані чорта, як з'ясувалося, знався про методи роботи спец підрозділу. Звичайно, їм і не належить занадто багато знати, але неуцтво, з яким він зіштовхнувся, збираючись на перше завдання, не лізло в будь-які ворота.

Для початку вони хотіли забезпечити його величезного розміру пістолетом! Потім виклали перед ним цілий арсенал: гвинтівки, автомати, авторучки, які стріляють стрілами, кільця з отрутою, усяку нісенітницю, яку можна зустріти тільки в дешевих фільмах.

Звичайно, його навчали, як все це діє, але тільки для того, щоб він знав, як боротися з цими штуками при зустрічі. Але тягати з собою цілий арсенал це все одно, що начепити на груди рекламу. Рімо відмовився. Клерк із відділу зброї знизав плечима. Якщо йому, повз всі сподівання, доведеться залучати собі в допомогу якого-небудь ненавченого напарника, тоді це господарство, може бути, і придасться. Що стосується його самого, то Рімо знав: своїми руками він у стані проробити все необхідне без допомоги цих екзотичних знарядь.

Документи Рімо взяв ті, які і було запропоновано, — на ім'я Рімо Кебелла, а от грошей попросив побільше. Було виписано три тисячі доларів, але Рімо попросив збільшити цю суму до семи з половиною тисяч і відразу одержав те, що вимагав. Тисячу дрібними банкнотами, а решту — сотнями.

Його заходились переконувати, що це, мовляв, занадто багато для одного завдання, що так він тільки притягне до себе непотрібну увагу. Схоже, вони дійсно думали, що він збирається провести в КЮРЕ все життя, що залишилося.

"Візьміть тільки те, що вам необхідно". Якби його дуже хвилювала проблема як залишитися непоміченим, він не став би діяти через цю жіночку у фойє госпіталю, а просто пройшов би через приймальне відділення для надходження хворих, і злився б з навколишніми. Цьому

його теж навчили у Фолкрофті. Згадавши про те, як його вчили виглядати своїм у будь-яких обставинах, у будь-якому оточенні, Рімо посміхнувся. Як задавати питання, манера триматися в різних ситуаціях, навіть хода — все, говорили йому, має величезне значення. І кожен раз повторювали:

— От цьому навчитеся — і можна забути майже все, чому тут училися.

Що ж, справді можна забути майже всю цю нісенітницю. Рімо не хотілося знову потрапити в камеру смертників тільки за те, що він виконав свою роботу, або, як Маклірі, чекати, коли хтось зі своїх розправиться з ним. З нього досить! Життя дечому його навчило, хоча в процесі цього навчання майже довелося розлучитися з цим самим життям. Ні, вистачить... досить!

Дні через два можна передати умовним кодом прохання доставити в одну зі схованок ще грошей, повідомити, що він нібито напав на слід Максвелла. А потім оголосити, що зненацька все зірвалося, і до кінця життя спокійно виконувати останній наказ Фолкрофта: "Затаїтися і чекати".

Але зараз — Маклірі. Якщо "прибрати" Маклірі, будь-хто будь-коли не зможе його дістати. Тихо, майже безшумно відчинилися двері ліфта...

У досвітній темряві холу все було тихо. Лампа горіла на столі відсутньої нічної чергової. Рімо безшумно пішов по коридору... 407, 409, 411... біля дверей — нікого. Не змінюючи ритму кроків, Рімо ввійшов у палату. Проходячи по коридору, він подбав упевнитися, що його будь-хто не помітив. Але навіть якщо хтось і бачив його, коли він йшов, то впевнена хода і те, як швидко Рімо ввійшов всередину, не дозволило б відразу визначити, у яку з палат попрямував відвідувач.

Рімо обережно прикрив за собою двері. План дій він склав заздалегідь. У Маклірі при падінні напевно зламане хоча б одне ребро, і все, що потрібно, це натиснути на нього сильніше, так, щоб воно потрапило в серце... Всі будь-чого не запідозрять. У палаті було темно, тільки над головою Маклірі тьмянів каганець. Світло відбивалось від якогось металевого предмета на ліжку — це блищав гак протеза. Пахнуло ефіром. Підійшовши ближче, Рімо побачив трубки, схожі на товсті макаронини, які йдуть до лежачого звідкись згори.

Одна нога була в гіпсі. Рімо провів рукою нагору по теплій і ще вологій шині. Грудна клітка була теж загіпсована. Це гірше. Якщо зламати гіпс — залишиться доказ. Треба спробувати підлізти під гіпс, тільки дуже обережно...

— Агов, приятель, — залунав слабкий голос Маклірі. — Ти б хоч спочатку упевнився, хто перед тобою.

— Заткнися, — сказав Рімо.

— Я напав на слід Максвелла.

— Добре, добре. Зараз...

— О'кей. Хочеш прикінчити мене, будь-чого не довідавшись про Максвелла, — це твоя особиста справа. Але мені здається, що тобі таки доведеться зламати гіпс, а це вже гірше — доказ.

Ну чому він не замовчить? Чому він не замовчить? Як же його вбивати, якщо він при цьому розмовляє і прекрасно розуміє, що відбувається? Рімо обережно, щоб не зашкодити гіпс, забрав руки. Він спробував змусити себе засунути їх назад і не зміг.

— Я знаю, як краще, — сказав Маклірі.

— Заткнися.

— Йди сюди, — сказав Маклірі.

Рімо глянув на лежачу руку з гаком. Вона була вільна, не в гіпсі. Ага, Маклірі напевно збирається бахнути його зверху гаком, коли він нахилиться. Добре, нехай спробує. Тоді, у всякому випадку, буде легше роздробити йому шийні хребці, витягти пару трубок, а там будь що буде.

— Добре, — погодився Рімо і нахилився до Маклірі, готуючись правою рукою відбити удар гака.

Навіть обличчя Маклірі було в бинтах, виднілися тільки губи.

— Щодо Максвелла. Я не встиг пробитися до найвищого ешелону, добрався тільки до типа на ім'я Норман Фелтон. Йому належить квартира, відкіля мене вчора викинули. Фелтон — проміжна ланка, він зв'язаний з Максвеллом, це певно. Мафіозі його знають. Багато хто говорять, що саме він "відповідає за вбивства". А про Максвелла, мабуть, знають тільки ватажки. Тому ми і не можемо до нього підібратися.

Гак залишався нерухомим. Рімо стежив за ним краєм ока.

— Віч-на-віч мені удалося побути з цим Фелтоном тільки хвилину. Це з його балкона мене викинули. Чортовий гак зачепився за диван, коли він зі своїми головорізами накинувся на мене. Одного з них я все-таки, здається, заспокоїв...

Рімо помітив, що гак почав підніматися. Він було приготувався відбити удар, але гак знову опустився на постіль.

— Його горили з'явилися прямо зі стін. Якщо виявишся там, уважно стеж за стінами: вони населені і можуть зсовуватись в будь-якому напрямку. До того, як вони вискочили, я вже було притис Фелтона до скляних дверей на лоджію. Він перелякався, але не на стільки, щоб заговорити. Попроси, щоб тобі надіслали спеціальні препарати для розв'язання язика, він навряд чи розколеться під болем. Фелтон багатій, він вже давно мільйонер, і це служить відмінним прикриттям: до багатіїв з розпитами особливо не чіпляються. Не схоже, щоб місцеві поліцейські знали, чим він насправді займається. Його, на мою думку, по-справжньому хвилює тільки одне — дочка Цинтія. Вона студентка, вчиться в Бріаркліффі, у Пенсільванії, там дорогий коледж. Досить престижний заклад. Навряд чи вона знає, чим заробляє її татко на життя. Подумай, як можна її використати. Вона єдине слабке місце Фелтона, і можна спробувати зламати його через неї.

Гак знову підсунувся, але трохи, і застиг.

— Бачиш, як я влип, а адже з самого початку почував, що не варто зв'язуватися з Максвеллом. Фактів було мало. В нашій справі це смерть. Але зверху натиснули... А тепер тобі доведеться доводити все до кінця. Не уявляю, як ти це зробиш. Спробуй придумати щось, що не спало мені на думку. Може бути, я діяв надто прямолінійно. Узяв було його за зябра, а тепер — бачиш... Успіху тобі, Рімо. Попроси кого-небудь замовити поминальну молитву по мені.

Рімо повернувся і попростував до дверей.

— Куди? — прошипів Маклірі. — Спершу зроби те, за чим прийшов!

— Ні, — відмовився Рімо.

— Заради Бога, Рімо! Ти повинен! Вони накачали мене ліками, і рушити я, як бачиш, не можу. Ти правильно придумав: ребро в серце — і все. Рімо, Рімо!

Двері палати чотириста одинадцять тихо зачинилися за Рімо, і все стихло, крім ледь чутного пошкрябування гака по гіпсу.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Вже кілька годин Рімо сидів в цьому барі. Давно пішла, невиразно промурмотівши щось про чоловіка, його знайома з приймальні госпіталю. Бар спорожнів. Він продовжував сидіти на самоті. Час від часу Рімо кивав головою, і бармен мовчки наливав чергову порцію. Лежачі на стійці поруч з ліктем Рімо гроші намокли від пролитого віскі. Бар був душнуватий, хоча і здавався занадто великим і занадто порожнім.

Бармен періодично починав скаржитися на те, що справи пішли гірше після того, як закрилося розташоване по сусідству кабаре. Бар був задуманий як туристський, а тепер потрібно було переорієнтуватися на обслуговування місцевої клієнтури, тобто, крім усього іншого, знижувати ціни. Це вкрай розорило б хазяїна, він і зараз вже не міг почастувати за рахунок закладу тих відвідувачів, які заслуговують, як це було заведено в Нью-Джерсі.

Госпіталь був у десяти кварталах звідси. Не варто було б тут затримуватися, та ще й так довго, і вже тим більше не треба було пити. Але Рімо сидів і пив, і збирався ще сидіти і ще пити, а потім — купити пляшку і відправитися в який-небудь готельний номер.

Кивок голови — і склянку наповнила чергова подвійна доза імпортного канадського віскі. Ні, не варто йти в готель. Будемо пити тут до втрати пульсу, доти, поки не зникнуть думки і почуття. А потім він напевно що-небудь накоїть, його, зрозуміло, заарештують і, може бути, навіть засадять у в'язницю. А там КЮРЕ швиденько його відшукає і покладе всьому кінець...

Гаятися вони не стануть, швидше за все придумають що-небудь на зразок електричного стільця, і тоді упокій, Господи, його душу. Рімо знову кивнув, знову наповнилася склянка, і знову зменшилася стопка вологих доларів біля ліктя, і годинник над стійкою показував першу годину дня, а може бути, ночі, чорт його знає.

Там, за вікном, світило сонце, занадто багато сонця, і ходили люди. Людям потрібне світло, люди — денні тварини? А віскі гарне, робить свою справу.

— Віскі, — пробурмотів Рімо собі під ніс, — може містити частки ціаністого калію, стрихніну й інших не занадто корисних речовин, які не впливають на його смак.

— Що, сер? — перепитав бармен.

— Отрутохімікати.

Бармен, шляхетна сивина якого надавала йому вигляд італійського графа, що розорився, невдоволено відповів:

— Ні, сер, це першокласна річ. У нас не заведено розбавляти або змішувати. Віскі, яке ви п'єте, — найкраще.

Рімо підняв склянку.

— За найкраще. За Чіуна.

— За що, сер?

— Візьми гроші.

— Всі, сер?

— Ні, за чергову порцію.

Бармен корився, зробивши незграбну спробу прихопити пару зайвих папірців. У Фолкрофті він би дістав "двійку".

— Що, сер?

— Налий.

— Ви ще й це не випили.

— Вип'ю, вип'ю. — Може, вбити бармена і виявитися в безпеці, у в'язниці? На все життя. Життя? Життя. Але ж КЮРЕ не зупинять і тюремні стіни. Ні. Він не може зрадити команду. Команду треба захистити за будь-яку ціну.

— За яку команду ви грали, сер?

— За найкращу. — Чортовий табурет, такий високий! Рімо схопився за стійку. Будь-хто жодного разу не пройшов через лінію захисту в центрі. Там стояв я. І втратив три зуби, але будь-хто не міг прорватися. Ха, ха! До сьогоднішнього дня. Я сам розкрив ворота навстіж. Рімо, Рімо, який же ти розумний! Я завжди не підозрював, що я такий розумний. У ці ворота тепер-то вони всі і полізуть.

— Ага, — сказав бармен і знову спробував стягнути пару папірців. До чого ж морда в нього огидна — італійська, здається. Не шотландська, не ірландська, не індійська, не німецька... Які ще там морди бувають? А! Потворні, як у Рімо.

Рімо згадав одну з лекцій у Фолкрофті:

Італійці: думка про всіх італійців, як про кримінально орієнтовану націю, не повинна вводити в оману оперативний персонал КЮРЕ. Італо-американці на душу населення мають найнижчий показник злочинності по США в порівнянні з іншими етнічними групами. Картину спотворює існування організованих злочинних груп і участь у них окремих представників італійської нації. У цій етнічній групі існує, однак, така історико-культурна традиція, як недовіра і негативне ставлення до влади, що реально виявилося в США в сорокові роки нашого сторіччя. Витоки цього явища варто шукати в національних особливостях психології вихідців із Сицилії, народ якої довго знаходився під гнітом різних іноземних загарбників. Образ "італійця-бандита" створений завдяки висвітленню засобами масової інформації злочинної діяльності групи італійців (менш 300 чоловік), яка знаходиться у верхньому ешелоні організованої злочинності.

Іншими словами — тих, що попалися поліції. Проклята пам'ять! Занадто багато він пам'ятає. Склянка знову наповнилася.

— Хвилиночку, — отямився Рімо і вдарив бармена по руці. — Не вмієш — не берися!

Три вологі банкноти впали на стійку.

— Головна помилка в тому, що ти не протираєш стійку, вона мокра. Папірці, бачиш, злиплись разом. Все має бути сухе, от у чому секрет! Сухими предметами набагато легше маніпулювати, подивися.

Рімо дістав з гаманця кілька десятидоларових папірців, блискавично перетасував їх і засунув у нагрудну кишеню бармена.

Бармен винувато посміхнувся і, витягнувши вперед руки долонями нагору, знизав плечима. Типовий жест італійця!

Отут Рімо вліпив йому ляпас. Хльосткий удар луною прокотився по порожньому бару. Бармен відлетів назад і вдарився спиною об полиці з пляшками. Почувся дзенькіт, але навіть одна не впала. Бармен схопився лівою рукою за праву щоку.

— Ніколи більше намагайся так по-дурному мене обшахраювати, — прокоментував Рімо.

Бармен завмер, уривчасто дихаючи і дивлячись на Рімо. Той посміхнувся. Бармен сунув руку в нагрудну кишеню — грошей там не було! Він навіть не встиг помітити, що зробив клієнт, з такою швидкістю рухалися його руки, але ж він же п'яний в порох!

— Мускулатура. Зараз будемо тренувати твою мускулатуру. Давай спробуємо ще раз. — Рімо протягнув бармену гроші, але той у переляку позадкував.

— Я викличу поліцію, — проскиглив бармен, рухаючись в кут, де, як і в будь-якому іншому барі, під стійкою був, звичайно, захований кийок.

— Скільки завгодно, тільки спершу налий-но ще подвійну порцію, мій незграбний друг з немічною мускулатурою.

— Подвійну? Зараз!

Бармен попрямував до Рімо, тримаючи руку під стійкою й сповіщаючи тим самим про те, що стискає в ній якусь зброю. За ходою і балансом тіла Рімо легко визначив, що бармен збирається стукнути його чимось затиснутим у руці, причому це знаряддя має описати дугу: з-під стійки і на голову Рімо.

Бармен зупинився, рука, до цього моменту схована за стійкою, почала свій рух по дузі. Кийок мигнув згори вниз, рука Рімо метнулася знизу нагору. Вони зустрілися. Долоня зупинила кийок. Удар припав

посередині ціпка, верхня частина якого продовжувала по інерції рухатися. Кийок з гучним тріском переломився навпіл. Бармен відсмикнув руку, кинувши уламок: відчуття було таке, наче через руку пройшов електричний струм.

Зробивши знак налити ще, Рімо продовжив своє заняття. Бармен більше його не турбував. А що, якщо відправитися на гастролі по країні, виступаючи з різними фокусами? Може, тоді КЮРЕ змінить своє рішення і роздумає його вбивати?

До чорта все і всіх! Суддя присудив його до смерті, отже, він повинен був умерти. Отут Рімо спала на думку чудова ідея. Він зліз з високого табурета біля стійки і попрямував в туалет, а вийшовши відтіля, сів у куточку, зробивши знак барменові. Той моментально приніс Рімо і його склянку, і всі гроші. Все, навіть цента не пропало. Рімо дав барменові десятку.

Той спершу відмовився, а потім все-таки обережно взяв запропонований папірець.

— За твою чесність! — підняв склянку Рімо і тепер вже всерйоз взявся накачуватися...

Отямився він за тим же столиком від того, що хтось тряс його за плече. Почувся голос бармена:

— Не чіпайте його; обережно, він може й убити!

Рімо відкрив очі. У барі було не так світло, як раніш. Голова — немов затиснута в лещата, про існування шлунка можна було здогадуватися тільки по болях у ньому. Нудило. Його перестали, нарешті, трясти.

Рімо глянув на чоловіка, який його розбудив, пробурмотав слова подяки і, похитуючись, побрів у туалет, де йому стало зовсім погано. Це

продовжувалося вічність, поки він помітив відкрите вікно. Вставши на носки, Рімо став різкими вдихами і видихами вентилювати проспиртовані легені, все швидше і глибше. В кров стало надходити вдвічі більше кисню, ніж звичайно споживає організм людини, яка біжить. Тепер по-іншому: вдих, глибокий вдих, повітря доходить до паху, затримати дихання. Повний видих, немов видихаємо самого себе, видихаємо до кінця, затримати дихання...

Коли Рімо остаточно отямився, голова все ще поболювала. Побризкавши в обличчя водою, він зачесався і помасажував потилицю. Треба годинку пройтися по свіжому повітрю, а потім поїсти чого-небудь... рису, наприклад.

Збираючи зі столу гроші, Рімо помітив, що бармен і молода людина, яка його розбудила, про щось пожвавлено розмовляють.

— А ти швидко прочухався; приятелю, — сказав, погойдуючи головою, той, хто тряс його за плече. — Я думав, що ти звідси на животі поповзеш.

Видавивши посмішку, Рімо звернувся до бармена:

— Я вам що-небудь винен?

Бармен про всяк випадок відійшов на пару кроків, витягнувши перед собою руки, і енергійно потряс головою:

— Ні, ні, абсолютно нічого! Все нормально, все відмінно!

Рімо кивнув. Ще в туалеті він вирішив, що бармен побоявся глянути в його гаманець, поки він отут валявся, і не чіпав документи. Гроші були на місці, шматочок клейкої стрічки на гаманці не ушкоджений.

— Я чув, ти тут різні фокуси показував? — запитала молода людина.

— Карате?

Рімо здивовано знизав плечима.

— Кара... що?

Молода людина посміхнулася:

— Мені сказали, що ти весь ранок демонстрував тут, у барі, прийоми карате.

Рімо глянув у вікно. Стемніло. Навпроти, через вулицю, світився напис над газетним кіоском. Так, так розкритися... Він цей бар надовго запам'ятає.

— Про будь-що таке в житті не чув.

Кивнувши молодій людині і барменові, на обличчі якого з'явився вираз безмірного полегшення, Рімо попрямував до виходу.

— Всього доброго.

Бармен щось пробурчав, Рімо розчув тільки щось на зразок "озвірів", на що молода людина відповіла:

— Озвірів, кажете? А ви знаєте, що вчинив сьогодні вранці один із хворих у госпіталі, тут неподалік? Хлопець був однорукий, замість іншої руки — протез, весь переламаний, у гіпсі, але умудрився гаком розірвати собі горло. От що виходить, якщо людина твердо задумала позбавити себе життя...

Рімо швидко вийшов з бару.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Місцева газета повідомляла подробиці: "Чоловік покінчив із собою з другої спроби: стрибок з балкона не спрацював, гак протеза довершив почате. Як нам повідомили в поліції, пацієнт психіатричної лікувальної установи в Нью-Йорку, відкіля він був виписаний як практично здоровий, викинувся вчора з балкона дванадцятого поверху будинку на Іст-авеню.

Неуспішний самогубець знаходився в госпіталі під постійним спостереженням, до нього не допускалися відвідувачі. Лікарі вражені, вони не можуть пояснити, як він, знаходячись у дуже тяжкому стані, зміг гаком, який заміняв йому ампутовану кисть руки, розірвати собі горло.

— Разюче, — сказав представник госпіталю. — Він був практично повністю загіпсований. Яке ж зусилля знадобилося нещасному, щоб виконати задумане! Воістину: якщо людина твердо зважилася на щось, будь-що її не зупинить.

Детективи Грувер і Рід, які займалися розслідуванням цієї події, підтвердили:

— Це чисте самогубство.

Ще одна жертва спроби самогубства знаходиться зараз у медичному Центрі в Нью-Джерсі. Мілдред Ронказі, тридцяти чотирьох років, яка проживає на Меньюел-стріт, в..."

Кинувши газету в урну, Рімо зупинив таксі. Божевільний. Цей ідіот Маклірі! Дурень. Проклятий безумець.

— Чому ми стоїмо? — запитав Рімо водія. Той обернувся і відповів:

— Червоне світло.

— А, — вимовив Рімо і весь залишок шляху до церкви Святого Павла мовчав. Там він вийшов з машини і пересів в інший таксомотор, на якому добрався до Нью-Йорка.

Хоча в цю ніч Рімо не спав, він не став відпочивати, а просто валандався по вулицях, поки ноги принесли його до телефонної будки на розі 232-ї вулиці і Бродвея. Різкий холодний осінній вітер дув з боку парку Ван Кортленд. На в'янучих газонах грали дітлахи. Жовтогаряче сонце хилилося до заходу. Третя година. У телефонну будку вітер не проникав. Хлопчиськи-негри в різномастій футбольній формі влаштували неподалік бійку за м'яч і, штовхаючись, повалилися в купу. Рімо звернув увагу на одного з них, найменшого, без шолома. Із садна під оком хлопчиська сочилася кров, та й коліно було розбите, судячи з того, як він накульгував, займаючи своє місце в центрі лінії захисту.

Один із гравців команди супротивника щось прокричав своєму товаришеві з м'ячем і показав на хлопчиська з підбитим оком. Його здоровенний напарник кивнув і рвонувся вперед. Почалась боротьба, але атака якимось дивом була зупинена саме там, де стояв хлопчик. Коли купа-мала розпалася, останнім із землі піднявся хлопчик зі здоровим садном під оком, але із широкою торжествуючою посмішкою на закривавленому обличчі. З ідіотською посмішкою. Дурник, тупиця, теж мені герой! І не подумає відскочити убік, коли на нього пре здоровенний бугай! От такі "патріоти", просочені командним духом, і потрібні КЮРЕ, щоб працювати на пару з такими недоумками, як Маклірі! Впе-ред! Впе-ред!

Рімо не кваплячись набрав спец номер у Фолкрофті, який діє, як він пам'ятав, тільки з без п'яти три до п'яти хвилин четвертої. Трубку повинен зняти Сміт. Пароль — "7-4-4".

Рімо, продовжуючи спостерігати за хлопчиськами, підніс трубку до вуха. Гудок. А негренята знову збилися. Розійшлися. І знову хлопчисько не відступив, знову посміхався, але тепер уже закривавленим ротом: одного зуба не вистачало!

Так можна і всіх зубів позбутися. Рімо захотілося крикнути: "Ти, дурник! Будь-чого ти не доможешся, крім вставних зубів або пробитої голови!"

— 7-4-4, — почувся в трубці голос Сміта.

— Алло, сер, це Уільямс... О, пробачте, я хотів сказати...9-1.

Спокійний голос:

— Непогана робота там, у госпіталі. Всі кінці у воду. Чисто спрацьовано.

— Ви й справді задоволені?

— І так, і ні. Краще, якщо це був би я, я ж добре знав цю людину і... Втім, неважливо. У нас залишилося тільки три хвилини. Що-небудь ще?

А в негренят сутичка тим часом продовжувалася. Цього разу на маленького хлопчину мчався здоровенний підліток у новій формі і блискучому шоломі, на цілу голову вище ростом. Але той не рушив з місця! А коли здоровань налетів на нього, блискавичним рухом пригнувся, вдарив громилу плечем у стегно так, що той перекинувся в повітрі і втратив м'яч. Вистояв! Дурне маля, у якому будь-чого то і нема, крім могутньої волі і безстрашності. Так будь-хто повз нього і не прорвався!

Їм не вдалося зломити його. І нехай навіть весь цей проклятий світ з його продажними суддями, повіями, політиками, злодіями й імператорами ринеться в смертельній сутичці вперед — такий хлопець не підведе свою команду. Вони розіб'ються об непохитну стіну. Цей хлопчисько запам'ятає, що він не здався, не відступив навіть на дюйм. І що б з ним у житті трапилося, але це назавжди залишиться з ним.

Але ж і Маклірі був таким самим, не відступив, тримався до кінця, як і цей негритянський хлопчик. Може, на таких, як вони, і тримається цей гнилий, смердючий світ?

А Чіун був неправий. І у В'єтнамі він, Рімо, був неправий. Якщо захищаєш свій будинок від смертельного ворога і вмираєш, стоячи на порозі, то не так вже і важливо, що ти загинув. Головне — ти не здався, не відступив, зробив все, що міг, і не має значення, нагородили тебе за це чи списали загиблим. Ти зробив усе, що міг. Ти жив. Ти вмер. І все.

— Що ще? Є яка-небудь зачіпка? — знову пролунав голос Сміта. — Нас незабаром перервуть.

— Так. Є одна ідея. Одержите голову Максвелла через п'ять днів, не пізніше.

— Що трапилося? Мені здається, ви чимось озлоблені?

— Я все сказав. Одержите його голову. Або мою.

— Ваша голова мені абсолютно не потрібна. Будьте обережні. До речі, мені здається, що ви взяли із собою надто багато грошей. Я не припускав...

Їх роз'єднали. Тиша в трубці.

Рімо вийшов з будки. Хлопчисько сидів біля бічної лінії і тримався за голову.

— Болить? — запитав Рімо.

— Нє-а, фігня.

— Відкіля ж тоді кров?

— Грюкнули трошки.

— Чого ж ти шолом не надягаєш?

— Він грошей коштує.

— Ну і лопух же ти, — сказав Рімо і простягнув хлопчиськові двадцятку. — На, купи шолом.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Фелтон прекрасно знав, що всьому є межа, в тому числі і страху. Італієць, який сидить і дрижить перед ним у кріслі, досяг її, налякати його сильніше було вже неможливо.

Якщо продовжувати так і далі, то страх почне пропадати і зрештою зникне зовсім. Фелтону доводилось бачити людей, які страшно боялися побоїв, але тільки до першого удару, після якого їм ставало все одно. Деяких страх смерті відпускав при вигляді пальця, який натискає на курок.

— Ми тебе поки потримаємо тут, — сказав Фелтон.

— Чому мене? До чого тут я? — проскиглив Бонеллі.

— До того, що ти шурин Віазеллі, а сімейні узи у вас дуже сильні.

Бонеллі сповз із крісла і встав на коліна:

— Заради могили моєї матері благаю, відпустіть мене, я ж знаю, що від вас живим будь-хто не виходить!

Джиммі, дворецький, що стоїть за спинкою крісла, в якому до цього сидів Бонеллі, запосміхався і голосно хмикнув. Фелтон невдоволено глянув на Джиммі. Посмішка зникла, але дворецький мимоволі почав потирати руки як гурман, який смакує розкішну вечерю.

Фелтон відкинувся на спинку крісла, поклав ногу на ногу так, що його коліно виявилося на рівні носа Бонеллі.

— З тобою тут будь-чого не трапиться, ти в безпеці. Принаймні дотих, поки чогось не трапиться зі мною...

— Але я ж сам прийшов, по своїй волі. Чому ви так робите зі мною ні з того ні з сього, після двадцяти років роботи разом? Чому?

Фелтон різко нахилився вперед. На масивній шиї здулися вени. Дивлячись на схилений перед ним сальний проділ Бонеллі, він закричав:

Тому що ти не відповідаєш на мої питання, худобина!

— Що ви хочете дізнатися?! Якщо я знаю, я все скажу! Клянуся. Клянуся могилою матері! — Бонеллі витяг з-під сорочки срібний медальйон і притис до губ. — Клянуся!

— Ну добре, тоді почнемо. Хто за мною полює і чому? Відкіля це постійне спостереження? Кому це може бути потрібно, якщо тільки не твоєму шуринові?!

— Може, це якийсь інший синдикат?

— Який же? Все давним-давно поділено. Відповідай, Тоні, що ще залишилося нерозв'язаним після всіх зустрічей і угод на цих італійських кухнях, чорт би їх забрав? Ну, говори. Говори!

Тоні підняв плечі в благанні, немов прохач, який не має будь-якої надії у храмі розгніваного божества.

— Давай, скажи мені, що це поліція. Тоні! Розкажи мені про одноруких поліцейських, які намагаються мене вбити. Розкажи мені про людей з податкової служби, які винюхують щось на моєму звалищі в Нью-Джерсі, розкажи, що вони там шукають? До барменів в окрузі починають звертатися люди, які нібито хочуть оселитися у вежі "Ламоніка". Поясни мені все це, Тоні.

Скажи, що це був за тип з гаком замість руки, який з'явився сюди нібито для того, щоб зняти квартиру, а потім учепився мені в горло? Відповідай мені, Тоні.

На чолі Фелтона виступили краплі поту. Він піднявся з крісла.

— Відповідай!

— Клянуся вам, Віазеллі їх не посилав!

Різко повернувшись, Фелтон нахилився до стоячого на колінах Бонеллі.

— Не посилав?!

— Так.

— Це я і без тебе знаю.

Від подиву в Тоні відвисла щелепа.

— І без тебе знаю, що не ви їх посилали, — повторив Фелтон, — це мене і турбує більше усього! Але хто? Хто?!

— Я не знаю, Фелті, поняття не маю!

Фелтон припинив бесіду жестом руки.

— Джиммі, відведи його в майстерню. Шкоди не заподіювати. Поки що.

— Ні, благаю, тільки не в майстерню, тільки не в гараж!

Просячи про пощаду. Тоні зірвав з шиї амулет. Здоровенні ручищі Джиммі, як лещатами стиснувши підкладені плечі смугастого костюма Бонеллі, підняли його з підлоги і поставили на ноги.

— Виведи його звідси, нарешті, — гидливо вимовив Фелтон тоном людини, яка звертається до офіціанта з проханням забрати тарілку з залишками лобстера. — Прибери його!

— Із задоволенням, бос, — посміхнувся Джиммі. — Пішли, Тоні, пішли, маля. Прогуляємося трохи.

Ледь за ними, зсунувшись в бік, заклацнулись двері, Фелтон підійшов до бару і хлюпнув собі в склянку солідну дозу шотландського віскі. Так, замок його обложений, в стінах з'явилися проломи. Перший раз Норману Фелтону доводиться захищатися.

Норман перекинув у горло вміст келиха і скорчив гримасу відрази, як людина, яка не звикла до міцних напоїв. Налив ще, але, подивившись на келих, передумав і поставив його на полицю. Що ж, настав час переходити в наступ! Не до кінця усвідомлюючи, як, наприклад, дикі тварини, спонукальні мотиви деяких своїх вчинків, Фелтон почував, що потрапив в ситуацію, коли чекання означає тільки наближення смертної години.

Фелтон знову вийшов на балкон і став дивитися на вогні моста Джорджа Вашингтона, який пов'язує два великих східних штати.

Майже двадцять років був він їх негласним правителем. Останні десять років вже не доводилося користуватися власними мускулами — до сьогоднішнього дня... Фелтон кинув погляд на тріснутий горщик, у якому стояла пальма...

Його зусиллями була створена струнка організація найманих вбивць зі своєю ієрархією. Всього тільки з чотирма підручними, в задачу яких входив добір виконавців, і до геніальності простим, а також прекрасно відпрацьованим способом позбуватися від трупів. Він правив цим світом зі своєї затишної квартири в вежі "Ламоніка".

Але одному з чотирьох, О'Харі, не пощастило: під час сутички з однорукими камікадзе тут, у вітальні, страшний удар залізним гаком-протезом розкроїв йому череп. Відразу двадцять п'ять відсотків верхнього ешелону системи Фелтона назавжди вийшло з ладу...

Він подивився на свої руки. Тепер залишилося тільки троє: Скотті у Філадельфії, Джиммі тут, у Нью-Джерсі, і Мошер у Нью-Йорку. Що це за невідомий, невидимий супротивник, що насмілився кинути виклик його могутній мультимільйоннодоларовій системі? Хто цей ворог? Хто?

Руки Фелтона стислися в кулаки. Доведеться підшукувати нову людину на місце О'хари... Решті поки краще не висуватися: Мошер повинен на час лягти на дно, Джиммі — не треба і ніс показувати з вежі "Ламоніка".

Так вже було в бойові сорокові роки. Будь-що не могло зупинити тоді Фелтона: ні поліцейські, ні ФБР, ні конкуруючі синдикати. Саме в той час його, Фелтона, організація зробила з Віазеллі, другосортного шахрая, справжнього короля східних штатів, яким він дотепер і лишався.

Фелтон повними грудьми вдихнув холодне вечірнє повітря. На його обличчі вперше за весь вечір з'явилася посмішка. З кабінету донісся телефонний дзвоник. Фелтон підійшов до письмового столу і зняв трубку.

— Привіт, Норм, це Білл!

— Вітаю, пан мер!

— Слухай, Норм, я телефоную щодо цього самогубця. У нього знайшли медичну довідку про те, що він лікувався в санаторії під Нью-Йорком, у Фолкрофті. Що-небудь про такий чув?

— А, то цей хлопець був ненормальний?

— Так, схоже на те. Я зателефонував туди і поговорив з директором, його прізвище Сміт. Довелося попередити його, що якщо вони і надалі будуть відпускати недолікованих недоумків, він відповість за це. До речі, ці хлопці, поліцейські, Грувер і Рід, поводилися нормально? Вони зараз тут, у мене. Це вони розповіли про цю медичну довідку і про санаторій.

— Вони молодці, мер. Все було в порядку.

— Добре. Якщо що знадобиться, телефонуй.

— Обов'язково, Білл. І непогано б як-небудь повечеряти разом.

— Відмінно. Ну, бувай.

Фелтон натиснув на важіль і, не опускаючи трубки, набрав номер. На іншому кінці дроту голос вимовив:

— Резиденція Марвіна Мошера.

— Говорить Норман Фелтон. Будь ласка, з'єднаєте мене з паном Мошером.

— Секундочку, пан Фелтон.

Фелтон чекав, наспівуючи щось собі під ніс.

— Алло, Марвін! Vas masta yid?

— Непогано... А як у тебе?

— Невеликі неприємності.

— У нас часто трапляються неприємності...

— Чи знаєш, де зараз Скотті?

— Вдома, у Філадельфії.

— Нам, здається, доведеться найближчим часом підшукувати нових людей...

— Що?! Зачекай хвилинку, я зачиню двері. До речі, це спарений телефон, тому...

Після паузи знову почувся голос Мошера:

— Що? З'являються конкуренти?

— Так.

— Мені здавалося, що ми розчистили собі дорогу.

— Мені теж, але ми, виявляється, помилилися.

— Може, це Віазеллі хоче прибрати до рук те, що йому не належить?

— Ні.

— Може, ще хтось?

— Думаю, що ні.

— Що говорить О'хара?

— Він врізав дуба сьогодні вранці.

— Mine gut!

— Поки що якихось нових людей наймати не будемо. Спершу дещо з'ясуємо.

— З Віазеллі ти вже поговорив?

— Ні поки що. Він надіслав свого представника на попередню бесіду.

— І?..

— Поки нічого, він все ще говорить.

— То, може, це Віазеллі?..

— Не думаю, не впевнений.

— Слухай, Норм...

— Так.

— Давай кинемо всі справи, може вже пора на відпочинок? У мене, приміром, є симпатичний будиночок у Грейт-Нек, дружина, родина... Гарного потрошку. Навіщо спокушати долю?

— Я тобі добре платив ці двадцять років?

— Так.

— Чи багато тобі доводилося працювати за останні десять років?

— Ти ж знаєш — дрібниці.

— Адже ношу тягли Джиммі, Скотті й О'хара, правда?

— Ну, Скотті особливо не надривався.

— Тепер доведеться і йому попрацювати.

— Норм, зроби послугу, прошу тебе, дай мені вийти з гри!

— Ні.

— Ну добре, — відповів Мошер безжиттєвим голосом. — Що потрібно робити?

— Для початку треба попрацювати ніжками і зібрати деяку інформацію. Є таке місце за назвою Ф-о-л-к-р-о-ф-т. Фолкрофт. Це санаторій у містечку Рай, під Нью-Йорком.

— Зрозумів.

— Постарайся дізнатись, що це таке. Спробуй пробитися туди, наприклад — на лікування.

— О'кей. Я зв'яжуся з тобою пізніше.

— Марв? Зрозумій, якби ти не був мені вкрай потрібний, я б тебе не турбував...

— Так, я розумію, Норм. Я перед тобою в боргу. Дзвякну тобі завтра.

— Передай привіт своїм.

— Zama gazunt.

Фелтон поклав трубку і задоволено потер руки. Приватний санаторій? Це не може служити прикриттям для якої-небудь урядової організації... Так!

Протягом залишку вечора Фелтон зробив ще два дзвоники: один — Анжело Скотіччіо у Філадельфію, інший — Карміну Віазеллі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Потяг місцевого призначення гуркотів колісьми по зношених рейках приміської зони Філадельфії. Крізь курне скло вікна Рімо Уільямс дивився на передмістя Філлі, які проносяться повз і земля яких стала ледве чи не найдорожчою в Америці.

Сама Філадельфія давно перетворилася в гетто, оточене фешенебельними кварталами особняків. Аристократи відступили сюди і

зайняли останню оборонну позицію в битві з наступаючою біднотою. Місто вони здали ще покоління назад.

День видався похмурим, мрячив дощ, нагадуючи людині про те, що в таку погоду краще сидіти в теплій печері біля багаття. Рімо згадалися шкільні роки, навчання, гра у футбол у центрі захисту, невдалий результат двох років, проведених у коледжі.

Навчання йому будь-коли не подобалось. Можливо, що справа була в школах, в які він ходив. Сьогодні він мав намір відвідати кращу жіночу школу країни — Бріаркліфф, про яку не було такого шуму, як про Вассар або Радкліфф, і в якій не було стільки нововведень, як у Беннінгтоні. Збіговисько тямущих дівиць, одну з яких потрібно змусити вивести Рімо на її власного татка.

Будь-хто не звертав уваги на висячі навкруги таблички "Не курити!", і Рімо теж закурив, намагаючись не затягуватися, щоб не порушувати ритму дихання.

Чіун був правий. Як тільки його, Рімо, злегка притисло — відразу нагадали про себе знати застарілі дурні звички, на зразок паління. Будинки, які пропливали за вікном вагона, були в основному двоповерхові, складені з цегли. У кожного було своє обличчя, від кожного, здавалося, виходив запах фамільних багатств. Запах рідного дому.

Згадалися слова Маклірі: "У тебе тепер немає дому, будь-коли не буде родини, ти будь з ким не зможеш зв'язати долю."

Сигарета — це добре. Рімо струсив попіл і став згадувати свої помилки. Не можна було затримуватися в районі госпіталю після візиту до Маклірі, не можна було жартувати з барменом, не можна було зв'язуватися з тією жінкою з реєстратури. Практично в будь-якій медичній установі досить білого халата, щоб не викликати косих

поглядів і потрапити в будь-яку палату. Але так вже вийшло. Справа зроблена. Будемо сподіватися, що чогось смертельного не відбулося.

Усе, що потрібно було зробити тепер, — це "прибрати" Максвелла, хто б він, до чорта, був. Фелтон явно був ключовою фігурою, але до нього будь-як не підібратися, крім як через дочку. Швидше за все, дочка Фелтона будь-чого не знає як про справи татка, так і про цього Максвелла. Для цього Фелтон і відіслав її подалі від своїх темних справ. Принаймні, так вважав Маклірі.

Бріаркліфф. Дівчисько, певно, розумне по-справжньому. Про що з нею говорити? Що таких цікавить? Ядерна фізика, демократія, тоталітаризм, Флобер, його внесок у розвиток художньої форми роману?

А він, Рімо Уільямс? Колишній поліцейський, який був солдатом, і тепер став професійним убивцею. Що він може їй розповісти цікавого? Розповісти про переваги удавки-гаротти в порівнянні з ножем? Може, розповісти про те, як краще вбивати ударом ліктя, про те, наскільки вразливе горло людини, прочитати лекцію про злом замків? Як взагалі варто починати розмову з вихованкою Бріаркліффа? Це тобі не офіціантка чи медсестра...

Зненацька думки перервалися. Хтось ретельно його розглядав. Це була дівчина, яка сиділа ліворуч. Перехопивши погляд Рімо, вона знову вперлася очима в книгу на колінах. Рімо посміхнувся про себе. Навіть в найрозумніших і найздібніших є ж ерогенні зони! Жінка є жінка! Кондуктор хрипким голосом оголосив:

— Бріаркліфф! Місто і коледж Бріаркліфф!

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Фелтон вдягався не кваплячись. Застебнув гумки, які підтримують чорні шкарпетки, натягнув темно-сині штани, зав'язав шнурки

начищених чорних черевиків. Глянув на своє відображення в дзеркалі в повний людський зріст. Обтягнута майкою груди усе ще виглядали мускулистої. Непогано для чоловіка в п'ятдесят п'ять років.

Могутня шия і сильні руки, масивні плечі. Фелтон дотепер міг згинати пальцями цвяхи, кришив руками цеглини.

У спальню безшумно ввійшов Джиммі, тримаючи в руках скриньку червоного дерева. Фелтон побачив свого дворецького в дзеркалі. Джиммі був сантиметрів на двадцять вище свого хазяїна.

— Хіба я наказував принести скриньку?

Джиммі широко посміхнувся у відповідь:

— Ні.

— То чому вона тут?

Фелтон, повернувшись до дзеркала боком, намагався розглянути свою фігуру в профіль. Напружив руку. Позначилися могутні тріцепси. Впер правий кулак у ліву долоню і, виставивши руки вперед, напружив м'язи. У дзеркалі відбилася вражаюча картина засмаглих опуклих мускулів.

— Навіщо ти притяг скриньку?

— Мені здалося, що вона тобі знадобиться.

Фелтон зчепив руки за спиною і злегка нахилив голову вперед, немов би дивлячись на бика, який несеться на нього. Матадор Фелтон! Найсильніший і непереможний!

— Знадобиться?

Джиммі знизав плечима.

— По-моєму, вона не перешкодить...

Фелтон засміявся, оголивши зуби, які навіть раз в житті не боліли, і ясна, які завжди його не турбували.

— Нуж бо! — викрикнув він. — Давай!

Джиммі кинув скриньку на ліжко і позадкував.

— Бос, пройшло десять років. Десять, бос.

— Вперед, — повторив Фелтон, кинувши останній погляд на своє відображення в дзеркалі.

Величезне тіло Джиммі напружилося, як пружина.

Фелтон, заклавши за спину праву руку, виставив перед собою ліву, водячи нею з боку вбік і розчепіривши пальці. Ще раз швидко глянув у дзеркало, і отут Джиммі метнувся вперед.

Фелтон зустрів його виставленим уперед лівим плечем. Ніяких хитрощів, ніяких вивертів. Одна чиста сила.

Велике тіло техасця, здавалося, поглинуло боса, який не мав таких габаритів, але зненацька Джиммі, охнувши, зупинився. Руки Фелтона вперлися в груди дворецького — різкий поштовх, і, безпомічно змахнувши руками, Джиммі, скрикнувши, відлетів назад.

З моторністю дикої кішки Фелтон метнувся вперед і схопив Джиммі за руки, не давши йому молоснутися потилицею об підлогу.

— Ну що, є ще силонька?!

— Є, бос. Є. Тобі треба було йти в професійний футбол!

— Надаю займатися цим вам, техасцям, — відповів, розсміявшись, Фелтон і, допомагаючи Джиммі піднятися, потягнув його за руки.

Джиммі потрусив головою, приходячи в себе.

— Так ми готові, бос?

— Готові. Давай сюди скриньку.

Фелтон свідомо не дивився на дерев'яну шухлядку, поки не застебнув білу сорочку, зав'язав чорну в'язану краватку. Підійшовши до письмового столу, вийняв із шухляди кобуру ясно-сірої шкіри.

Потім він кивнув, і Джиммі акуратно відкрив кришку скриньки. Всередині на білій замші лежали три воронованих револьвери.

— О'харі його пістолет уже не знадобиться. Можу я взяти два? — запитав дворецький.

— Ні, — пішла відповідь. — Тіло О'хари все ще в гаражі?

— Так, під брезентом. За ним доглядають хлопці, які сторожать Тоні.

— Сьогодні ввечері, коли ми повернемося, треба буде позбутися від тіла звичайним способом і відпустити Тоні.

— Бос, може, воно буде краще просто повідомити в поліцію, що О'хару хтось вбив? Якось недобре буде обійтися з ним так, як ми чинили з різними виродками...

— Щоб влада дізналась, що хтось розполовинив голову шоферові пана Фелтона? Щоб знову сюди набігла всяка поліцейська сволота? Ні!

Фелтон надяг під піджак кобуру. Стиснувши плічми, Джиммі вийняв з конверта, прикріпленого до внутрішнього боку кришки скриньки, шість пластикових карток з офіційними печатками і фотографіями власників в кутку. Це були дозволи на носіння зброї, по два для кожного з трьох чоловік — для Нью-Йорка і Нью-Джерсі. Одному з трьох вони тепер не були потрібні.

Старі фото. Джиммі — сухувате обличчя з різкими рисами. Фелтон гладенький, злегка хвилясте волосся, яскраво-сині очі сяють навіть на чорно-білій фотографії. О'хара — широке обличчя, широка посмішка. Зараз на цьому обличчі з'явилася нова прикмета — діра в чолі.

Видано ці дозволи були фінансистові і промисловцеві Норману Фелтону і його охоронцям — Джеймсу Робертсу і Тімоті О'харі.

Дозволи були незвичайні, тому що незвичайними були і пістолети. Зазвичай такий дозвіл видається після того, як у Вашингтоні реєструються результати балістичних тестів кожного конкретного пістолета. Куля, що вилетіла зі дула, має характерні сліди, які дозволяють при нагоді визначити власника зброї так само легко, як і по відбитках пальців. З цих дул кулі вилетіли тільки один раз: під час балістичних тестів.

Фелтон взяв пістолет у руки. Джиммі тим часом натиснув потаємну пружину і висунув зі скриньки секретну шухлядку. Там лежали сім револьверних дул і невеликий гайковий ключ.

Фелтон і Джиммі переставили на свої револьвери дула із секретної шухлядки. Їх балістичні характеристики були відомі тільки трупам...

Фелтон задумливо проговорив:

— Знаєш, Джиммі, мені здається, що Мошер був народжений зовсім не для нашої справи... Дай йому волю, так він змусив би нас всіх жити тільки на прибутки, які приносять наші смітники.

Джиммі тільки посміхнувся у відповідь. Фелтон жартуючи вдарив Джиммі по плечу, а той зробив вигляд, що відбив удар. Тепер посміхалися обидва.

— Так, сер, — промовив Джиммі, тугіше затягуючи ключем кріплення дула, — свою роботу треба любити!

— Я її не люблю, Джиммі, але вона нам необхідна. Те, що ми робимо, цілком природно. — Фелтон подумав і додав: — Природно і необхідно. Ми живемо в джунглях і за їх законами. Згадай: нам будь-хто будь-чого не приносив на тарілочці.

— Всі і всього, бос.

— Навколишній світ зробив нас такими, які ми є. Але ж я цілком міг би стати лікарем, або адвокатом, або навіть вченим.

— І був би кращим у своїй справі, бос.

— Кращим не кращим, а гарним — це точно.

— Усе, що ти робиш, бос, виходить у тебе чудово, клянуся!

Фелтон зітхнув.

— Так і має бути. Хто буде старатися за нас?

Підійшовши до вбудованої стінної шафи поруч з дзеркалом, Фелтон розсунув у боки його дверцята. Шафа, майже у всю стіну шириною, містила колекцію чоловічих костюмів, кількості яких міг би позаздрити сам Роберт Хол. Якість не поступалась "Саввілль Роу"!

Фелтон почав вибирати серед синіх костюмів такий, щоб піджак підходив би до вже надягнутих штанів. Це було не так просто. Найкращий спосіб — знайти піджак, який висить без штанів, знятих з вішалки раніше. Оглянувши вісім синіх костюмів, Фелтон послав до чорта це заняття і взяв перший піджак, що трапився під руку.

— Джиммі?

— Слухаю, бос.

— Ти гарна людина, Джиммі.

— Спасибі, бос. А з чого це ти раптом?

— Просто так.

— Може ти думаєш, що щось вийде не так з Віазеллі?

— Не з Віазеллі. Справа не в цьому.

— Згадуєш цього хлопця з гаком?

Фелтон застебнув синій піджак, який прекрасно підійшов за тоном до штанів, хоча Фелтон і знав, що вони від різних костюмів.

Джиммі не став домагатися від боса відповіді на своє питання, він знав, що Фелтон будь-чого не скаже, поки не вирішить, що настав підходящий для цього час. Джиммі сховав револьвер у внутрішню кишеню.

Пізніше, того ж вечора, Фелтон нарешті розговорився. Джиммі сидів за кермом перламутрово-сірого "роллс-ройсу", заміняючи О'хару, який передчасно покинув світ. Вони їхали по мосту Джорджа Вашингтона, обвішаному вогнями. Міст вдавався в Нью-Йорк як гігантський акведук древнього Рима, але ніс на собі не воду, а людей.

— Ти знаєш, — задумливо сказав сидячий на заднім сидінні Фелтон, дивлячись у вікно, — я дотепер шкодую, що не воював в другу світову війну.

— У нас була своя власна війна, бос.

— Так, але друга світова була дійсною, великою війною. Тільки уяви собі, що який-небудь ідіот, який закінчив вошивий коледж, командував, а я...

— У тебе б краще вийшло, бос.

— Не знаю, як з погляду командування військами, але я вже заздалегідь остерігався б росіян, це точно.

— Але ж наші, начебто б, це розуміли?

— Розуміли, але не до кінця. Я б остерігався не тільки їх, але й Англії, Франції, Китаю. Такі правила гри, Джиммі. Поза родиною немає і друзів. Узагалі немає такої речі, як друзі. Тільки родичі.

— У мене, бос, ніколи не було іншої родини, крім вас.

— Спасибі, Джиммі.

— Це не порожні слова, бос. Я готовий життя віддати за тебе або міс Цинтію.

— Я знаю, Джиммі. Ти пам'ятаєш цього хлопця з гаком?

— Звичайно, бос.

— Ти коли-небудь бачив, щоб хто-небудь так рухався?

— Що ви маєте на увазі?

— Згадай, він же ж кинувся на мене, не видавши жодним рухом своїх намірів. Звичайно можна визначити, що людина збирається зараз зробити, як вчинить.

— Ну то й що?

— Скажи, боксери або, наприклад, борці видають свої наміри?

— Гарні — ні.

— Правильно, а чому?

— Тому, що їх так вчили.

— Вірно.

— То що ж?

— Хто ж учив цього хлопця?

— Є багато різних місць, де можна цьому навчитися, — відповів Джиммі. Фелтон помовчав і запитав:

— Чи здалось тобі, що останнім часом нам стало сутужніше працювати за контрактами, я маю на увазі — вбивати?

— Начебто так.

— А в чому справа, у виконавцях? Вони що, стали гірше?

— Ні, мабуть, все такі ж. Ти ж знаєш цих молодчиків, їм не тільки треба дати пістолет в руки, але і все ретельно пояснювати в деталях, інакше що-небудь обов'язково зроблять не так.

— Чому ж стало сутужніше, що їх турбує?

— Вони просто говорять, що стало сутужніше працювати, сутужніше ліквідувати "об'єкт".

— А що ще?

— Не знаю. Нічого, здається.

— Ні, є і ще щось!

Джиммі звернув на надбережну Вестсайд-драйв і акуратно перешикувався в перший ряд. Таким був наказ Фелтона: на роботі виконувати всі правила, будь-чого не порушувати. Ніяких перевищень швидкості, паркування тільки там, де дозволено. Це значно полегшувало справу, тому що не виникало додаткових труднощів, навіть по дріб'язках.

— Є і ще дещо, Джиммі.

— Що?

— По-перше, стало сутужніше прикінчити тих, кого потрібно. По-друге — раніш вони будь-коли серйозно не оборонялися. Будь-хто з цих покидьків, яких ми наймали, не отримав навіть однієї кулі, навіть однієї подряпини.

Джиммі здивовано знизав плечима і став готуватися до повороту на 42-ю вулицю. З цієї розмови він всього так і не зрозумів. Напевно, бос просто розробляє вголос чергову ідею.

— Чому ж будь-хто з них не був озброєний? — запитав Фелтон.

— Багато хто взагалі не носять зброї, — відповів Джиммі, з'їжджаючи на розв'язку набережної.

— Люди, що сунуть ніс у справи Віазеллі або мої справи, не носять зброї?!

— Може, по дурості?

— По дурості? Ні, тут щось інше. Якась закономірність, визначена модель поводження. Але цей з гаком у цю модель не вписується. Якщо нам здається, що цей гакастий диявол був гарний, то треба чекати кого-небудь страшніше. Я це нутрощами відчуваю. Я в цьому впевнений.

— Ти думаєш, у них є хто-небудь краще?

— Не знаю, чи може бути ще краще. Не думаю. Тепер чекай всю зграю.

— Як у сорокові?

— Як у сорокові роки.

Фелтон відкинувся на спинку сидіння.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Швейцар готелю "Ройал Плаза", що на 59-ій вулиці, біля Центрального парку, злегка здивувався, коли джентльмен, який вийшов з "роллс-ройсу", попросив його припаркувати автомобіль. Коли ти їздиш на такій машині і маєш шофера, то нехай він її і паркує! Але джентльмен кинув, що шофера він бере із собою, і швейцар не став сперечатися. Не варто зв'язуватися з пасажирами "роллс-ройсів"!

Переконавшись, що Джиммі йде за ним по п'ятах, Фелтон ввійшов у розкішний хол готелю — інкрустовані солідні меблі, розкидисті рослини в діжках, делікатний, майже жінкоподібний портьє.

Прямуючи до ліфта, Фелтон із шофером не привернули особливої уваги, будь-чим не виділяючись серед респектабельних постояльців і гостей, а кобура з пістолетом у Фелтона під пахвою була зовсім непомітна.

— Чотирнадцятий поверх.

Засунувши руку в кишеню чорної шоферської лівреї, Джиммі поправив пістолет, чим заслужив незадоволений погляд Фелтона, який означав, що на людях робити це було не варто.

На чотирнадцятому поверсі ґратчасті позолочені двері ліфта відкрилися в невелике фойє, тоді як на всіх інших поверхах на виході з ліфта з'являвся коридор з рядами дверей по обидва боки. Займаючи цілий поверх готелю, Віазеллі за порадою Фелтона здійснив цю реконструкцію, замінивши коридор невеликим "передбанником" з вічками для спостереження.

Очікуючи в фойє, Фелтон з усмішкою переглянувся з Джиммі, тому що обидва були добре знайомі зі звичками хазяїна поверху і заведеними ним порядками: у даний момент крізь одностороннє дзеркало-вікно зліва, за ними спостерігав один з охоронців Віазеллі. З їх боку дзеркало було як дзеркало. Фелтон поправив перед ним краватку, а Джиммі не втримався і зробив середнім пальцем непристойний жест своєму відображенню.

Двері відкрилися, і вдягнена в темний смугастий костюм із синьою краваткою людина запросила їх увійти.

Не кваплячись, як пара танцюристів, не виявляючи будь-яких емоцій, вони ввійшли у світлу простору кімнату, переповнену меблями, тютюновим димом і людьми в строгих костюмах. Можна було подумати, що з хвилини на хвилину почнеться конференція або симпозіум.

Однак тут проходила зовсім не конференція. Коли Фелтон і Джиммі ввійшли і зупинилися в центрі кімнати під масивною кришталевою люстрою, шум розмов разом припинився і став чутним лише тихий шепіт:

— Це він!.. Ага, точно... Ш-ш-ш... Тихіше, почує...

Невисокий чоловік з наманікюреними нігтями, з темною італійською сигарою в зубах і кривою посмішкою попрямував назустріч гостям і, підійшовши ближче, зробив привітальний жест рукою.

— Е-е... Come sta, містер Фелтон?

Фелтон спробував згадати, як звуть цю людину, але безуспішно і зобразив на обличчі ввічливу посмішку.

— Налити вам що-небудь випити?

— Ні, спасибі.

Невисокий, драматичним жестом, притиснув до грудей руку, немов утримуючи серце, яке прагне вистрибнути безпосередньо на золотавий килим під ногами.

— Приношу найглибші вибачення, містер Фелтон, але в нас зараз відбудеться нарада, і ця людина; — кивок убік Джиммі, — ну... загалом, шоферові тут не місце!

— Про нараду я будь-чого не знав, — відповів Фелтон і подивився на годинник.

— Пробачте, але йому доведеться піти.

— Він залишиться.

Виразні руки невисокого розійшлися в боки долонями нагору, плечі піднялися в здивуванні:

— Але він... але йому...

— Він залишиться, — без тіні емоцій повторив Фелтон.

З обличчя невисокого зникла крива посмішка, вірніше її подоба. Тонкі губи зімкнулися, сховавши жовтуваті зуби.

— Навряд чи Дядько буде цим задоволений...

Фелтон мовчки ще раз подивився на годинник.

Невисокий чоловічок відійшов до групи своїх співвітчизників, які стояли біля софи, і напівголосно почав щось швидко говорити. Ті слухали, скоса поглядаючи на Фелтона і Джиммі.

Джиммі уважно став розглядати кожного з цієї компанії.

Зненацька в кімнаті запанувала тиша. Чути були тільки звуки крісел, що відсуваються. Всі, що сиділи, підхопилися, всі, хто стояв, мимоволі, витягнулися. Погляди всіх зосередились на двостулкових дверях, які розкрилися.

З'явився вдягнений у строгий сірий костюм і смугасту прінстонську краватку чоловік і вимовив:

— Містер Фелтон.

Фелтон і Джиммі пройшли через кімнату, почуваючи на своїх спинах погляди присутніх, Фелтон ввійшов усередину. Джиммі залишився біля дверей, які закрилися за Фелтоном, ставши перед ними як вартовий, уважно стежачи за всім, що відбувається в кімнаті.

Подвійні двері, через які він пройшов, завжди захоплювали Фелтона: зовні вони були вкриті орнаментом і позолотою, але зсередини виглядали звичайними дверима кабінету процвітаючого бізнесмена — солідне темне дерево і нічого більше.

Іншим було і повітря. Ним можна було дихати, не почуваючи диму десятка палаючих сигар. Паркетна підлога тихенько поскрипувала під ногами Фелтона, який підійшов до довгого письмового столу червоного дерева, за яким сидів пещений джентльмен. Перед ним була шахівниця з розставленими фігурами.

На шляхетному обличчі з римським профілем виділялися глибоко посаджені темні очі, у яких світилася дружелюбність. Акуратні невеликі

руки, довге, сивувате на скронях волосся розділене ліворуч консервативним проділом.

Рот з чуттєвими повними губами, навіть трошки, як не дивно, не додавав йому жіночності. Позаду, на стіні висіла фотографія тілистої матрони і дев'яти дітлахів — його родина.

Поки Фелтон всідався в кріслі зручніше, Віазеллі не відривався від шахів.

Дарма Фелтон, пильно вивчаючи обличчя і руки Віазеллі, шукав сліди років, що минули — їх не було: ні зморшок на обличчі, ні тремтіння в руках... Час, здавалося, не чіпав цю людину.

— Як би ти вчинив у цьому становищі, Норман? — запитав Віазеллі. Голос твердий, з бездоганним оксфордським акцентом.

— Я не граю в шахи, Карміне.

— Я тобі все поясню. Мене атакують ферзь і тура чорних. Але я можу знищити і туру, і ферзя.

Віазеллі замовк.

Фелтон поклав ногу на ногу і вдивився в розташування фігур на дошці, яке, втім, про будь-що йому не говорило, Фелтон розумів, що Віазеллі чекає від нього коментарю. Не дочекається.

— Норман, чому б мені не знищити фігури, які атакують?

— Якби я грав у шахи. Карміні, я б тобі підказав...

— Якби ти вмів грати, ти був би гарним супротивником.

— Я граю в інші ігри.

— Життя не обмежує нас у виборі наших устремлінь...

— Життя таке, яким я його створюю для себе.

— Тобі б варто було народитися італійцем.

— А тобі — євреєм.

— Ну, це майже те ж саме, — Віазеллі посміхнувся. — Чого я будь-коли не міг зрозуміти, так це твоєї пристрасті до жителів півдня.

— Якої пристрасті?

— А твій техасець, цей Джиммі?

— Він працює на мене.

— Чи й справді? Мені здавалося, що це виглядає трохи інакше.

— Видимість оманна.

— Видимість — це реальність.

— У мене твій шурин... — Фелтону набридла філософія.

— Тоні?

— Так.

— А, ми знову повертаємося до проблеми ферзя і тури чорних. Знищувати їх?

— Так, але не тоді, коли знаходишся в меншості.

— Це як же?

— А от так, як, наприклад, зараз: ти один, а я і Джиммі — ми вдвох.

— Не забувай, що там, за дверима, повно моїх людей.

— Для Джиммі це не проблема.

— Не думаю. Але, незалежно від цього, ти не тура і не чорний ферзь. Ти — білий ферзь, моя наймогутніша фігура. Якби мені довелося оборонятися, а ти вирішив би переметнутися до чорних і стати їх ферзем, то я потрапив би в безвихідне становище.

— Мене самого обклали.

Віазеллі підняв очі від дошки і посміхнувся.

Фелтон поклав долоню на стіл.

— Що ти думаєш? Від кого ми відбиваємось?

— Я радий, що ти сказав "ми", Норман, — Віазеллі тихенько поплескав у долоні. — Але відповісти на твоє питання не можу. Десь через два тижнів сюди прибуває комісія Сенату, і я спершу подумав, що це вони щось замишляють. Але ж за нами стежать вже п'ять років. Що, Сенат так довго готувався завдати удару? Ні, не думаю. Та й стежать за нами якось дивно. Коли цим займається ФБР або податкова служба, справи передаються в суд. Але от вже майже п'ять років навколо нас хтось крутиться, а далі цього справа не йде.

— Ти сказав щось про сенатське розслідування?

— Так. Сенат почав із Заходу і зараз підбирається до нас. Надто вже багато цікавих стало сунути ніс в наші справи.

— От чому моїм хлопцям додалося робітки?

— Так. Але дивно і ще дещо. Ти говорив, що і тебе почали турбувати.

Фелтон кивнув:

— Може, це твої макаронники затіяли сімейну сварку?

Фарба кинулася Віазеллі в обличчя, але він не виявив, що ображений.

— Ні, — відповів він, — це хтось з боку. Хто це або що — не знаю. А ти?

— Думаю, через пару днів буду знати.

— Добре. Я теж повинен знати. Що стосується Тоні, можеш повернути його.

— Подивимося.

Карміне замовчав. Його мовчання іноді було вагоміше слів. Фелтон розумів, що продовжувати бесіду небезпечно. Все, що потрібно було Віазеллі зараз, це — штовхнути Фелтона на перший хід, і тоді йому кінець. І зовсім будь-чого не значили для Віазеллі міркування Фелтона про те, наскільки Карміне йому зобов'язаний і наскільки Фелтон йому необхідний.

Точнісінько так все було і двадцять років тому. Тільки тоді в Віазеллі ще не було резиденції в готелі "Ройал Плаза".

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Розмова відбувалася в кімнатці за бакалійною крамничкою, яка годувала родину Віазеллі. Тоді в Карміне ще не було вирізаних зі слонової кістки шахових фігур — він сидів, схилившись до переверненої дерев'яної шухляди, на якій були грубо намальовані чорні і білі квадрати. Коли увійшов Фелтон, Віазеллі з замисленим виглядом пересував дешеві дерев'яні фігури.

В кімнаті господарювали зграї життєрадісних літніх мух. Віазеллі підняв очі на Фелтона.

— Сідай, — запропонував він, — я хочу поговорити з тобою про гроші.

Фелтон лишився стояти.

— Що ти, другорозрядний букмекер, знаєш про гроші?

Віазеллі рушив уперед пішака.

— Я знаю, що йде війна. Знаю, що з цього можна багато чого отримати. І знаю, що ти маєш мало.

— Мені вистачає.

— Дві тисячі за вбивство за контрактом? І цього досить для тямущого єврейського хлопчика?

— Це більше, аніж заробляють деякі тупі макаронники.

Віазеллі пішов слоном по діагоналі.

— Сьогодні — так. А завтра?

— Все одно Альфонсо не дасть тобі заробити більше. Рідна кров чи ні, але він тобі не довіряє, як я чув.

— А якщо Альфонсо вмре?

— Його місце займе Джакомо.

— Якщо Джакомо вмре?

— Луї.

— А якщо вмре Луї?

Фелтон знизав плечима:

— Щоб їх усіх убити, на них потрібно наслати чуму.

— Якщо вмре і Луї?

Віазеллі напав конем на слона, якого тільки що висунув уперед.

Фелтон знову знизав плечима.

— Ти для чого мене покликав, щоб побалакати?

— А якщо вмре і Луї? — повторив Віазеллі.

— Прийде хто-небудь ще.

— Хто?

— У кого вистачить розуму.

— Флагерті. Чи займе Флагерті їх місце?

— Ні, він не потягне.

— А я?

— Ти в принципі потягнеш. Але це зовсім не означає, що раз твоє прізвище закінчується на "і", то тобі дадуть прибрати до рук всю справу.

Віазеллі пішов іншим конем.

— Створюється гарний дебют. Який же ти єврей, якщо увесь час трудишся на дядька, а не на себе?

— Хочеш, щоб я почав працювати на тебе?

Віазеллі пішов ферзем. Ще один хід, і мат. Потім, немов читаючи вірші:

— Так. Вб'єш Альфонсо. Вб'єш Джакомо. Вб'єш Луї. Потім...

— Що потім?

— Чи зможе хтось потім "прибрати" тебе?

— Так, ти.

— Але як? Крім тебе жодного "стрільця" не залишиться, принаймні такого, що має в голові сіру речовину. Весь синдикат буде цілком дезорганізований.

— Тоді чому б мені не шльопнути й тебе і взяти все в свої руки?

— Не вийде. Ти ж не дурень і розумієш, що за тобою будуть полювати і ті, і інші, і тебе прикінчить перший зустрічний мафіозі. Особливо якщо врахувати, що вони будь-кому, крім італійців, не вірять. Ти ж для них чужинець, і тому будеш становити смертельну небезпеку.

— А ти?

— Я для них все-таки свій, рано або пізно їм доведеться впокоритися. До того ж якщо справи підуть на лад...

Віазеллі глянув Фелтону безпосередньо в очі.

— Подумай, що тебе чекає в майбутньому? Зрештою макаронники стануть зводити рахунки, а шльопнуть тебе. За що? За пару штук. Хіба це гідний кінець для єврея?

— Яка різниця? Смерть є смерть.

— Але ти можеш жити, причому жити довго, і будеш як сир в олії кататися.

— А ти мене не продаси?

— Ти будеш моїм ферзем, найдужчою фігурою. Хто ж продає свого ферзя?

— Ну, а твої "горили"?

— У мене їх нема і не буде.

— А як же ті, котрі дістануться тобі в спадщину?

— Відішлю їх подалі, у Чикаго, Сан-Франциско, Новий Орлеан... Ти будеш моїм генералом. А я буду займатися основною справою, яка приносить прибутки. Я багато думав і зрозумів, що справа стане вигідною тільки в одному випадку: потрібно залишити тих, хто приносить гроші, а від тих, хто приносять неприємності, позбутися. Будь-хто з моїх людей не буде носити зброю! Зброя і все таке — по твоїй частині. Я буду платити тобі не за кожне окреме завдання, а тверду зарплату. Плюс відсотки від загального прибутку. Покінчиш з Альфонсо, Джакомо і Луї — для початку дістанеш мільйон доларів.

— Ти знаєш, я шкодую, що не вмію грати в шахи...

— Ти міг би стати гросмейстером! — відповів Віазеллі.

Але на шахи у Фелтона часу завжди не було. Потрібно було підшукувати собі надійних підручних. В Іст-Сайді він вийшов на Мошера — хлопчака, готового цілі дні проводити в тирі, де він годинами саджав у мішені кулю за кулею; Анжело Скотіччіо Фелтон зустрів у якомусь барі, де той обмірковував, як би виставити кого-небудь на сотню доларів. Тімоті О'хара знайшовся в доках, де він промишляв дрібними крадіжками з армійських складів. Джиммі Робертс до зустрічі з Фелтоном був техаським ковбоєм із широкою посмішкою і пістолетом, мисливцем за удачею.

— Ви будете моїми генералами, — пояснював їм Фелтон при першій зустрічі. — Ми з вами повинні діяти як добре налагоджена військова машина. Поки це буде так, ми будемо живі і багаті. Багаті по-справжньому.

— А можемо стати трупами, — пробурчав Мошер.

— Можемо, якщо не позбудемося від тих, хто може зробити нас трупами.

Першим на черзі став Альфонсо Дегенерато, голова рекетирів у Бронксу, що жив в абсолютно неприступному особняку на Лонг-Айленді. На своє лихо він був зовсім в іншому місці, коли до нього з'явився новоспечений маршал найманої армії убивць Норман Фелтон зі своєю четвіркою.

Альфонсо в цей час лежав у ліжку з якоюсь хористкою і вважав себе в абсолютній безпеці, оскільки його місцезнаходження було відоме тільки його племінникові, Карміне Віазеллі. Вода Іст-Рівер здалась би Альфонсо дуже холодною, якби не свинцеве заспокійливе, котрим його нашпигували п'ятеро молодих людей. До того ж Альфонсо й у ріці знаходився в компанії чарівної, хоча і мертвої панянки.

Джакомо Джанінні будь-коли не захоплювався панянками, він був людиною справи. За порадою Карміні Віазеллі, зануреного в жалобу племінника Дегенерато, Джанінні зустрівся з найманим вбивцею для вироблення плану помсти за Альфонсо. Зустріч відбулася на даху пентхаузу. Молодий пістолетник навіщось привів із собою чотирьох товаришів, але будь-хто з них, незважаючи на запеклі зусилля, не зміг утримати Джакомо від стрибка з даху.

Незабаром Фелтону зателефонував Віазеллі.

— Вони дізнались, що це ти, Норман.

— Тоді вони розуміють, що за моєю спиною стоїш ти!

— Та добре, не так вже все й погано. Залишився один Луї, але цього разу без сюрпризів: він розуміє, що до чого. Я тебе прошу тільки про одне: зроби так, щоб його тіло будь-хто і будь-коли не знайшов.

— Чому?

— Зручніше буде торгуватися: італійці дуже марновірні.

Луї жив на яхті, яку він завжди не залишав. Корабель був зв'язаний з берегом телефоном, катери перевозили на сушу накази і розпорядження Луї, а на корабель — гроші.

Фелтону здалось, що він потрапив у безвихідне становище: забрати Луї неможливо, а його виконавці раніше чи пізніше розправляться з Фелтоном. Але тут Луї зненацька зробив помилку, віддавши наказ стати на якірну стоянку в гирлі ріки Хакенсак. Місце це знаходилося на окраїні Нью-Джерсі. Поруч, на березі, був смітник старих автомобілів і невеликий заводик по обпресуванню й упакуванню металобрухту. Йшла друга світова війна. Металевий брухт користувався величезним попитом.

Луї поставив яхту в док біля самого берега. Зміркувавши, що одержав один, можливо, останній шанс, Фелтон взявся до рішучих дій і через сорок п'ять хвилин став власником "цвинтаря автомобілів" із усім супутнім устаткуванням, переплативши рази в чотири більше справжньої ціни. Віддати довелося все до останнього цента. Фелтон про це не шкодував, справедливо розсудивши, що трупові гроші взагалі не потрібні.

Колишній власник авто цвинтаря, діставши належний йому чек, коротко розповів Фелтону, як діють механізми по обробці металобрухту. Вислухавши його, Фелтон зрозумів: доля надала йому справжній подарунок!

— Перед нами щасливе майбутнє, джентльмени, — повідомив він своїм генералам.

Цієї ж ночі в результаті загадкового інциденту була пошкоджена підводна частина яхти Луї. На наступний ранок Джиммі через рупор поцікавився в команди, чи потрібна їм допомога в ремонті.

— Ми не можемо залишити судно, — пішла відповідь.

— І не треба. Ми вас витягнемо разом із судном по сліпу, поставимо в сухий док і полагодимо вашу яхту.

Через десять хвилин, порадившись, екіпаж погодився.

До берега були підведені потужні крани. Яхту підчепили товстими сталевими тросами. Крани підняли судно, а завчасно причеплені лебідки почали витягати його по сліпу на берег. Досягши найвищої точки підйому, яхта повільно спустилася по похилій площині й опинилась в закритому з усіх боків доку, зі стінами з монолітного залізобетону. Що відбулося потім, невідомо, але на білий світ більше не з'явилася як сама яхта, так і ті, хто знаходився на борту...

Наступного дня знову зателефонував Віазеллі.

— Чудово! Я обіцяв тобі мільйон? Нехай буде два мільйони! Як тобі це вдалося? І команда, і яхта, і все інше...

— Я не витрачаю часу на шахи, — відповів Фелтон.

Кілька років пройшли легко і спокійно, без проблем, Снайпер Мошер займався усуненням свідків, що мають які-небудь факти проти Віазеллі. Тіла зникали безвісти.

О'хара був зайнятий підбором нових кадрів, особливо з оточення Віазеллі. Як тільки там з'являвся хлопчик, що подає надії, його відразу запрошував на службу О'хара, спокушаючи гарним заробітком. Потім цих хлопців, які становлять потенційну небезпеку для Фелтона, тихо і без шуму "прибирали". Таким чином, Віазеллі будь-як не вдавалося створити власну армію. Скотіччіо в Філадельфії організував свою маленьку імперію, що знаходиться під повним контролем Фелтона.

Джиммі був завжди під рукою, на зразок ад'ютанта. Це було набагато вигідніше і безпечніше, ніж об'їжджати диких коней, Фелтон

залишався абсолютно чистий перед законом. Його ім'я будь-коли не спливало в процесі розслідувань або судових розглядів, він намагався триматися подалі від передової лінії фронту і вів життя респектабельного громадянина.

Про справи Фелтона знали тільки його генерали, а їм було вигідніше помовчувати: повна таємність допомагала триматись нагорі і жити так, як побажаєш.

Коротше кажучи, всі були задоволені. А зараз, дивлячись на забави, зі своїми улюбленими шахами, Віазеллі, Фелтон думав про те, що спокійному життю надходить кінець.

— Норман, ти все ще мій білий ферзь, — вимовив Віазеллі, втомлено опустивши долоні на край довгого столу червоного дерева. — Ти і тільки ти моя єдина опора.

— Спасибі за довіру, — повільно проговорив Фелтон, стежачи за тим, як Віазеллі ставить мат. — Але хто ж тоді Максвелл?

Віазеллі здивовано підняв очі.

— Максвелл?

Фелтон ствердно кивнув.

— Одне можу сказати тобі з впевненістю: хтось вступив з нами в боротьбу, і ця людина або ці люди якимось чином пов'язані з ім'ям Максвелла. Сьогодні довелося "прибрати" одного типа. Єдине, що його цікавило, це Максвелл.

— Максвелл?

Віазеллі здивовано вп'явся в шахівницю. Що це? У гру вступають нові, невідомі фігури?

— Максвелл, — повторив Фелтон.

Віазеллі знизав плечима, Фелтон підняв брову.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Рімо швидко з'ясував, що залишитися наодинці з вихованкою Бріаркліффа набагато легше, ніж таємно пробратися в бордель. Виявилося, що господарки публічних будинків пильніші, ніж декани привілейованих жіночих шкіл. Їх змушувало до цього саме життя, адже вони мали справу з речами набагато складнішими, ніж розвиток інтелекту нового покоління передових американських жінок.

Рімо пояснив деканові, не особливо розраховуючи на успіх, що він, журналіст, збирає матеріал для нарису "Метафізика розуму". Він і сам не знав, що це означає, але декан — товста коровоподібна матрона з волохатим підборіддям — відразу ж дозволила йому знаходитися на території коледжу до одинадцяти вечора. Після одинадцяти всі чоловіки (відповідно до правил) повинні залишити територію. Але Рімо, перед тим, як залишити коледж, варто було б зайти до неї й обговорити зібраний для нарису матеріал.

Таким чином, Рімо виявився у Фейведер-Холлі з дешевим блокнотом у руках. Назвавшись журналістом, він намагався робити вигляд, що постійно щось записує. А в цей час, група сидячих перед ним молодих дівчат щиро, з ентузіазмом і дуже голосно висловлювала свою думку на тему "Як пов'язані космос і жінка?"

Думка була в кожної. Кожна прагнула її висловити. На Рімо обрушився шквал молодих голосів, посмішок, розумних думок, не всі з яких він розумів. У кожної Рімо запитував: "А вас як звуть?" І кожного

разу відповідь його не задовольняла. Нарешті він змушений був запитати, чи є ще дівчата в цьому корпусі?

Вони дружно похитали головами. Потім одна з них сказала:

— Більше нікого, якщо не рахувати Цинті.

Рімо здригнувся.

— Цинті? Як прізвище цієї Цинті?

— Цинті Фелтон, — відповіла панянка, — наша зубрила.

— Недобре так говорити, — втрутилася інша студентка.

— Але це правда!

— А де її можна знайти? — запитав Рімо.

— У її кімнаті, де ж ще?

— Я повинен вислухати і її думку. Прошу мене вибачити, дівчата. А де знаходиться її кімната?

— Другий поверх, перші двері праворуч, — відповіли вони хором. — Але туди не можна, такі в нас правила.

Рімо чемно посміхнувся.

— Нічого, у мене є дозвіл. Дякую вам.

Рімо йшов нагору по сходах, піднімаючись по сходинках, відполірованих тисячами ніг, господарки яких часто ставали згодом

дружинами президентів або послів. Сходинки поблискували у світлі стародавніх ламп. Все навколо Фейведер-Холлу було просякнуте традиціями, вони, здавалося, витали в повітрі, їх можна було при бажанні розливати в пляшки.

Перші двері праворуч виявились розкриті. Рімо побачив письмовий стіл, пляму світлу від настільної лампи. З-під столу висувалася нога не занадто звабних обрисів. У плямі світла на столі рухалася рука з обкусаними нігтями.

— Здрастуйте, — сказав Рімо, — я готую статтю для журналу. — Так, цей не найвдаліший початок розмови з дівчиною, яка повинна вивести мене на свого татка.

— Що ви тут робите?

У її голосі дивним чином сполучилися нотки дитячого фальцету і грубуваті обертони зрілості.

— Готую статтю для журналу.

— А-а...

Щоб розглянути Рімо, їй довелося злегка повернутися разом зі стільцем. У дверях стояв рослий і симпатичний чоловік. А перед Рімо постала типова представниця покоління емансипованих моралісток: дівчина в синій спідниці і коричневому светрі, взута в білі тенісні туфлі. Досить приємне обличчя. Вірніше, воно було б приємним, якби на ньому була би хоч тінь косметики. Розпатлане волосся — як житнє поле після сильного вітру. Зжований олівець. На светрі приколений значок: "Воля. Негайно!".

— Я інтерв'ю студенток.

— А-а.

— Хотілося б взяти інтерв'ю й у вас.

Рімо занервував. Непереборно захотілося шарнути ногою. Згадавши уроки Чіуна, Рімо спробував сконцентруватися, почати випромінювати на об'єкт флюїди мужності, але даремно. Він зіштовхнувся з чимось, що, власне, і не було до кінця жінкою. Все було при ній, принаймні на вигляд: груди, стегна, очі, рот, вуха, ніс, але жіночність геть-чисто була відсутня...

— То чи можна з вами поговорити?

— Так. Сідайте на ліжко.

Така фраза, вимовлена будь-якою іншою жінкою, неодмінно здалась би утримуючою схований натяк, але в даному випадку зміст її був точний і недвозначний: логічна пропозиція сісти на ліжко, тому що в кімнаті був тільки один стілець, вже зайнятий господаркою.

— Як вас звуть? — запитав Рімо, старанно демонструючи свій блокнот.

— Цинтія Фелтон.

— Вік?

— Двадцять років.

— Домашня адреса?

— Іст-Гудзон, Нью-Джерсі. Противне місто, хоча татові він чомусь подобається. Та сідайте ж!

— Ах, так.

Рімо опустився на синю ковдру.

— А в чому, на вашу думку, виявляється зв'язок жінки і космосу?

— Метафізично?

— Природно.

— З погляду метафізики, жінка — продовжувач роду людського в нашому антропоїдному суспільстві. Її роль — всесвітнього типу — обмежена первинними домінантами. З одного боку... Ви встигаєте записувати?

— Так, так, звичайно.

Рімо швидше задряпав по блокноту, роблячи вигляд, що стенографує всю цю абракадабру. Наприкінці інтерв'ю Рімо, зробивши розумне обличчя, заявив, що вражений глибиною деяких висловлених тверджень і хотів би наступного разу обговорити їх докладніше. Може бути, завтра?

На жаль, весь завтрашній день у неї зайнятий до межі.

Журналіст Рімо наполягав, що тільки вона, Цинтія Фелтон, може прояснити виниклі проблеми метафізичного зв'язку жінки і космосу.

Знову пішла тверда відмова.

Тоді журналіст Рімо запропонував поснідати разом.

І знову пролунало "ні".

Тоді він попросив на пам'ять фотографію її синіх-синіх очей.

А чому він так жадає отримати фотографію її синіх-синіх очей?

Так тому, що це най-найсиніші очі, що він коли-небудь, зустрічав.

— Нісенітниця! — пішла відповідь.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Рімо чекав. Цинтія повинна прийти в 9.15. Від будь-якої іншої жінки пунктуальності очікувати не доводилось би. Але такі, як Цинтія, жінки, соціально орієнтовані, живуть у чоловічому ритмі. Пунктуально й ефективно.

Якщо Маклірі проколовся з квартирою Фелтона, отже, там повнісінько пасток... Куди його, Рімо, несе?!

Рімо повертів у руці склянку з водою. Так, у В'єтнамі все було по-іншому, багато в чому простіше. Ти, зрештою, завжди повертався в частину. Вночі, під час сну, хтось тебе охороняв. Загалом, було якесь підстрахування.

Рімо надпив води. В роті негайно з'явився якийсь хімічний присмак. Так, у цій справі про підстрахування доводиться тільки мріяти. І відступити при нагоді нікуди. І ніяких друзів навколо. І все життя, що залишилося, доведеться думати тільки про атаку або про відступ. Він поставив склянку на стіл і глянув убік вхідних дверей. Може, просто піти звідси до чортової матері та й загубитися навіки?

Рімо з зусиллям відвів очі від дверей. Добре, прочитаємо газету цілком: від першого рядка до останнього, а потім, якщо будь-хто так і не прийде, поїдемо в Нью-Джерсі і подивимося, чого насправді варті цей Фелтон і його шеф, Максвелл.

Рімо заглибився в читання. Але слова втрачали зміст, на кожнім параграфі він збивався, забував прочитане і починав все спочатку. Він насилу добрався до кінця передовиці, і отут хтось вихопив у нього з рук газету.

— Ну скільки можна читати газету?

Це була Цинтія, у спідниці і блузці, із широкою посмішкою на обличчі. Зім'яту газету вона кинула на піднос офіціанта, який проходив повз, що злобливо покосився на дівчину, на це вона, втім, не звернула навіть найменшої уваги.

Цинтія підсіла до столу, плюхнула на нього два якихось томи і заявила:

— Я вмираю з голоду!

— Їж, — відповів Рімо.

Цинтія зазирнула йому в обличчя й у жартівливому здивуванні відкинула назад голову.

— Перший раз зустрічаю людину, що так рада зустрічі зі мною. У вас така посмішка, наче я тільки що пообіцяла вам сто років здорового, щасливого життя.

Рімо кивнув, передав їй меню і відкинувся на спинку стільця.

Витончена вихованка Бріаркліффа, з душею, яка вимагає винятково естетичних насолод, випила велику склянку апельсинового соку, з'їла суттєву відбивну зі смаженою картоплею, шоколадне морозиво і запила все це двома склянками молока з двома булочками з корицею...

Рімо замовив собі рис.

— Дивна дієта! — здивувалася Цинтія. — Ви захоплюєтеся дзен-буддизмом?

— Ні, просто звик мало їсти.

— Здорово! — Приступивши до останньої булочки, Цинтія вирішила, що прийшов час для бесіди. — Мені здається, ваша стаття повинна бути про секс.

— Це ще чому?

— Тому що секс — це саме життя. Секс — єдина реальність. Секс — це без обману.

— О, — прокоментував Рімо.

— Секс — основа життя. — Цинтія нахилилася вперед, розмахуючи булочкою як ручною гранатою. — От чому вони намагаються знищити секс, надати йому помилкове значення.

— Хто "вони"?

— Владні структури. Уряд і інші фашисти. Пропагують усю цю нісенітницю про любов і секс. А любов то до сексу не має будь-якого відношення! Шлюб — фарс, що впроваджують у свідомість мас владні структури.

— Ага, "вони"?

— От, ви мене розумієте, "вони".

Цинтія впилась зубами в булочку.

— Вони дійшли до того, що намагаються вдовбати людям, що секс необхідний для відтворення народонаселення. Але, слава Богу, ця їхня теорія стає все менш популярною. Секс — це секс, і нічого більше. — Вона витерла рот серветкою. — Секс — найбільш фундаментальне відчуття людини, як ви вважаєте?

Рімо кивнув на знак згоди і додав:

— А секс у шлюбі — найфундаментальніше.

— Марення!

— Що?

— Лайно, — повторила дівчина буденним тоном, — шлюб — це дійсне лайно, довкола нього одна брехня і нічого більше.

— А ти не збираєшся заміж?

— Для чого?

— Для фундаментальності відчуттів.

— Перестаньте говорити дурницю.

— А як до цього ставиться твій батько? Він хіба не порадіє заміжжю дочки?

— Чому ви запитуєте про мого батька, а не про матір? — швидко запитала Цинтія крижаним тоном.

"Не можна баритися, треба щось відповідати, неважливо що" — пролетіло в голові Рімо.

— Тому що я не можу собі уявити, що вона дійсно існує. Якщо — так, то вона повинна бути жінкою. А у світі є тільки одна жінка — ти. Я люблю тебе. — Рімо ніжно стиснув у руках долоні Цинтії.

Хід був досить ризикованим і не дуже надійним, але він спрацював. На щоках дівчини спалахнув рум'янець, вона опустила очі.

— Це досить зненацька, а?

Вона якось з переляком обвела зал очима, немов він був наповнений винятково агентами, які стежать за її любовним життям.

— Я, правда, не знаю, що сказати...

— Скажи: "Підемо погуляємо!"

Ледве чутно Цинтія промовила:

— Підемо погуляємо!

Рімо випустив її руки. Прогулянка виявилася корисною. Цинтія розговорилася і вже не могла зупинитися. Її розповідь постійно збивалася на батька, його заняття і спосіб життя.

— Не знаю точно, що він робить з цінними паперами, але заробляє він дуже багато. Ти, Рімо не думаєш про гроші. От що мені в тобі дуже подобається.

— По-моєму, похвали заслуговує твій батько. Уяви собі, як важко втриматися від спокус, коли в тебе стільки грошей, коли можна стати багатим плейбоєм, подорожувати, тринькати гроші...

— Ні, татко не такий! Він сидить безвилазно вдома, начебто його лякає навколишній світ — жорстокий і злий.

Рімо не став заперечувати. У повітрі ледве помітно пахло смаженою кавою. Осінній холодок забирався під піджак. Полуденне сонце світило, але не давало тепла.

Неподалік якась висока і кремезна людина розглядала вітрину. За час прогулянки вона уже двічі проходила повз Рімо і Цинтію.

Рімо потягнув Цинтію за руку.

— Йдімо-но туди.

Вони пройшли чотири квартали, і за цей час Рімо дізнався, що вдома Цинтія бувала рідко, що про свою матір вона будь-чого не знає, і що дорогий татко надто м'який зі слугами. Ще Рімо точно дізнався, що за ними стежать.

Так вони прогулювалися і розмовляли. Тісно притиснувшись один до іншого, вони гуляли під осінніми деревами, сиділи на каменях і говорили про життя і любов. Коли стало зовсім темно і холодно, вони повернулися в готель, у номер Рімо.

— Що ти хочеш на вечерю? — запитав Рімо.

Цинтія покрутила ручки телевізора і зручно влаштувалася в кріслі.

— Біфштекс з кров'ю і пиво.

— Добре, — сказав Рімо і зняв трубку внутрішнього телефону.

Поки він замовляв вечерю, Цинтія розглядала номер, вмебльований у стилі "Невиразне двадцяте століття". Кілька кольорових плям, щоб номер хоч трохи відрізнявся від лікарняної палати. Кімната була оформлена середньостатистичним дизайнером-невдахою для неіснуючої в природі середньостатистичної людини.

Цинтія підтягла коліна до підборіддя. З її розпатланим волоссям треба було щось робити.

Не встиг Рімо покласти трубку, як телефон задзвонив, наче Рімо натиснув трубкою на кнопку дзвоника. Рімо знизав плечима і посміхнувся Цинтії. Та посміхнулася у відповідь.

— Це, напевно, наші біфштекси.

Рімо зняв трубку. Низький голос на іншому кінці дроту вимовив:

— Це містер Кебелл?

— Так, — відповів Рімо, думкою намагаючись уявити за голосом обличчя його власника. Схоже на те, що це був їх "хвіст". Отже, Фелтон охороняє свою дочку?

— Містер Кебелл, у мене до вас важлива справа. Чи могли б ви спуститися у фойє?

— Ні. — Подивимося, на що зважиться цей телефонувальник.

— Мова йде про ваші гроші.

— Які гроші?

— Вчора, розплачуючись у барі, ви впустили двісті доларів. Це говорить керуючий. Гроші в моєму офісі.

— Давайте розберемося з цим вранці.

— Прошу вас, давайте вирішимо цю проблему зараз же. Ми не хочемо зайвої відповідальності.

— Керуючий, кажете?

Рімо розумів, що тактично його загнали в кут. Він був у кімнаті, навколо — вороги. Так, їм вдалося його притиснути. Правий був Маклірі, коли говорив, що на безпечне життя сподіватися нічого. У будь-якому випадку елемент несподіванки він уже втратив. Тільки два дні, і він вже позбувся своєї основної переваги.

Рімо відчув, як спітніла рука, яка стискає трубку. Він глибоко вдихнув, заганяючи повітря в усі куточки легень, всередину і вниз, до самої діафрагми. Ну що ж... Тепер або ніколи. Рімо витер долоню об штани. По тілу пробігла хвиля адреналіну.

— Добре, зараз спущуся.

Підійшовши до вбудованої шафи, Рімо дістав валізу і вийняв з неї свій плащ. Загородивши його від Цинтії, вийняв з кишені довгий металевий предмет. Спеціальний шприц. Усередині — пентатол. Якщо не спрацюють больові точки, ця штука відмінно розв'язує язик.

— Я на секунду залишу тебе, мене чекають. Щодо статті.

Цинтія зробила незадоволене обличчя.

— Напевно, це хтось дуже симпатичний. Невже для тебе так важлива нещасна стаття, що ти готовий кинути мене одну в такий момент?

— Ну не сердься, люба, — Рімо спробував поцілувати її в щоку, але Цинтія сердито відсторонилася, — я незабаром повернуся.

— Ти можеш мене вже не застати!

Рімо відчинив двері.

— Таке життя.

— Йди до чорта! Якщо не повернешся на той час, коли я закінчу вечерю, то, клянусь, я піду!

Рімо послав їй повітряний поцілунок і закрив за собою двері. Клацнув замок, і відразу в голові спалахнуло сліпуче світло, а зелений килим коридору рвонувся назустріч обличчю.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Рімо отямився на задньому сидінні неосвітленого автомобіля. Поруч з ним, уперши Рімо в бік револьвер, сидів чоловік, що стежив за ними сьогодні. На голові в нього був невиразний капелюх, які носять комівояжери. Опущені поля затінювали обличчя типового м'ясника.

Попереду, повернувшись до Рімо, сиділа сухорлява людина в капелюсі "Стетсон". Виднілася товста шия водія. Машина стояла десь на околиці міста. Рімо розглянув у темряві якісь дерева, але як вуличних ліхтарів, так і освітлених вікон не було видно.

Рімо потряс головою, не стільки для того, щоб прояснити її, скільки щоб показати, що він отямився.

— Ага, — сказав сухорлявий, — наш гість прокинувся. Містер Кебелл, ви не уявляєте, наскільки ми шкодуємо про сумний інцидент там, в готелі. Але ви повинні знати, що підлоги в готельних коридорах можуть бути дуже слизькими... Зараз вам краще?

Рімо все вдає, що не може поворухнути навіть мізинцем.

Сухорлявий заговорив знову:

— Не стану розповідати, навіщо ми вас сюди привезли, хочу тільки викласти деякі факти.

Він підніс до губ сигарету. Ага, в правій руці зброї немає!

— Довелося викрасти вас, містер Кебелл. Нас можуть за це відправити на електричний стілець, скажете ви?

Рімо моргнув.

— А якщо ми вас уб'ємо, то покарання буде точнісінько таким же... Але чи хочемо ми вас убити?

Рімо не рухався.

— Ні, — сам відповів на своє питання сухорлявий, — вбивати вас нам би не хотілось. Нам хочеться подарувати вам дві тисячі доларів.

Вогник сигарети освітив посмішку на обличчі сухорлявого.

— Візьмете?

Рімо хрипко прошептав:

— Якщо ви так наполягаєте... До того ж я вже завдав вам стільки турбот, що тепер просто незручно буде відмовлятися.

— Дуже добре. Ми хочемо, щоб ви витратили ці гроші там, відкіля приїхали, у Лос-Анджелесі.

Сухорлявий вийняв з рота сигарету лівою рукою. І в ній не було зброї.

— Відправляйтесь туди негайно! Якщо ви залишитеся тут, доведеться вас "прибрати". Якщо хоч одна жива душа дізнається про нашу розмову, ми вас уб'ємо. Якщо ви сюди повернетеся, ми вас уб'ємо. Врахуйте, ми будемо стежити за вами ще довго і перевіримо, як ви дотримуєте нашої домовленості. Якщо ви її порушите, ми вас уб'ємо. Зрозуміло?

Рімо знизав плечима. Пістолет сильніше вперся в ребра. Він непомітно підняв лікоть.

— Все ясно. Крім одного.

— Чого ж?

— Справа в тому, що вбивати буду я!

Лівий лікоть вдарив "м'ясника" по кисті, рука підхопила вибитий пістолет. Права рука потрапила сухорлявому в точку між оком і вухом. Ліва рука притисла пістолет до верхньої губи "м'ясника", а водій, який повернувся, дістав удар ребром долоні по основі черепа. Рімо відчув, як під рукою хруснули кістки. Так само, як хрустіли деревинки на тренуваннях у Фолкрофті.

Виник голос Чіуна: "Плавно. Точніше, ще точніше. Безпосередньо в ціль". Рімо акуратно послав у нокаут "м'ясника" і сковзнув на переднє сидіння. Водій лежав головою на бублику, з рота струменіла кров. Цей вже не прочухається.

Рімо подивився на сухорлявого. Що це, невже удар був неточний? Доторкнувшись кінчиками пальців до скроні, Рімо відчув під шкірою роздроблені кістки черепа і теплу липку рідину, яка струменіє по вилиці. От не пощастило, чорт забери, і цей мертвий!

Рімо перебрався назад, де починав отямлюватись "м'ясник". Взяв його за руку, почекав трохи, завів кисть за спину і потягнув нагору. Почувся стогін.

— Фелтон, — шепнув Рімо у вухо, яке нагадувало кольорову капусту з пучком волосся, що стирчить зсередини. — Фелтон. Чув про такого?

— О-о.

Рімо підняв завернуту за спину руку вище.

— То хто ж це?

— Я не бачив його, це бос Скотті.

— Хто такий Скотті?

— Це той, з ким ти розмовляв. Скотіччіо.

— Сухорлявий в капелюсі?

— Так, так, сухорлявий.

— Його надіслав Фелтон? — Рімо вивернув руку ще сильніше.

— А-а-а! Господи, не треба! Так! Фелтон сказав Скотті, що боїться за свою дочку, що хтось її переслідує. Це та дівчина, з якою ти гуляв. Ми повинні були її охороняти.

Рука піднялася ще вище.

— Так. Тепер питання на життя або смерть. Хто такий Максвелл?

— Що?

М'язи плеча і суглоб почали піддаватися натискові.

— Максвелл.

— Не знаю! Не знаю! Не знаю! Господи!

Клац! Рука м'ясника піднялася вище голови, а сам він без свідомості завалився вперед. Рімо намацав у своїй кишені шприц. Голка погнута. Чорт з нею, цей тип, схоже, говорив правду.

Рімо глянув на годинник. З тих пір, як він закрив за собою двері готельного номера, пройшло сорок хвилин. Отже, вони не могли завезти його далеко.

Рімо знову перебрався на переднє сидіння і, крекчучи, перекинув назад сухорлявого, а потім і водія. Виявилося, що перевертати трупи сутужніше, ніж зробити з живої людини мерця. Рімо вийняв із замка запалювання цілу зв'язку ключів, вийшов з автомобіля, який виявився "Кадилаком", і відкрив багажник. Там лежав згорнутий брезент. Рімо відніс брезент у салон, поклав "м'ясника" на лежачі тіла, прикінчив його, прикрив тіла брезентом і завів двигун.

Зорієнтувавшись, він досить швидко знайшов шосе, яке веде в місто. Добравшись до готелю, Рімо припаркував машину біля головного входу. Поліцейським сьогодні щастило, по дорозі жоден з них його не зупинив. Рімо замкнув автомобіль і поклав у кишеню зв'язку ключів. Хто знає, які двері вдасться ними відкрити?

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

— Мерзотник! — "ласкаво" зустріла його Цинтія, — покидьок смердючий!

Дівоче обличчя почервоніло від злості. Волосся стирчало в усі боки. Вперши руки в стегна, вона стояла біля ліжка, на якому спочивали відбивна, овочевий салат і смажена картопля. Дзеркало над тумбочкою було заляпане губною помадою. Вона, певно, залишила йому на дзеркалі кілька послань, закреслюючи попередні після того як винаходила ще образливіші слова і вирази, а потім вирішила висловити все особисто.

— Свиня! Кинув мене тут і вирушив пиячити!

Рімо не зміг втриматись і посміхнувся.

У відповідь вихованка-естет Бріаркліффа широко розмахнулася, маючи намір вліпити йому ляпас. Рімо мимоволі автоматично зреагував на удар: ліва рука поставила блок під удар дівчини, а права зі стиснутими смертоносними кісточками зігнутих пальців "вистрілила" у сонячне сплетіння Цинтії.

— Ні! — тільки й встиг він викрикнути, намагаючись відвести і хоч трохи зм'якшити страшний удар, але зовсім зупинити його так і не зміг. Цинтія похитнулася. Очі закотилися. Губи розкрилися, заворушилися, немов намагаючись щось сказати. Дівчина звалилася на коліна. Рімо

підхопив її і хотів було покласти на ліжко, але вчасно помітив розмазюкану по покривалу вечерю й акуратно опустив її на сірий килим.

Слава Богу, він все-таки не влучив як в сонячне сплетення, так і в ребра! Але чи багато треба, щоб панянку врізала дуба? Вона лежить без свідомості і, здається, не дихає. Рімо опустився на коліна і через рот став вдихати повітря їй в легені, одночасно енергійними натисканнями масажуючи грудну клітку в області серця. Цинтія поворухнулася. Рімо випрямився і припинив штучне дихання. Щоб вони зслизли, ці його рефлекси!

— Люба, ну як ти?

Вона відкрила очі, очі сині-сині. Вона глибоко зітхнула. Вона обійняла Рімо за плечі. Вона підняла голову і притягла Рімо до себе. Рімо міцно поцілував її. Цинтія знайшла його руку. Рімо тихенько подув їй у вухо, і вона застогнала:

— Милий, я хочу, щоб ти був у мене першим...

Рімо став першим. Прямо на килимі, серед сліз радості, рук, стогонів і зітхань.

— Я не думала, що це трапиться саме так, — промуркотала Цинтія.

Її блузка лежала поруч, бюстгальтер звішувався зі спинки ліжка, а на спідниці лежав Рімо, стискаючи в обіймах її молоде тіло.

Рімо поцілував сльози, що збігають по рожевих щічках, спочатку одну щоку, потім — іншу.

— Це було жахливо, — схлипнула вона.

— Ну добре, заспокойся.

— Я не думала, що це так трапиться. Ти скористався моєю безпорадністю. — Цинтія втягувала повітря губами, які трясуться, що віщувало ще одне море сліз.

— Пробач мене, дорога. Просто я так сильно люблю тебе, — відповів Рімо, намагаючись надати голосові переконливо-ніжний тон.

— Тобі від мене потрібен тільки секс.

— Ні. Мені потрібна ти. Метафізична, космологічна ти.

— Неправда. Секс — це все, що ти хотів.

— Ні, я хочу одружитися з тобою.

Сльози висохли.

— Тепер доведеться, — твердо сказала Цинтія.

— Дуже добре.

— Я тепер завагітнію?

— Ти хіба не знаєш? — запитав здивовано Рімо. — Мені здавалося, що сучасні дівчата прекрасно розуміються в цих речах.

— Я — ні.

— А як же твої вчорашні промови?

— У нас у Бріаркліффі всі так про це говорять...

Вона затремтіла, нижня губа засмикалася, заюшили сльози, і Цинтія Фелтон, апологет чистого, фундаментального сексу, розридавшись як дитя, ображено протягнула:

— А тепер я більше не дівчина...

До самого світанку Рімо розповідав їй, як він її любить. До самого світанку вона все вимагала і вимагала клятв і запевнянь у вічній любові. Зрештою, коли зійшло сонце, а залишки вечері на ліжку остаточно засохли, Рімо рішуче вимовив:

— Досить!

Цинтія здивовано заморгала.

— З мене досить! — повторив Рімо. — Сьогодні купимо обручки і відправимося в Нью-Джерсі. Ввечері я буду просити твоєї руки в пана Фелтона.

Цинтія затрясла головою.

— Ні, це неможливо.

Розпатлане волосся нагадувало розірваний кошик із плетених лозин.

— Це ще чому?!

Цинтія опустила очі:

— Мені нічого надягти.

— А я думав, що тебе одяг навіть трошки не хвилює.

— У Бріаркліффі — так...

— Добре, купимо все, що захочеш.

Юна Цинті-філософ задумалася. Судячи з виразу її обличчя, думала вона про сутність щирої любові і сенс життя в метафізичному розумінні. Потім Цинтія вирекла:

— У першу чергу треба купити каблучки!

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

— Що?! Які три тисячі доларів? — звучав у трубці різкий голос Сміта.

У телефонній будці на Пенсільванія-Стейшн Рімо, притиснувши трубку плечем до вуха, розтирав замерзлі руки.

— Так, три тисячі. Мені потрібно купити каблучки. Я в Нью-Йорку. Моя наречена наполягає, щоб купити їх неодмінно в "Тіфані".

— Неодмінно в "Тіфані"?

— Так.

— Але чому саме там?

— Вона так хоче.

— Три тисячі... — проговорив із сумнівом Сміт.

— Послухайте, доктор, — Рімо намагався говорити тихіше, щоб не було чути зовні, — ми і так витратили багато тисяч, а успіху поки не

домоглися. Ця нещасна каблучка може допомогти виконати завдання, а ви влаштовуєте шум через кілька нещасних сотень.

— Не кількох сотень, а трьох тисяч! Почекайте секунду, я зараз дещо уточню. Тіфані. Тіфані. Х-м-м. Так, все в порядку.

— Що в порядку?

— Вам там відкриють кредит.

— Без наявних?

— Хочете купити каблучку саме сьогодні?

— Так.

— Купуйте в кредит. І не забудьте, у вас лишилося усього кілька днів.

— Зрозуміло.

— І от ще що. Знаєте, іноді заручини розриваються і деякі дівчата повертають каблучки, якщо...

Рімо повісив трубку і притулився до скляної стінки будки. Він почував себе так, немов хтось попатрав його, залишивши в животі зяючу порожнечу.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Вперше в житті Рімо їхав на таксі через міст Джорджа Вашингтона. Коли він був вихованцем дитячого будинку Сент-Мері, у нього не було на це грошей, а коли став поліцейським, пропало бажання.

І от тепер, дванадцять хвилин тому, на П'ятій авеню Нью-Йорка Рімо зупинив таксі і сказав водію:

— Іст-Гудзон, Нью-Джерсі.

Той спершу відмовився, але, побачивши п'ятдесяти доларовий папірець, зм'якшився. Вони перетнули все місто і незабаром потрапили на новий, нижній ярус моста Вашингтона, називаний "Марта Вашингтон".

Цинтія все не могла відірватися від новенької обручки в два з половиною карати, вертячи її перед очима то так, то інакше. По виразу її обличчя було зрозуміло, що ця обручка уособлює для неї виконання найзаповітнішого бажання в житті — вийти заміж.

Звичайно розпатлане волосся було вкладено в строгу, але сучасну зачіску і красиво обрамовували тонкі риси обличчя.

Декількох мазків гриму цілком вистачило на те, щоб сховати сліди безсонної ночі. Скромно підфарбовані губи виграшно відтіняли жіночність рота.

Комір блузки з жабо підкреслював граціозність шиї, На Цинтії був дорогий твідовий костюм коричневого кольору. Чорний нейлон зробив чудовими її ноги. Вона була у всеозброєнні краси і чарівності.

Взявши Рімо за руку, вона нахилилася до нього, нашіптуючи на вухо ніжні слова. Ніздрі Рімо відчули тонкий аромат її парфумів.

— Люблю тебе, люблю. Я втратила невинність, але знайшла єдиного чоловіка.

І знову погляд її звернувся на сяйво золота на пальці. Рімо дивився у вікно автомобіля на берег, що наближається. На джерсійський бік Гудзону опускалися сірі нудні сутінки.

— А от коли світить сонце, то, якщо вдивитися, звідси видний наш будинок, — сказала Цинтія.

— Який будинок?

— Вежа "Ламоніка". У ньому всього дванадцять поверхів, але все одно його іноді видно з мосту.

Цинтія міцно стискала руку Рімо, як свою власність.

— Любий...

— Що? — запитав Рімо.

— А чому в тебе такі тверді долоні і пальці? Дивні мозолі... Відкіля їм взятися на кінчиках пальців?

— Я ж не завжди був журналістом, доводилося працювати і руками.

Рімо постарався змінити тему і завів якусь легку балаканину. Але думки його все поверталися і поверталися до трьох мертвих тіл, накритих брезентом — там, у "кадилаку". Це були люди Фелтона, і якщо Фелтону вже було відомо про їхню загибель, то, отже, було відомо, хто їх прикінчив... Рімо залишалося сподіватися тільки на те, що тіла поки не знайдені. Роздуми перервав голос Цинтії:

— Ну хіба не краса?!

Таксі їхало по горбистій бруківці вузького бульвару. Менше ніж у півкілометрі попереду піднімався білий будинок — "Ламоніка-Тауер".

— Що? Хіба не красиво? — наполягала Цинтія.

Рімо пробурчав у відповідь щось нерозбірливе. Красиво? Пройшло менше тижня, а він вже наробив стільки помилок, що вистачило б на провал цілої операції. Ця будівля запросто може стати для нього могилою...

Убито трьох. Убиті нерозумно, під впливом емоцій. Він вбив їх як дитина, що дістала нову іграшку, але ще що не навчилася користуватися нею як слід. Найефективнішу зброю — елемент раптовості — використати не вдалося. Після випадку з Маклірі Фелтон цілком міг би запідозрити, що хтось спробує вийти на нього через дочку. Тому він і послав тих трьох, а Рімо їх убив. Навіть якщо тіла ще не знайшли, те все одно Фелтон уже насторожі, оскільки вони не вийшли на зв'язок. Звичайно, зараз Фелтон напевно вже вжив всіх запобіжних заходів.

Так, усе потрібно було робити не так, але тепер будь-чого не зміниш.

Рімо подивився ліворуч, де сутінки опускалися на нью-йоркський порт. Не можна ані на секунду позбуватися товариства Цинтії. Поки вони разом, Рімо у відносній безпеці. Фелтон не стане проливати кров нареченого дочки в неї на очах.

— Я теж люблю тебе, — зненацька сказала Цинтія.

— Що?

— Ти стис мені долоню, і я подумала...

— А, так, звичайно.

Рімо потис їй руку. Є тільки один шанс: використовуючи Цинтію як щит, залишитися з Фелтоном один на один і намагатися домогтися від нього виходу на Максвелла.

— Любий, моя рука! Ти робиш мені боляче.

— Пробач, мила.

Рімо схрестив на грудях руки. Чіун часто ставав в таку позу. На губах Рімо з'явилася посмішка — він згадав слова Чіуна: "Безнадійна ситуація може існувати тільки в уяві. У будь-якому протистоянні беруть участь дві сторони, і для людини, що вміє поставити себе на місце супротивника, нема безнадійних ситуацій."

Коли зморшкуватий старий-кореєць урочисто виклав цю мудрість Рімо, той ледве не розсміявся, настільки дурним і тривіальним здалося це судження. Тільки зараз до Рімо, нарешті, дійшов його зміст. Так. Поки Цинтія поруч — Фелтон практично безпомічний і ініціатива переходить до Рімо. А якщо не вдасться позбутися від головорізів Фелтона і лишитися з ним наодинці, то завжди можна послатися на необхідність поговорити з "татком" віч-на-віч, по-родинному. При цьому може навіть бути присутньою Цинтія, але краще нехай це відбудеться подалі від загадкового будинку "Ламоніка-Тауер", де зненацька зникають стіни, і не можна бути впевненим в будь-чому. Цинтія напевно підтримає прохання поговорити без слуг і помічників Фелтона, які б інакше недоречно стирчали поруч.

Можна запропонувати, наприклад, пообідати в ресторані. Цинтія ж обожнює такі місця. Від неї, щоправда, доведеться потім якось позбутися: КЮРЕ не любить зайвих свідків.

Отут Рімо помітив, що Цинтія тривожно дивиться на нього, наче відчувши щось. Рімо моментально переключився на нейтральні думки, щоб згладити випромінюване біополе, насичене негативними емоціями;

Чіун одного разу сказав: "Жінки і корови передчувають наближення небезпеки і дощу".

— Ти якось дивно виглядаєш, милий, — сказала Цинтія. У голосі з'явилася тривожна нотка. Голова схилилася трохи набік, немов вона знайшла на знайомій старій картині новий мазок кисті.

— Щось я нервую, напевно, хвилююся, адже попереду перша зустріч з твоїм батьком, — м'яко сказав Рімо, злегка притискаючись плечем до її плеча й впритул дивлячись в очі, ніжно поцілував дівчину і прошептав: — Що б там відбулося, я все одно люблю тебе.

— Який ти смішний! — відповіла Цинтія. — Татко відразу тебе полюбить, йому просто доведеться це зробити, коли він зрозуміє і побачить, наскільки я щаслива. А я, дійсно, така щаслива! Я почуваю себе красивою, привабливою і бажаною. Раніш я й уявити не могла, що таке взагалі може з мною трапитися.

Цинтія витерла з його губів губну помаду, і таксі зупинилося перед "Ламоніка-Тауер".

— Що ж, люба, підемо познайомимося з твоїм батьком.

— Татко тобі сподобається. Він прекрасно все розуміє. Я зателефонувала йому з Філадельфії і сказала, що незабаром він зустрінеться зі своїм майбутнім зятем. Він був дуже радий, і знаєш, що він мені сказав? "Приїжджайте скоріше, я дуже хочу з ним зустрітися!"

— Так і сказав?

— Саме так. — Цинтія постаралася відтворити голос Фелтона: "Дуже хочу з ним зустрітися".

У голові Рімо пролунав сигнал тривоги. Що Фелтон задумав?

Вийшовши з машини, вони попростували через тротуар до під'їзду. Воротар не впізнав Цинтію і здригнувся, коли вона сказала йому:

— Здраствуй, Чарлі!

Він заморгав і відповів:

— О, міс Цинтія! Я думав, що ви в Бріаркліффі...

— Ні, — привітно відповіла вона.

Вестибуль виявився просторим і вражаючим уяву. Освітлення і вільні лінії сучасного дизайну переплiталися в гармонії кольорів й обрисів. Килим був м'який, але в той же час пружний, тому Рімо здалось, немов він ступає по доглянутому газону. Невидимі кондиціонери безшумно подавали очищене вугільними фільтрами повітря.

— Ні, не сюди! Це не ті ліфти. У нас є свій, спеціальний.

— Звичайно, — буркнув Рімо, — мені треба було відразу зміркувати.

— Ти чимось розсерджений?

— Ні. Не зовсім.

— Розсерджений.

— Ні.

— Ага, ти не припускав, що в нас насправді стільки грошей, а зараз ти зрозумів, що я скажено багата.

— Чому це я повинен переживати через це і сердитися?

— Тому що ти вважаєш, що тебе можуть сприймати як мисливця за приданим.

Щоб не вплутуватися в дискусію, Рімо зволів сказати тільки:

— Ну...

— Давай не будемо більше говорити про це, любий.

Цинтія зайнялася пошуками ключів. Як будь-яка жінка, в суперечці вона виступала відразу за обидва боки і зараз була незадоволена тим, що одна з них зазнала поразки.

— Слухай, це ж ти почала ...

— От! Я ж говорила, що ти злишся!

— Я був спокійний як двадцять дві тонни цементу, але тепер дійсно злюся!

Цинтія м'яко запитала:

— А чому ти кричиш на мене?

Відповіді вона і не очікувала. Із сумочки, нарешті, з'явилися ключі, серед яких був один на срібному ланцюжку. Ключ здався Рімо незвичайним: він не був виштампуваний із плоского шматка металу, а натомість закінчувався циліндриком. Цинтія вставила його в круглий отвір поруч з полірованими металевими дверима ліфту. Рімо згадав, де він бачив точно такий же ключ — на зв'язці, яку він вийняв із замка запалювання набитого трупами "кадилаку".

Цинтія повернула ключ вправо, потримала в такому положенні секунд десять, повернула вліво і знову почекала, а потім вийняла з отвору. Двері ліфта відчинилися. Рімо вперше в житті бачив двері ліфта, що не розсовувалися, а піднімалися нагору.

— Тобі, напевно, цей ліфт здається незвичайним, милий?

— Влучно сказано.

— Розумієш, татко вживає такі, взагалі то дивні, запобіжні заходи, тому що не хоче, щоб у будинок і особливо в наші апартаменти проникали небажані особи. Піднятися до нас можна, тільки якщо тебе запрошували, або якщо в тебе є ключ. Ліфт йде тільки на наш поверх, А оскільки в нас є ключ, нам не доведеться чекати в спеціальній кімнаті.

— Спеціальній кімнаті?

— Так, там звичайно чекають відвідувачі, а Джиммі-дворецький через спеціальне скло — з боку відвідувача воно виглядає як дзеркало — дивиться, хто прийшов. Коли я була маленькою, я один раз це побачила.

Цинтія приставила палець з кільцем до широких грудей Рімо.

— Не думай, будь ласка, що тато такий вже ексцентричний. Йому було так важко, коли вони з мамою розлучились.

— А що відбулося?

— Що ж, раніш або пізніше ти все одно дізнаєшся.

Двері ліфта закрилися за ними, і кабіна безшумно пішла нагору спочатку повільно, потім — все швидше.

— У мами з'явився інший чоловік. Мені тоді було років вісім. Ми з мамою будь-коли не були особливо близькі. Її більше турбувало як вона виглядає, ніж те, як вона поводиться. Один раз тато застав їх, а я в цей час була у вітальні. Він велів їм іти, і вони пішли. З тих пір ми їх будь-коли більше не бачили, а татко став таким дивним. Напевно, тому він постійно намагається відгородити мене від усього, що відбувається навколо.

— Ти хочеш сказати, що саме після цього він і зайнявся установкою всіх цих пристроїв для особистої безпеки?

— Ні, вони, наскільки я пам'ятаю, були і до цього. Але він і раніш був такий чуттєвий, а після цієї історії... Не думай про нього погано. Я його дуже люблю.

— Я повний поваги до такої людини, — відповів Рімо, а потім буденно додав рівним, дуже спокійним тоном: — Максвелл.

— Що?

— Максвелл.

— Що? — спантеличено перепитала Цинтія.

— Ти сказала "Максвелл", хіба ні?

— Ні, звичайно. Мені здалося, що це ти сказав.

— Що сказав?

— Максвелл.

— Будь-коли не чув про якогось Максвелла, а ти?

Цинтія негативно похитала головою і посміхнулася.

— Є такий сорт кави і, по-моєму, марка автомобіля. Чого це ми раптом про це заговорили?

— Уявлення не маю, — сказав, потиснувши плічми, Рімо. Гамбіт вдався, але будь-чого не приніс.

На заняттях у Фолкрофті інструктор змушував його вчитися вимовляти наприкінці будь-якої фрази яке-небудь ім'я або ключове слово. Рімо тоді відповідав інструктору, що це найдурніший із прийомів, про які він коли-небудь чув. Простіше запитати людини навпростець, чи шпигун він.

Пішло роз'яснення, що іноді буває корисно проробляти цей трюк, головне — говорити спокійним буденним тоном, наче просиш у людини сірник. "У цей момент уважно стеж за очима опонента".

Рімо уважно стежив за виразом очей Цинтії, але вони залишилися синіми, ясними і безневинними.

Двері ліфта відкрилися, цього разу опустившись вниз. Цинтія знизала плечима, ілюструючи думку "Ну що з татком поробиш?" Вони опинилися в просторій, заповненій дубовими меблями бібліотеці. З лоджії-патіо, в якій стояла діжка з пальмою, відкривалася панорама Нью-Йорка.

— От ми і вдома, — зраділа Цинтія. — Правда, тут красиво?

Рімо уважно вдивлявся в стіни. Очі шукали або щілинку, або різні відтінки фарби, може бути, висячу не на місці книжкову полицю. Повинно ж щось указувати на те, куди і як зсуваються ці стіни! Ні, нічого.

— Так, — відповів Рімо, — дуже красиво.

— Татко! — крикнула Цинтія. — Ми приїхали!

Рімо подбав зайняти позицію в центрі кімнати, щоб спина знаходилася на рівній відстані від трьох стін і подумав, що дарма він не захопив із собою зброю.

Двері ліфта безшумно піднялися нагору, і вхід цілком злився з білою стіною — єдиною вільною від книжкових полиць. Якби Рімо не знав, що там вхід у ліфт, він би про це будь-що не здогадався. От що мав на увазі Маклірі, коли говорив про стіни, які рухаються... Поруч з невидимим входом у ліфт були справжні двері, швидше за все ведучі в основний ліфт. Той, що виходить з них виявлявся цілком у руках тих, хто користується потаємним ліфтом.

Так що стіни дійсно рухаються.

— Ми в бібліотеці, тату! Ми піднялися на спеціальному ліфті! — знову крикнула Цинтія.

— Йду, дорога! — відповідав гучний сильний голос.

Фелтон увійшов через звичайні двері. Рімо негайно оглянув його оцінюючим поглядом. Середній зріст, але міцно скроєний, з масивною шиєю. Одягнений у сірий костюм. Під пахвою захована кобура. Захована дуже вдало. Плечі піджака були підкладені, дозволяючи тканині звисати досить вільно для того, щоб не випиналася кобура.

Рімо так захопився вивченням Фелтона, що не помітив, як у того від здивування відвисла щелепа.

— Що це таке?! — закричав Фелтон.

Рімо від несподіванки здригнувся й автоматично став в оборонну стійку, перенісши вагу тіла на носки. Але Фелтон, як виявилося, кричав не на Рімо, а, почервонівши від гніву, репетував на свою дочку.

— Що ти із собою зробила? Що ти зробила із собою?!

— Але, тату, — промуркотала Цинтія, підбігла до нього й обійняла за сильні плечі, — так я виглядаю гарніше...

— Ти виглядаєш як вулична дівка! Ти гарна і без цієї погані на губах.

— Я зовсім не схожа на вуличну дівку, я, татку, прекрасно знаю, як вони виглядають.

— Що?! — заревів Фелтон і замахнувся.

Цинтія закрила обличчя руками. Рімо ледве придушив бажання втрутитися і став уважно спостерігати за Фелтоном. Це був прекрасний момент для оцінки супротивника, для того щоб визначити, якими характерними особливостями рухів людина видає свої наміри.

Була така особливість і у Фелтона. Перед тим, як підвищити голос вдруге, він нервовим рухом правої руки провів по потилиці, наче пригладжуючи непокірливе пасмо. Може, цей жест був викликаний хвилюванням, але за всіма ознаками такий рух і був тієї самою "прелюдією", що могла в майбутньому зробити Рімо добру послугу. Що ж, запам'ятаємо.

Фелтон зненацька завмер з піднятою рукою. Цинтія дрижала. І набагато сильніше, ніж повинна була б, відзначив Рімо.

Фелтон опустив руку.

— Ну що ти, дорога, невже ти думаєш, що я міг би вдарити тебе?

Цинтія продовжувала тремтіти, і Рімо зрозумів, що вона намагається максимально використати свою перевагу в цій ситуації, що вона свідомо поставила батька в таке от становище і тепер не відпустить його з гачка, поки не дістане те, що їй потрібно.

— Я не хотів тебе вдарити, — повторив Фелтон, — я ж будь-коли не піднімав на тебе руку, тільки один раз, коли ти була ще маленькою й втекла з дому.

— Удар мене, удар! Якщо тобі стане від цього легше, удар свою єдину дочку!

— Дорога, ну пробач же мене!

Цинтія випрямилася й опустила руки.

— І це при першій зустрічі з моїм нареченим! Що він про нас подумає!

— Пробачте, — вимовив Фелтон, повертаючись до Рімо.

Погляд раптом наповнився дикою ненавистю, погляд чоловіка, що не тільки побоювався свого супротивника, але і був виставлений перед ним на посміховище.

Їхні очі зустрілися, і Рімо зрозумів, що тіла в "кадилаку" знайдені. Фелтон знав все.

— Радий вас бачити, — по можливості рівно спробував сказати Фелтон, придушуючи тремтіння ненависті в голосі. — Дочка сказала, що вас звуть Рімо Кебелл?

— Так, сер. Я теж радий зустрітися з вами, я багато чув про вас.

Рімо вирішив не підходити до Фелтона навіть для того, щоб потиснути руку.

— Можу собі уявити. Я прошу вас вибачити мене за цю сцену, але я не терплю губну помаду, відчуваю до неї крайню відразу. Я чув про багатьох жінок, що користуються нею...

— О, папа, ти такий розсудливий.

— Буду тобі дуже вдячний, моя дорога, якщо ти все-таки забереш з губ цю гидоту.

Тон Фелтона являв яскравий приклад голосу людини, що щосили стримує бажання закричати.

— Але Рімо так більше подобається, татку.

— Я впевнений, що містерові Кебеллу байдуже, пофарбовані твої губи чи ні. Більше того, я переконаний, що без помади ти сподобаєшся йому набагато більше, хіба не так, містер Кебелл?

Рімо відчув гостре бажання познущатися над Фелтоном і попросити Цинтію ще яскравіше нафарбувати губи і загримуватися, але розсудливо придушив його.

— По-моєму, Цинті гарна і з помадою, і без неї.

Цинтія почервоніла. Вона просяяла, випромінюючи щастя, як усяка жінка, яка сприймає комплімент всерйоз.

— Добре, тату, я змию помаду, але ти тоді знімеш от це.

Фелтон похнюпився, відступив на крок і, як безневинне ягня, здивовано запитав:

— Що "це"?

— Ти знову носиш його!

— Прошу тебе...

— Навіщо він тобі потрібний тут, вдома? — Цинтія обернулася до Рімо. — Тато іноді має справу з великими сумами готівки і тому носить пістолет, у нього є дозвіл. Але причина зовсім не в грошах...

— Не в грошах?

— Справа в тому, що... Просто він читає занадто багато дешевих детективів.

— Але я не носив пістолет майже десять років, дорога! — заперечив Фелтон.

— А зараз, напевно, знову взявся за це чтиво, хоча я сподівалася, що твої літературні смаки нарешті покращилися.

Цинтія вимовила ці слова з напускною суворістю і, підійшовши до Фелтона, швидким рухом засунула руку йому за пазуху і витягла воронований пістолет. Вона тримала його в далеко відставленій руці двома пальцями, як жінки звичайно тримають дохлу мишу.

— Піду і віддам це Джиммі, щоб він сховав його в надійне місце! авторитетно заявила Цинтія, протискуючи повз Фелтона в двері. Не встиг Рімо покликати її, як залишився зі своїм майбутнім тестем один на

один. Імовірно, у Фелтона не було більше зброї, але на його боці були стіни, що рухаються, у будь-який момент готові викинути підкріплення.

Прохолодний вечірній вітерець дув з патіо в спину Рімо. Він спробував чемно посміхнутися Фелтону, що зненацька дістав прекрасний шанс розправитися з Рімо.

Уривчасто кивнувши, Фелтон збирався щось сказати, але отут із глибини апартаментів продзвенів голос Цинтії:

— Дядько Марвін. Дядько Марвін, а ви що тут робите?

— Мені треба сказати твоєму батькові пару слів, і я відразу тікаю — справи!

Фелтон — голова утягнена в плечі, великі долоні вчепились у край дубового столу за спиною — глянув на Рімо.

— Це Марвін Мошер, він не зовсім дядько, він працює на мене, але вони з Цинтією справжні друзі, — повідомив Фелтон майже змовницьким тоном.

— А чим ви займаєтеся? — безневинно поцікавився Рімо.

— Мої інтереси досить різноманітні. Мені здається, що і ваші теж.

Фелтон не відриваючись дивився на Рімо. У кімнату ходою, що перевалюється, увійшов огрядний, лисіючий чоловік із грубими рисами обличчя.

— Новий співробітник? — запитав Мошер.

Не відриваючи очей від Рімо, Фелтон заперечуючи похитав головою.

— Мені треба сказати тобі дещо, краще — наодинці.

— О, можеш спокійно говорити при цій молодій людині. Він цікавиться нашим бізнесом. Він, напевно, захоче познайомитися з нашим підприємством у Джерсі-Сіті. — Фелтон пригладив уявлюване пасмо на потилиці.

"А от і індикатор", — подумав Рімо.

— Так, дійсно, чи хочете побувати на нашому заводику? — поцікавився Фелтон.

— Ні, не дуже. У нас мало часу — Цинтія хотіла, щоб ми пообідали всі разом, — відповів Рімо.

— Це займе не більше півгодини.

— Півгодини. Півгодини — це дрібниці, — підтакнув Мошер, усім своїм виглядом показуючи, що півгодини — зовсім чогось не вартий відрізок часу.

— Краще спершу пообідаємо, — наполягав Рімо.

Сталевого відтінку очі Фелтона знову впилися в Рімо.

— Містер Мошер тільки що повернувся з відпустки, яку він провів у санаторії Фолкрофт, у містечку Рай, під Нью-Йорком.

Спокійно! Ніяких рухів. Стеж за подихом, Рімо. Контролюй емоції. Рімо зробив вигляд, що шукає, куди б сісти. Сів в одне з крісел поруч з Фелтоном, який притулився до столу.

— І цей санаторій його дуже зацікавив, щоправда, Марвін?

— А що це? — запитав Рімо. — Будинок відпочинку чи ще що?

— Ні, — сказав Мошер.

— А що?

— Там виявилося те, що я і припускав побачити.

— А що ви припускали там побачити? — продовжував цікавитися Рімо.

— Санаторій. І я хотів би поділитися своїми досить цікавими спостереженнями.

Рімо піднявся з крісла.

— Ну що ж, може, все-таки відвідаємо ваше підприємство в Джерсі-Сіті? Цинтія може трохи почекати, а ми б поговорили про цей санаторій.

Фелтон звернувся до Мошера:

— Марв, я зараз зайнятий, супроводи молоду людину, будь ласка. А після розповіси мені про чудесний відпочинок у цьому Фолкрофті.

Рука Фелтона метнулася під кришку столу і натиснула таємну кнопку. Безшумно опустилися двері секретного ліфта.

Фелтон квапливо сказав:

— А от і Джеймс! Ми всі чекали, коли ж ви повернетеся.

Як по сигналу, з ліфта вийшов одягнений в ліврею дворецького чоловік. Він був незримим свідком всієї бесіди. Дворецький перетнув

кімнату і почав вовтузитися з чимось у куті, намагаючись здаватися вкрай зайнятим.

— Марв, спускайтеся з містером Кебеллом на цьому ліфті, він йде безпосередньо в підземний гараж.

Проходячи до ліфта, Рімо оцінююче оглянув дворецького. Високий. Ширококостий. І теж з пістолетом під пахвою.

Рімо ввійшов у ліфт першим і відразу притиснувся спиною до стіни, сподіваючись, що вона не зрушиться зненацька убік.

На панелі ліфта було тільки три кнопки: "ПП" — приватний поверх, одна з буквою "Г", яка позначає, ймовірно, перший, головний поверх і ще одна з позначенням "П" — підвал. Так, це, швидше за все, був дуже незвичайний підвал, саме для таких небажаних гостей, як Рімо.

Мошер кивнув Фелтону, і двері ліфта опустилися вниз. Мошер став поруч. Він був сантиметрів на десять нижче Рімо. Поблизу було помітно, що жирна шия складкою спускалася на засмальцьований комір без смаку пошитого піджака.

Товстий палець Мошера натиснув на кнопку "П".

— Автомобіль чекає нас у гаражі.

— Якої ж марки цей автомобіль? — запитав Рімо. — Може, Максвелл, випадково?

Рука товстуна метнулася до внутрішньої кишені піджака. Згадування Максвелла негайно викликало, помітив Рімо, напружену роботу думки в товстостінному черепі Мошера.

Товстун повільно опустив руку і посміхнувся грубим ротом.

— Ні, "кадилак".

Рімо кивнув.

— Гарний автомобіль. Я вчора на такому катався.

Мошер будь-чого не відповів. Він поводився як по підручнику, виявляючи всі характерні риси поводження людини, готової до вбивства.

Так, у Фолкрофті його можна було б використовувати як модель для демонстрації під час занять на тему "Як не треба поводитися, збираючи кого-небудь вбити". Він уникав зустрічатися поглядом з очима своєї потенційної жертви, переминався з ноги на ногу, йшов від розмови. Рімо вже зрозумів, що зараз буде: з'явиться пістолет, і пролунає негучний постріл. Так, уже незабаром. На чолі товстуна виступили крапельки поту.

Але подітися нікуди: у ліфті Рімо не міг чогось зробити, оскільки не уявляв, які його чекають сюрпризи. Те, що їх слухають — напевно, спостерігають — імовірно, а може бути й все, що завгодно, включаючи отруйні гази... Потрібно чекати, коли вони з Мошером залишаться наодинці, і тільки тоді намагатися вивідати з нього інформацію про Максвелла.

Рімо ще раз оглянув Мошера. З цим тюбиком сала труднощів бути не повинно, навряд чи цей товстун з опущеними вниз вічками здатен діяти професійно.

Рімо не міг собі цього уявити. Ліфт зупинився. У підземному гаражі вікон не було, не видно було і дверей. Єдиним джерелом світла була

самотня лампочка під стелею, яка освітлювала тьмяним сірим світлом перламутровий "роллс-ройс" і чорний "кадилак" ,які стоять у гаражі.

Отут Рімо зміг уявити собі Мошера, який діє швидко і рішуче, але було вже пізно, і Рімо зрозумів, що зробив величезну помилку, порушивши перше вбите в нього у Фолкрофті правило: будь-коли не вважай, що хтось слабше за тебе і шкоди завдати не може.

Згадувати слова інструкторів не було часу: на Рімо дивилося дуло "люгера" з глушником, затиснутого в пухких пальцях витягнутої на всю довжину руки Мошера. Карі вічка злобливо стежили за кожним його рухом, ноги не переминалися.

І рука не тремтіла. І дистанцію Мошер вибрав вірно — біля чотирьох метрів: досить близько, щоб не промахнутися, і досить далеко, щоб пістолет не можна було вибити.

Тюбик із салом вмів, як виявилося, рухатися безшумно і плавно. А Рімо висока думка про власну персону поставила перед зяючим дулом, з якого в будь-який момент готовий вирватися спалах, що несе смерть.

У мозку Рімо виникла фігура Чіуна. Той, один з перших днів, у Фолкрофті. Старий кореєць рухався вперед, мотаючись з боку вбік, по-краб'ячи, ухиляючись від пострілів Рімо. Чіун не встиг докладно пояснити Рімо, як це робиться, — не вистачило часу.

Пролунав голос Мошера:

— Так, пташка. Відкіля ти? Хто тебе послав?

Рімо міг, звичайно, почати хитрити і вивертатися, але в цьому випадку кінець його був би невідворотний і близький. Задушливе повітря підвалу зненацька здалось крижаним, спітніли долоні, зір

втратив різкість. Рімо вирішив діяти так, як його вчили у Фолкрофті, робити строго по інструкції.

— Навіщо цей пістолет? — здивовано запитав він, посуваючись на півкроку вперед, і, немовби в хвилюванні, змахнув руками, відволікаючи увагу Мошера від цього руху. — Я розповім про це містерові Фелтону, — продовжував Рімо тремтячим голосом і знову ступнув уперед, цього разу — на повний крок .

— Ще один крок уперед — і тобі кінець, — попередив Мошер. Пістолет у руці не ворухнувся.

— Мене послав Максвелл, — сказав Рімо.

— Хто це? — посміхнувся Мошер.

— Вбийте мене і будь-коли будь-чого не дізнаєтеся. Дотери, поки він сам вас не дістане.

Рімо блефував, але Мошер на вудку не попався. Рімо встиг помітити, як зіщулилося його ліве око, і зрозумів, що зараз почує тихе ляскання пострілу. Тепер або ніколи. Моментально розслабити всі м'язи! Єдиний шанс!

Б-дуп! — виплюнув полум'я пістолет, і Рімо звалився на цементну підлогу. Тіло його лежало абсолютно нерухомо, і Мошер, до кінця не впевнений, коли почав Рімо падати — до чи після пострілу, вирішив підійти ближче і для страховки послати ще одну кулю в голову. Він зробив два кроки вперед, повільно підняв "люгер" і спрямував його у вухо лежачої молодої людини. Один з цих кроків був, як виявилося, зайвим.

Мошер натиснув на курок, але вухо несподіване зникло з прицілу. Лежаче тіло раптом виявилося в повітрі, і Рімо ударом ноги відбив вбік

руку Мошера, яка тримала пістолет. Ляснули ще два постріли, кулі глухо вдарили в стелю, посипалися осколки цементу.

Рімо схопив Мошера позаду, пропустивши свою ліву руку йому під пахву і зачепивши за товсту шию. Правою рукою він загорнув іншу руку Мошеру нагору і натиснув. Пістолет випав.

Рімо злегка посилив тиск і прошептав у найближче вухо:

— Максвелл. Хто такий Максвелл?

Товстун вилаявся крізь зуби і спробував звільнити шию. Не вдалося, причому Рімо здивувався, як легко йому було втримувати Мошера, який виривається щосили. Коли Рімо ще був поліцейським, цей захват йому будь-коли якісно не вдавався. А все тому, що на шеститижневих поліцейських курсах будь-хто не вчив новобранців, куди і як прикладати тиск.

— Максвелл. Де його знайти?

— А-а-р-х!

Тюбик із салом не здавався! Рімо сильніше натиснув лівою рукою на шию Мошера. Ще сильніше... Крак! Хребет не витримав. Мошер обвис у руках Рімо. Голова впала на груди під незвичним кутом.

Від Мошера вже будь-чого не дізнатись. Рімо відпустив тіло, яке сковзнуло на підлогу. Так, кінець був близький. Самовпевненість може убивати не гірше кулі.

Крізь відкриті товсті губи Мошера по щоці потік струмок крові. Незрячі мертві очі були відкриті. Залишати його тут було не можна.

Рімо озирнувся навколо. Нічого, крім автомобілів. Ні, так не піде. Не дай Боже, Цинтія захоче їхати саме в тому автомобілі, у якому він сховає труп, і тоді доведеться пояснювати, що ж трапилося зі старим добрим дядечком Мошером.

Отут Рімо помітив якісь двері в кутку і підійшов ближче. За дверима стояли два великі стаціонарні апарати — пральна машина і центрифуга, використовувані звичайно в комерційних пральнях, а тут призначені для мешканців вежі "Ламоніка". Рімо подивився на центрифугу, яка стоїть в кутку і блискає білизною, і на губах його виникла жорстока усмішка.

Підтягнувши важке тіло Мошера до центрифуги, Рімо відкрив круглі дверцята. Так, труп був великий, але і дверцята в діаметрі були не менше п'ятдесяти сантиметрів. Рімо спочатку запхнув усередину голову і плечі Мошера, потім ноги. Мошер носив картаті шкарпетки. Коли все те, що було Мошером, цілком виявилося усередині, Рімо щигликом нігтів розкрив артерію на шиї і витер руки об штани трупа.

Замкнувши дверцята, Рімо став шукати кнопку "Пуск", але дарма — її не було.

— Ах, Фелтон, ах, дешевка! — пробурмотів Рімо собі під ніс. — Для своїх же мешканців встановив машину, що без грошей не працює!

Рімо поліз у кишеню, але, помізкувавши, вирішив, що нічого витрачати власні гроші в пральні скупердяя Фелтона.

Довелося знову відкривати дверцята, ритися по кишенях Мошера, де знайшлася достатня кількість необхідних монет. Рімо затріснув дверцята й опустив у проріз на боці шість десяти центових монеток. Машина з виттям запрацювала, барабан закрутився все швидше і швидше, пішла нагору температура сушіння. Відійшовши на крок назад, Рімо почав спостерігати вир з одягу і миготливих частин тіла, який прискорюється.

Кругле віконце в дверцятах вкрилося рожевою плівкою — кров! Відцентрова сила незабаром повинна вичавити з трупа всю кров, яка лишилася, і незабаром, з огляду на високу температуру всередині барабану, покійний Мошер перетвориться в мумію...

— Ну і негідник же ти, Рімо, — сказав він сам собі і, насвистуючи, попростував до ліфта. Настав час повертатися на дванадцятий поверх.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Поруч із дверима приватного ліфту Рімо знайшов такий же замок, як і на першому поверсі, і вийняв з кишені зв'язку ключів, які днем раніше він забрав у водія "кадилаку". Озирнувшись назад, він помітив лежачий на цементній підлозі пістолет Мошера.

Рімо поспішно повернувся і підняв зброю. А навіщо, власне, йому пістолет? Чи придасться він? У Фелтона не виникне сумнівів щодо того, що сталося з Мошером. Брати зброю чи ні?

Рімо зімкнув пальці на чорній анатомічній рукоятці пістолета. Маклірі завжди говорив: "Не слухай, що Чіун говорить про зброю. Пістолет будь-коли не перешкодить. Завжди май його при собі".

А Чіун, коли Рімо торкнувся в розмові цієї теми, висловився в тім змісті, що зброя позбавляє краси саме мистецтво убивати.

Рімо подивився на темне вороноване дуло. Чіун переступив за сімдесят, а Маклірі... Він жбурнув пістолет у темний кут. Без зброї набагато веселіше і цікавіше.

Циліндричний ключ. Поворот праворуч. Ліворуч. Спрацювало, двері безшумно впустили Рімо в кабіну. Рімо натиснув на кнопку "ПП" і, поки кабіна йшла нагору, впорядкував піджак, підтяг вузол краватки і, дивлячись у полірову панель, пригладив волосся.

Ліфт зупинився, але двері не відкрилися. "Ну звичайно, — подумав Рімо, повинна бути ще кнопка відкривання дверей. А я, дурень, не звернув уваги, що робила Цинтія, коли відкривала ці двері".

Він знову оглянув панель. Ні, тільки три кнопки. Погляд сковзнув по металевим дверям — нічого. Рімо вже було зібрався спробувати відкрити двері руками, як раптом до його слуху донеслися голоси.

Конструкція ліфта дозволяла тому, хто знаходився в кабіні, чути усе, що відбувалося в бібліотеці, і приймати відповідні рішення.

Почувся схвильований голос Цинтії:

— Ні, тату, він не такий, як всі, він мене любить!

Голос Фелтона:

— Тоді чому він не відмовився від тисячі доларів, що я йому запропонував, і взяв їх?

— Не знаю! Не знаю, що ти йому сказав, може, ти йому загрожував?

— Не будь смішною, дорога. Він узяв ці гроші тому, що я пояснив, що більше він все одно не дістане, навіть якщо одружиться на тобі. Так що його цікавили тільки твої гроші і нічого більше. Скажи спасибі, що мені удалося захистити тебе. Уяви собі, що ти вийшла б за нього заміж, а потім зрозуміла, що він собою становить насправді?! Він узяв гроші, а дядько Марвін поїхав з ним униз, щоб довести до автобусної зупинки.

— Неважливо. Я його люблю.

Цинтія почала схлипувати.

Рімо не збирався викривати Фелтона в неправді, принаймні зараз, перед Цинтією. Для цього ще буде час. Він дістав гаманець і перерахував готівку — тисяча двісті доларів. Сміта схопить інфаркт.

Рімо скрутив у грудку тисячу доларів, сховав гаманець і штовхнув долонею двері. Вони, як і слід очікувати, опустилися вниз, і Рімо ввійшов у бібліотеку.

Фелтон застиг з виразом людини, якого брикнув в живіт кінь; Цинтія — немов тільки що одержала помилування від електричного стільця.

Рімо жбурнув на килим зім'яті гроші і, щосили намагаючись не засміятися, урочисто оголосив:

— Я люблю Цинтію, а не ваші брудні гроші!

— Рімо, дорогий! — скрикнула Цинтія, кинувшись до нього, обійняла щосили і стала обсипати поцілунками його щоки і губи. Крізь шквал проявів вічної любові Рімо уважно спостерігав за Фелтоном.

Той був помітно вражений і зміг тільки виговорити:

— Мошер? Де Мошер?

— Він хотів посадити мене на автобус, але передумав і вирішив проїхатися сам.

Теплі шукаючі губи Цинтії сховали посмішку Рімо.

До початку обіду, який відбувався при свічках, Фелтон знову набув упевненості. За столом прислужував дворецький Джиммі. Фелтон пояснив, що відпустив на сьогоднішній день всіх слуг, а обід з такого

урочистого випадку приготував особисто. Рімо негайно послався на розладнаний шлунок і їсти відмовився.

Обидва — і Фелтон, і Рімо — розуміли, що маски скинуті і попереду вирішальний двобій. Потрібно було тільки чекати підходящого моменту, який поки що ще не настав. Обід був схожий швидше на різдвяне перемир'я на фронті. Фелтон із задоволенням відігравав роль гордого батька.

— Цинтія, певно, вже повідомила вам, що ми з нею досить заможні люди, — сказав Фелтон Рімо, — але навряд чи вона змогла б пояснити, відкіля взялися всі ці гроші.

— Це цікаво.

— Я — сміттяр.

Рімо зобразив увічливу посмішку. Цинтія обурено вигукнула:

— Ну татку!

— Проте це правда. Кожен цент нашого майна зароблений нами саме на смітниках. — Фелтону безперечно хотілося висловитися, і він продовжував, не чекаючи додаткових питань:

— Американці, містер Кебелл, найбільші виробники всіляких відходів у світі. Щорічно вони викидають на багато мільйонів доларів цілком доброякісних товарів, що ще можуть бути використані. Ними рухає характерне для їхньої психології нездоланне прагнення купувати і купувати нові речі.

— Як у маніяка або патологічного брехуна, — додав Рімо.

Фелтон не звернув на нього уваги і продовжував лекцію.

— У роки війни я звернув увагу на те, що американці, які живуть в умовах дефіциту багатьох товарів і продуктів, незважаючи на це, викидають масу речей, яким би ще жити та жити. Коротше кажучи, саме на цьому своєму спостереженні я і започаткував капітал. Для цього я зібрав усі свої гроші і купив... смітник.

Ви коли-небудь що-небудь купували на смітниках, містер Кебелл? Дарма. Ситуація така, що ви можете в принципі знайти там сотні необхідних речей, але до мене будь-хто не задумувався над тим, як це зробити.

І тоді я вирішив організувати цей бізнес по-новому. У першу чергу я запросив фахівців. Одна бригада, наприклад, зайнята винятково відновленням старих пральних машин і центрифуг для сушіння білизни. Ми купуємо в населення за ціною металобрухту цілком придатні до використання пральні машини застарілих моделей, це нам обходиться в п'ять доларів. Відновлюємо їх, але приватним покупцям не продаємо. Вони починають працювати на нас. В сорокові роки я відкрив понад сімдесят пралень-автоматів тільки в Нью-Йорку, і всі вони були обладнані такими пральними машинами і сушарками. Оскільки я не вкладав в устаткування значних коштів, як мої конкуренти, я міг знижувати плату за послуги пралень. Як тільки я чув, що десь відкривається ще одна пральня самообслуговування, я відразу відкривав неподалік свій заклад. Вартість прання в мене була значно нижча, ніж у конкурента, і в більшості випадків це приводило до його розорення. Тоді я за дріб'язок скуповував його новісіньке устаткування. Справа виявилася надзвичайно прибутковою.

Фелтон криво посміхнувся.

— Можливо, вам це здасться жорстоким і аморальним, містер Кебелл, але саме такий світ, у якому ми живемо.

— Я це відзначив.

— Так от. Звернувши увагу на звалища старих автомобілів, я зрозумів, що й у цій області можу багато чого зробити на благо нашої економіки. Вам, може, це здасться дурним, але мені здається, що кожна людина вважає своє заняття вкрай важливим, в тому числі і для інших людей.

У мене є автозвалище в Джерсі-Сіті, найбільше у світі, і, наскільки я знаю, єдине, організоване за принципом універсального магазину .

Ми купуємо, приміром, за кілька доларів старий автомобіль. Нехай він навіть сильно постраждав в аварії, але ви здивуєтеся, коли дізнаєтеся, скільки в ньому ще залишається придатних деталей і частин. Автомобіль переходить з однієї секції в іншу. Знімаємо вцілілі бампери, виймаємо шибки, в іншій секції — сидіння, інші частини — фари, двері. Всі ці деталі надходять на склад і заносяться до реєстру. Якби вам знадобилися, наприклад, задні ліві двері і замок багажника "плімута" випуску 1939 року, то мої службовці розшукали б ці частини за п'ять хвилин. Цілком природно, що за такого виду послуги вам довелося б заплатити дорожче.

Рімо весело кивнув.

— А чи є у вас які-небудь частини для мого "максвелла" 1934 року?

Перш ніж Фелтон встиг відповісти, втрутилася Цинтія:

— Знову тобі в голову прийшов цей Максвелл!

Фелтон кинув на дочку холодний погляд і сказав, звертаючись до Рімо:

— Не впевнений, чи є в нас запчастини до "максвелла". Давайте з'їздимо разом і пошукаємо.

Рімо моментально погодився. Цинтія заперечувала, вважаючи, що краще провести вечір всім разом.

— Дорога, — сказав Фелтон, — повинні ж ми з містером Кебеллом поговорити наодинці, як батько із сином?

Рімо додав:

— Він правий, дорога, нам потрібно поговорити. І, оскільки ми маємо стати гарними друзями, я постараюся вмовити татка називати мене просто Рімо.

Фелтон упустив вилку.

Рімо зобразив посмішку слухняного сина.

Фелтон, який виявив під час обіду таку ж, як і в його дочки, пристрасть до їжі, відмовився від десерту. Джиммі-дворецький поцікавився, чи можна забирати столові прибори. Протягом всієї трапези Джиммі не зводив очей з Рімо. В погляді його легко можна було прочитати ненависть. Він ненавидів Рімо. Ненавидів за те, що той вбив Скотіччіо і Мошера, і в один з моментів Рімо здалося, що в очах Джиммі блиснули сльози.

— Життя суворе, — тайкома шепнув Рімо дворецькому, але відповіді не дістав.

— Ні, десерт я не буду, — повторив Фелтон.

Цинтія стукнула ложкою по столу. Симпатичне обличчя спотворилося дитячою гримаскою гніву.

— А я, чорт візьми, буду!

— Але, дорога... — спробував заперечити Рімо.

— "Але, дорога!" — передражнила його Цинтія. — Лайно! — закінчила свою думку витончена вихованка Бріаркліффа.

Фелтон заморгав.

— Що за вирази!

— До чортової матері! Я тут одна не залишуся!

На правах старого друга родини, Джиммі хотів було заспокоїти дівчину, відкрив рот, але не встиг вимовити і слова, як і йому дісталося від Цинтії:

— Заткнися!

— Але... — почав Рімо.

— Якщо їдемо, то всі разом. І крапка!

Рімо відкинувся на спинку стільця і відсунув тарілку з неторкнутою їжею. Так. Цинтія виявляє наполегливість. Може, це і й на краще. Вона зіграє роль громовідводу. Поки вона поруч, Фелтон навряд чи зважиться на що-небудь.

Рімо глянув на фігуру людини за іншим кінцем столу, яка фактично "виливала" злість. А раптом і присутність дочки його не зупинить?

Цинтія наполягла таки на своєму. У мовчанні всі четверо спустилися в приватному ліфті в підземний гараж і сіли в "роллс-ройс". Рімо прислухався: сушарка-центрифуга вже не працювала. "Так, — подумав він, — шістдесяти центів у наш час вистачає ненадовго!"

Джиммі вів автомобіль. Фелтон сидів поруч з ним, а Рімо і Цинтія влаштувалися позаду. Перед тим, як сісти в машину, Фелтон довго озирався навколо в пошуках Мошера.

Цинтія періодично обдаровувала свого нареченого грайливими поцілунками. У дзеркалі заднього виду Рімо добре були помітні очі Фелтона, який спостерігав за ними. При кожному дотику губ Цинтії до щоки Рімо брови Фелтона супилися, обличчя спотворювала гримаса.

— Знаєш, — шепнула Цинтія, — я завжди не була там, куди ми їдемо, мені навіть цікаво. Люблю тебе!

— І я теж! — відповідав Рімо, дивлячись на потилицю її батька. Гарний момент, щоб покінчити і з Джиммі, і з Фелтоном. Це було б неважко. Але Максвелл... Вони були єдиною ниточкою, яка веде до Максвелла.

Машина проїжджала по бульвару Кеннеді, вибоїстій ганьбі, яка була головною транспортною артерією району. За вікнами пробігали нетрі, потім пішли квартали акуратних двоповерхових будиночків. Попереду замаячіла площа Джоріел — центр міста.

Автомобіль повернув праворуч. Знову двоповерхові квартали, знову нетрі і бруд.

— Ми майже на місці, — сказав Фелтон.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Автомобіль мчався по пустельній вулиці. Поворот праворуч, на дорогу, покриту гравієм. Стемніло.

"Роллс" зупинився біля іржавих залізних воріт, фари висвітили трикутну жовту табличку: "Охороняється детективним агентством Ромба".

Фари згасли. Почулось тринькання цвіркунів.

— Приїхали! — оголосив Фелтон.

Рімо швидко здійснив коротку молитву одному з тисячі богів, про яких розповідав Чіун: "Вишну, допоможи мені!"

Він відкрив дверцята і ступив на гравій, який захрумтів. Від ріки, яка протікає поблизу, тягло холодом. Хмари сховали зірки. Звідкись доносився слабкий запах кавових зерен. Рімо потер руки.

Почувся голос Фелтона, який попереджав дочку про те, що тут водиться безліч пацюків. Цинтія вирішила залишитися в машині.

— І підніми скло, — порадив добрий тато-фелтон.

Двері автомобіля зачинились.

— Пішли, — кинув через плече Фелтон, прямуючи до воріт. Дворецький щось буркнув. Рімо зміркував, що вони озброєні.

— Пішли, — сказав він.

Фелтон попорпався з ключем, і ворота, застогнавши іржавими петлями, відкрилися. Рімо забарився, щоб не бути першим, але вони пропустили його вперед.

— Тільки після вас! — сказав Фелтон.

Йшли по гравійній дорозі. Попереду — Фелтон, посередині — Рімо, а замикав процесію Джиммі. Фелтон щось розповідав про те, де і як зберігаються запчастини від старих автомашин.

Гравій хрумтів під ногами. Рімо дивився в потилицю, яка маячить попереду. Фелтон був без капелюха.

Темрява. Десь поруч хлюпалися хвилі, на ріці спалахували вогники.

Все почнеться тоді, коли Фелтон піднесе руку до потилиці, видаючи цим жестом початок смертельного двобою. Це було єдине, що Рімо знав напевно.

Попереду з темряви завиднілася значних розмірів бетонна споруда.

— Це центр нашого виробництва, — сказав Фелтон.

Рімо підійшов ближче. Всередину споруди, яка нагадує гігантський дот, круто спускалася бетонна смуга, на якій стояв напіврозібраний автомобіль з підкладеними під колеса без покришок цеглинами.

— Закінчивши розбирання машини, ми транспортуємо те, що лишилося, всередину цього пристрою і на виході одержуємо куб пресованого металобрухту, який продаємо на переплавляння. У війну ми на цьому багато заробили, правда, Джиммі?

— Так, — відповів стоячий за спиною Рімо Джиммі.

— Саме тут... — рука Фелтона піднялася до потилиці, — і знаходиться наш Максвелл! Давай!

Миттєво зреагувавши, Рімо пригнувся в той момент, коли, немов в уповільненій кінозйомці, пішов удар дворецького, який здався несильним. Рімо вдалося амортизувати його рухом голови і шиї, але дати їм зрозуміти це — було б смертельною помилкою; довелося звалитися на землю.

Ніякої недооцінки супротивника! Увага, подивимося, що вони чинитимуть. Максвелл десь поруч.

— Непогано, Джиммі. Здається, ми його, нарешті, притисли.

Рімо побачив начищені чорні черевики Фелтона, які наближаються до його обличчя, відчув болючий удар у підборіддя, але, незважаючи на різкий біль, залишився нерухомим.

— По-моєму, ти його вбив. Чим ти його вдарив?

— Кулаком, бос, та й то удар вийшов ковзний.

— Цей тип, Джиммі, убив Скотіччіо і Мошера.

— Я б хотів, щоб він був ще живий, коли виявиться всередині машини...

Фелтон знизав плечима.

— Я втомився, Джиммі. Мені тепер усе одно, живий він чи ні. Давай, займися ним.

Навколо грудей Рімо зімкнулися здоровенні ручищі Джиммі. Підручний Фелтона підтягнув Рімо до останків автомобіля, які вони бачили раніше. Піднявши повіки, Рімо помітив, що Фелтон попрямував за кут бетонної будівлі.

Зручніше підхопивши Рімо, Джиммі жбурнув його головою вперед усередину каркаса автомашини, на те місце, де раніш знаходилося переднє сидіння. Рімо почув звук якихось потужних двигунів, які набирають обороти. Джиммі не поспішаючи вийняв цеглини з-під передніх коліс і почав обходити автомобіль, але призупинився, щоб про всяк випадок завдати Рімо ще один, останній удар. Чекати більше було не можна.

Лівою рукою Рімо перехопив костисте зап'ястя й одним рухом зламав його. З горла Джиммі вирвався б лемент болю, якби на частку секунди раніше права рука Рімо не занурилась би зігнутими кісточками пальців у сонячне сплетення, вибивши з дворецького повітря і, природно, звук. Ще одним ударом лівої долоні Рімо роздрібнив Джиммі кістки і хрящі носа, і той звалився без свідомості прямо на Рімо.

Вилізши з-під байдужого тіла, Рімо вклав його на призначене для нього самого місце, безшумно підскочив до задньої частини машини і вийняв цеглини з-під коліс.

Ще голосніше заревіли невидимі мотори, і наприкінці бетонної смуги, на якій стояв автомобіль, гідравлічні поршні підняли нагору сталеві двері, які відкрили вхід у сталеве ж приміщення, де могли б одночасно поміститися відразу кілька автомобілів.

Рімо відпустив ручне гальмо, підштовхнув автомобіль, знову заскочив в нього і, сівши безпосередньо на Джиммі, акуратно спрямував машину в гігантську сталеву коробку.

Напіврозібране авто стукнулося об дальню стіну, Рімо рвонувся назовні і ледве не спіткнувся, почувши за спиною лиховісне шипіння гігантських сталевих дверей, які почали повільно опускатися.

Коли Рімо виявився зовні, через кут бетонної споруди почувся голос Фелтона. Він обережно обійшов навколо, безшумно як примара, що ковзає над цвинтарем.

Визирнувши через кут, Рімо побачив Фелтона, який, знявши піджак, чаклував над пультом керування.

Фелтон знову прокричав:

— Все в порядку Джиммі? Він готовий?

Рімо ступнув вперед і сказав:

— Так, я готовий, Фелтон. Готовий.

Фелтон вихопив пістолет. Удавано плавним рухом Рімо вихопив зброю в нього з руки, стрибнув за спину Фелтона і повертаючи його з боку на бік, як бочку, став штовхати до входу в гігантський прес.

Це виявилося нескладно. Удари Фелтона, неточні і слабкі, не досягали мети. Він був занадто старий для цього.

Коли Рімо допхав, нарешті, Фелтона до входу, сталеві двері вже зачинилися. Фелтон зненацька вирвався в спробував нанести ще один удар. Рімо легко відбив його й у свою чергу впівсили молоснув Фелтона в скроню.

Фелтон повалився на цементну підлогу. Отут Рімо помітив, що з-під сталевих дверей щось стирчить. Це була нога. Джиммі, очевидно, отямився і намагався вибратися, але не встиг. Сталеві двері відітнули ногу, як розпечений дріт розрізає шматок сиру. Носок ноги смикався, як примітивний організм, позбавлений розуму, але повний волі до життя.

Про всяк випадок Рімо ще раз заспокоїв Фелтона і підійшов до пульта. Керувати машиною, напевно, було просто, але Рімо все не міг розібратися у важелях на пульті. Один, праворуч, знаходився поруч зі шкалою з поділками. Інший був позначений спрямованою вперед стрілкою, ще один зверху, він же останній, з написом "Автоматичний контроль".

Рімо взявся за важіль, який мав би керувати вхідними дверима прес-камери. І отут його як блискавкою вдарило — Рімо зареготав. Він не міг зупинитися навіть тоді, коли важкі сталеві двері із шипінням піднялися.

Рімо підібрав пістолет Фелтона і попрямував до входу в бетонну споруду, повторюючи про себе: "Максвелл, Максвелл!". Фелтон лежав там, де і залишив його Рімо, розкинувши руки по цементній підлозі.

Вхідні двері були відкриті. Двері відітнули ногу Джиммі, і він скотився по похилій площині до дальньої стінки, але шипіння дверей, які відкриваються, змусило його отямитись. Відштовхуючись вцілілою ногою, чіпляючись руками, Джиммі повз наверх, нагадуючи краба-чудовиська. У слабкому світлі місяця Рімо помітив на його обличчі маску нелюдського жаху.

Рімо пересмикнув затвор пістолета Фелтона і без зайвих емоцій всадив кулю в єдину ногу Джиммі. Удар кулі, що потрапила в мету, відкинув Джиммі назад, і він звалився в камеру преса. Рімо відправив навздогін вже не приналежну Джиммі ногу, підняв байдужого Фелтона, жбурнув його туди ж, швидко оббіг навколо будинку і потягнув важіль, що керує вхідними дверима.

Важкі сталеві двері знову з лиховісним шипінням зачинилися, а всередині запалилося світло. Крізь вічко з товстого пластику, яке віддалено нагадує корабельний ілюмінатор, Рімо міг бачити, що відбувається усередині: як Фелтон, так і Джиммі не рухалися.

Фелтон повинен незабаром отямитися... Рімо дістав з кишені сигарети і закурив. Ще раз подивився на пульт керування пресом, знову пробурмотів: "Максвелл!", похитав головою і цілком віддався палінню.

На четвертім затягуванні він почув, як хтось скребеться в пластикове віконце. Не поспішаючи, дуже не поспішаючи, Рімо повернувся: до пластику було притиснуте обличчя Фелтона.

Він щось кричав, волосся розпатлане. Що він кричав — Рімо розібрати не міг.

Повільно рухаючи губами, Рімо проговорив:

— Максвелл.

Фелтон затряс головою зі боку вбік.

— Я знаю, що ти не знаєш, — так само ретельно виговорив Рімо губами.

На обличчі Фелтона відобразилося здивування, яке перейшло в розпач.

— Маклірі? — запитав Рімо.

Фелтон знову затряс головою.

— А, так ти і його не знаєш? Я так і думав. Він був для тебе всього лише хлопцем з гаком замість руки. Думай про нього, коли тебе буде повільно розплющувати. Думай про нього, перш ніж перетворишся в орнамент на кубі з металу. Думай про нього, тому що він був моїм другом!

Рімо відвернувся від Фелтона, який запекло дряпав пластик віконця. Ідіотський пульт, ні чорта розберешся... Крізь товстий пластик чулися приглушені благання про пощаду. Пощади не буде! Не можна пробачити як загибель Маклірі, так і інших агентів КЮРЕ, які віддали життя за Америку.

Він, Рімо, був задуманий своїми творцями як знаряддя знищення, а раз так — виконаємо свої прямі обов'язки. Рімо зрушив вперед важіль автоматичного контролю, і машина з виттям ожила, перемикаючи в дію потужні преси з тиском у сотні тисяч фунтів. І Рімо здалося, що зараз він не просто виконує доручену справу, а нарешті-то робить те, для чого був породжений, що було визначено долею.

Все зайняло не більше п'яти хвилин. Спершу передня стіна гігантського преса зрушилася до кінця вперед, розплющивши все, що було всередині, потім ту ж операцію повторили причілки, і, нарешті, повільно опустилась стеля, завершивши справу.

Коли всі рухомі гідравлікою частини повернулися на місце, Рімо зазирнув у пластикове віконце і побачив куб спресованого металобрухту розміром приблизно сорок на сорок сантиметрів, що вмістив в собі і автомобіль, і останки двох людських істот.

Рімо озирнувся навколо в пошуках якого-небудь інструмента і помітив іржавий ломик, що стоїть в куті. Взявши його, він повернувся до пульта керування. Рімо все не міг зміркувати, як вимкнути освітлення... Ну та добре! Хто-небудь з ранкової зміни знайде куб пресованого металобрухту і разом з іншими відправить на переплавляння.

Ломиком Рімо зірвав з пульта невелику металеву табличку, на якій було позначено: "Агрегат для пресування металевих відходів. Заводи МАКСВЕЛЛА, м. Ліма, Огайо".

Цинтія не особливо засмутилася, коли Рімо повідомив їй, що татко вирішив затриматися. Вона була рада, що Рімо і Фелтон нарешті-то знайшли спільну мову, і до того ж їй давно хотілося побути наодинці зі своїм нареченим.

Не надала вона особливого значення і тому, що татко не з'явився додому до сніданку. А Рімо зателефонував у Фолкрофт доктору Сміту, зателефонував з ліжка Фелтона, у якому він лежав поруч із ще сплячою Цинтією.

— Що?! — не повірив Сміт.

— От що це був за Максвелл, — повторив Рімо. — Босом насправді був Фелтон.

— Цього не може бути!

— Добре, нехай не може бути, — втомлено погодився Рімо.

Пішла довга пауза.

— Цікаво, скільки може коштувати така штука?

— Відкіля мені знати?!

— Я просто так поцікавився.

— Послухайте, а я знаю, де можна купити такий апарат по дешевці.

— Справді?

— Так, в однієї моєї знайомої. Мені вона продасть недорого. За сто мільярдів! — прокричав Рімо і жбурнув трубку на важіль.

Тільки він зібрався приголубити Цинтію, як задзвонив телефон.

— Говорить Віазеллі, — пролунав голос. — Я хотів подякувати Норману за те, що він відпустив мого шурина Тоні.

— Це Карміні Віазеллі, якщо я не помиляюся?

— Так. А з ким я говорю?

— Я новий співробітник містера Фелтона. Дуже добре, що ви зателефонували. Містер Фелтон просив розшукати вас і передати, що він хоче з вами зустрітися сьогодні ввечері. Щось щодо Максвелла.

— У якому місці він призначив зустріч?

— Ви знаєте, де знаходиться його автозвалище? Перший поворот праворуч з Коммюніпо-авеню. Він буде очікувати вас там.

— У котрій годині?

— Біля дев'яти. — Цинтія притиснулася обличчям до його грудей. Вона спала оголеною. — Ні, містер Віазеллі, краще біля десяти.

— Домовилися.

Рімо повісив трубку.

— Хто телефонував, дорогий? — сонно поцікавилася Цинтія.

— Та так. Одна людина, у справі.

— По якій такій справі?

— По моїй справі.